

Giới thiệu Thiên Hạ Độ Nhất Nịnh Thần

Thể loại: trọng sinh, giang hồ, cung đình, nữ cường, nữ cải nam trang, NP, sạch, sủng

Editor: Hiwari

Kiếp trước, nàng gắng bó với hắn mười ba năm, lại bị chính hắn phản bội.

Một người là kẻ nằng đã trao trọn con tim nhiều năm, từng thề với nàng rằng chỉ yêu mình nàng, không phải nàng thì không cưới.

Một người là vị muội muội nàng thương yêu từ nhỏ, cuối cùng đổi lại chỉ là nụ cười đắc ý khi đã tranh giành được người nàng yêu.

Nàng, buồn bức mà chết, nhưng lại trọng sinh về năm mười lăm tuổi, nữ phần nam trang, rong ruổi thiên hạ.

Đôi mắt đẹp nhìn thấu mọi sự giả dối của thế gian, không hề vì yêu mà trầm luân, chỉ sống vì chính mình.

Đại thế chi tranh, khiêm tốn là thương, trí tuệ là kiếm, nữ nhân truyền kì kia đã xoay chuyển càn khôn như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phản bội

Hoàng cung Bắc Quốc

Xuân đi xuân về, toa liễu phiến phi, trong hoàng cung Bắc Quốc, hiện đã có tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần

Nhưng mà hiện nay, Bắc đế đã có tân sủng mỹ nhân, ba ngàn sủng ái hưởng tại một thân, liên tục triệu thị tẩm liễn ba tháng

Trong gió lạnh hiu hắt nơi hoàng cung, Hoa Bế Nguyệt yên lặng đứng ở dưới tàng cây, ánh mắt hiu quạnh, vẫn không nhúc nhích ngắm nhìn cảnh ca múa thái bình trong Minh Nguyệt Điện

Trong nội trướng tầng tầng lớp lớp lụa trắng, phu quân của nàng đang ôm muội muội nàng, hai người tình ý triền miên, làm việc phong lưu nơi khuê phòng. Tuy rằng lòng nàng hiểu được, tình yêu của đế vương khó có thể lâu dài. Nhưng mà, nàng thật không nghĩ tới chính muội muội lại có dụng tâm kín đáo đến thế, lấy danh nghĩa thăm tỷ tỷ, quyến rũ tỷ phu- đương kim Bắc đế.

Một người là phu quân chính mình làm bạn nhiều năm như vậy, từng thề không phải nàng không cưới phi, cuộc đời này chỉ yêu một mình nàng

Một người là thân muội muội tình như thủ túc, lại không quá nửa năm đã tìm được nơi nương tựa là chính mình phu quân

Nay nàng đã gặp phải điều phản bội lớn nhất trong nhân sinh cuộc đời. Bất tri bất giác, dung nhan tái nhợt, đôi môi cắn đã thấy hằn tia máu đỏ

Bỗng một đạo bóng dáng xinh đẹp xuất hiện bên cạnh Hoa Bế Nguyệt, thanh âm mềm mại đáng yêu đột ngột vang lên: “Di, vị này không phải quý phi tỷ tỷ sao?”

Hoa Bế Nguyệt nghe vậy xoay người, dừng ở bên cạnh người nữ tử, ra là Hàn Chiêu Nghi, kẻ cùng mình nhiều năm tranh phong nơi cung cấm, không khỏi lạnh lùng: “Người tới nơi này làm cái gì?”

Hàn Chiêu Nghi mỉm cười, tất nhiên nàng là đến bỏ đá xuống giếng. Ánh mắt Hàn Chiêu Nghi lưu chuyển: “Đều nói nữ nhi Hoa gia đều có dung mạo chim sa cá lặn, xem ra lời ấy quả không giả, ta từ khi nhìn thấy tỷ tỷ đề tự cảm thấy xấu hổ, ai biết Hoa mỹ nhân so với tỷ tỷ mình còn có bản lĩnh hơn, có thể liên tục thị tẩm ba tháng, không hổ là muội muội Hoa quý phi. Cự nhiên chiếm được lòng đế vương, mà quý phi tỷ tỷ năm đó cũng không được như nàng đâu”

Hàn quý phi nói đến đây, cố ý liếc mắt sang Hoa Bế Nguyệt, dáng vẻ ngạo nghễ. Ba tháng qua, kỳ thật cuộc sống của nàng không phải là tốt gì, thấy Minh Nguyệt Điện hằng đêm đều treo đèn lồng thị tẩm, không tránh khỏi tâm tình buồn bức.

Song khi nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Hoa Bế Nguyệt, tâm tình lập tức tốt lên, nhẹ nhàng nâng bàn tay vuốt ve đầu ngón tay như ngọc cười có chút xót xa: “Khi xưa, Nhà Hán có Phi Yên cùng Hợp Đức, hai tỷ muội đều đạt được đế sủng, lục cung trong ngoài không người có thể sánh bằng, nay muội

muội của người là Hoa mỹ nhân được sủng ái như vậy, chẳng phải hậu cung này là thiên hạ của hai người hay sao, chẳng lẽ không nên vui mừng hả dạ một phen, có gì Hoa tỷ tỷ lại đứng nơi này mà âm thầm đau thương như thế?”

Hào Bế nguyệt cúi đầu, khép hờ đôi mắt, sắc mặt tái nhợt, không nói một lời. Hàn chiêu nghi thấy thế bĩu môi, vẻ mặt thập phần đắc ý. Bên môi trào ra đủ loại ngôn từ ác độc, lạnh nhạt nói: “Lẽ nào tỷ tỷ ngay cả thân muội muội cũng không thể chứa trong mắt, như vậy đâu có thể xứng với danh mẫu nghi thiên hạ?”

Chợt như có vẻ nghĩ đến điều gì đó, Hàn chiêu nghi bỗng nhiên dùng khăn tay che miệng, thần nhiên nói: “Bất quá muội muội thiếu chút nữa đã quên, tỷ tỷ vốn không thể hoài thai long tử.. chắc chắc..”

Nghe đến lời nói đấy, trong mắt Hoa Bế Nguyệt ảm ảm chút tàn khốc. Hàn chiêu nghi lại vẫn như cũ không có phát hiện ra, cúi đầu nhìn móng tay bóng loáng, trong suốt như ngọc, giọng điệu châm chọc mà khiêu khích: “tỷ tỷ đã mười năm rồi mà vẫn không động tĩnh như thế, khó trách Hoàng thượng đối với tỷ tỷ có chút lạnh nhạt, giờ khắc này, hẳn là trong lòng tỷ chịu không ít khổ sở, mà ba tháng qua, Hoa mỹ nhân liên tục thị tẩm, có lẽ Hoàng thượng cũng hi vọng Hoa mỹ nhân hoài thai long tử, từ nay về sau, mẫu bằng tử quý, nói không chừng..., tỷ thứ lỗi, muội muội của tỷ mới thực là chân mệnh thiên nữ! Mà cũng chỉ có chân mệnh thiên nữ mới có tư cách trở thành hoàng hậu”

Thế gian đồn đại, trong Hoa gia có một chân mệnh thiên nữ, số mệnh phú quý không ai bằng, do đó Bắc đế mới cưới Hoa Tử Nguyệt.

Chẳng ngờ, Hoa Bế Nguyệt bao năm giúp hắn giành lấy cả giang sơn mà lại không hề hoài thai. Vì đế vương nghiệp như thế, hiển nhiên hắn sẽ không cho rằng nàng là chân mệnh thiên nữ gì đó. Bắc đế đi tình biệt ly, ánh mắt đã chuyển đến bên người muội muội nàng, chẳng bao lâu sau, tâm đã không còn ở trên người nàng- một nữ nhân vô dụng

Hoa Bế Nguyệt vẫn không nói một lời, tiếp tục trầm mặc. Hàn chiêu nghi không khỏi cười khanh khách nói: “Đáng thương a, đáng thương a! Nhớ năm đó, tỷ tỷ phong quang cỡ nào, với thân phận tiểu thư Hoa gia, dễ dàng chiếm được tâm của nam nhân mạnh nhất Bắc quốc, từ nay về sau, làm bạn bên quân vương, còn được mỹ danh Ngu Cơ Bắc quốc, thế nhân lưu truyền cả một giai thoại, nào biết khi nam nhân này su khi trở thành thiên tử, tam cung lục viện thất thập nhi phi(bảy mươi hai phi tần), hậu cung này chỉ nghe người mới cười, không thấy lệ cổ nhân. Bắc đế nay lại coi trọng một vị tiểu thư khác, sớm muộn gì tỷ tỷ sau đầu rồi, mà tỷ tỷ mấy năm gần đây chỉ là mà thôi”

Hay cho câu chi như một bộ xiêm y đã sờn cũ, những lời nói tựa như gai độc, thật sâu trát trong lòng Hoa Bế Nguyệt. Đau, đau quá, lòng thật như ngàn đao xé nhỏ. Hoa Bế Nguyệt khẽ mở mắt, cả người tràn đầy hàn khí có thể đông lạnh cả một vùng khiến chim tước đang đậu trên cây hòe gần đó chợt giật mình, phành phạch bay đi.

Thoáng chốc, con người nàng neho lại, cả người tràn đầy hơi thở sát khí khiến cho người ta tim đập chân run. Mà Hàn chiêu nghi vào cung nhiều năm, chưa bao giờ gặp qua bộ dáng của Hoa Bế Nguyệt khiến cho người ta sợ hãi như thế, vẫn biết nữ tử một khi vào cung người nào không có vài phần thủ đoạn, tất nhiên Hàn chiêu nghi nàng cũng không phải nhân vật tầm thường nhưng mà theo bản năng nàng cảm nhận được, trước mắt Hoa Bế Nguyệt có một loại hơi thở cực nguy hiểm.

Con người Hoa Bế Nguyệt mang theo một loại khí thể kinh người, khiến Hàn chiêu nghi không giám đối mặt. Bạch quang chợt lóe, không biết khi nào trong tay Hoa Bế Nguyệt xuất hiện một thanh khí lợi hại. Là loại chủy thủ giết người không thấy máu, tài năng bộc lộ, việc che giấu lợi khí (vũ khí lợi hại) là việc phi thường không dễ dàng mà Hoa Bế Nguyệt dĩ nhiên đạt tới cảnh giới người vật hợp nhất như thế.

Tuy rằng Hàn chiêu nghi đã nghe qua việc Hoa Bế Nguyệt cùng Bắc đế đã trải qua vô vàn trận chiến đấu ác liệt, nung cũng thực chưa thấy qua nàng tay cầm đao kiếm bao giờ, nên chỉ nghĩ nàng là một Ngu Cơ, một con chim nhỏ chỉ biết nép vào người, sẽ chỉ trong trăm vạn đại quân đánh đàn xướng khúc mua vui mà thôi, sao biết thế nhưng Hoa Bế Nguyệt thực sự là cao thủ đã trải qua nhiều phen sinh tử, Hàn chiêu nghi âm thầm kêu hồng không tự giác lui về sau, thẳng đến khi chạm phải góc tường đã không còn đường lui nữa

“Hoa Bế Nguyệt, ngươi muốn làm gì?” hàn chiêu nghi kinh hãi, không khỏi hồi hận khi đi khiêu khích Hoa Bế Nguyệt, nàng biết bình thường cần vệ quân cũng tuần tra nơi này nhưng đối mặt với cao thủ như Hoa Bế Nguyệt không khỏi chính mình cảm thấy lo lắng

Chỉ thấy Hoa Bế Nguyệt tay cầm chủy thủ, từng bước từng bước tới gần nàng

“Ngươi không được lại đây, nơi này là hoàng cung cao thủ ẩn nấp nhiều như mây...” Hàn chiêu nghi quay ra lại thấy xung quanh không một bóng người không khỏi cảm thấy thân thể lạnh run từng trận

Mắt Hoa Bế Nguyệt dừng trên khuôn mặt đã sạm hoa dung thất sắc cười lạnh nói

“ngươi nghĩ rằng ta không giám ra tay tiền ngươi về cháu tiên tổ?”

Mắt nàng cực lạnh, không chút ý cười, trong tay chủy thủ chợt lóe nhẹ nhàng lướt qua gáy Hàn chiêu nghi, sau một lúc, máu đỏ thấm từ từ chảy xuống, nhỏ tí tách trên mặt đất khiến hàn chiêu nghi nhất thời mặt cắt không còn chút máu mà Hoa Bế Nguyệt chỉ cười nhẹ: “Hàn chiêu nghi a hàn chiêu nghi, ta cho ngươi sống đến ngày hôm nay,ngươi không biết là tại sao ư?”

Về mặt hàn chiêu nghi như bị kim đâm, kinh ngạc nhìn Hoa Bế Nguyệt.

“Ta không có giết ngươi!”

Hoa Bế Nguyệt dần dần thu liễm một phần sát khí, nhìn nàng nói từng chữ:

“Chỉ vì người ngày thường chuyên lấy về lương thiện nguy trang gây sóng gió khắp nơi, ở trong cung hay ngoài cung cũng có chút bản lĩnh, lòng dạ hẹp hòi, là kẻ có thù tất báo cho nên bản thân không biết đang âm thầm tạo sóng gió cho chính mình. Được sủng ái có mấy ngày mà ý sủng mà kiêu, một nữ tử nông cạn không thể có kết cục tốt, mà ta cũng chỉ lợi dụng người mà thôi!”

Nghe vậy, Hàn Chiêu nghi không khỏi trợn mắt há mồm. Nguyên lai nằng ta lợi dụng mình mà mình lại bất tri bất giác trở thành quân cờ cho nàng ta sử dụng, Hoa Bế Nguyệt này thực sự không thể kinh thường!

Không nghĩ tới, kẻ trong cung am hiểu nguy trang nhất đúng là Hoa Bế Nguyệt.

Hoa Bế Nguyệt đã thu hồi chùy thủ, chậm rãi đứng thẳng dậy, mặt mày giãn ra, khôi phục lại bộ dáng ôn nhã tú lệ, lệ khí mới vừa rồi hoàn toàn biến mất không sót chút gì

“Hàn Chiêu nghi, về sau người sống, trước như thế nào thì nay cứ liên như thế, chỉ cần nhớ rõ không cần đến khiêu khích ta, dù sao, tính nhẫn nại của ta cũng không tốt mấy đâu”

Nói xong Hoa Bế Nguyệt phát tay áo, thoáng chốc đã xuất hiện cách đó ba trượng. Mà Hàn Chiêu nghi thần tính còn chưa phục hồi lại, mãi đến khi nghe có tiếng chân của cấm vệ quân. Thống lĩnh cấm quân họ Lý, ngày thường nương nhờ Hàn Chiêu nghi, nên có không ít lợi ích, xa xa trông thấy hàn chiêu nghi liền bước đến hành lễ

“Chiêu nghi nương nương, ngài không có sao chứ?”

“Không sao”. Hàn Chiêu nghi vội vàng sửa sang lại dung nhan, trong nháy mắt đã khôi phục bộ dáng bình thường tuy trong lòng vẫn còn sợ hãi

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh nắng vàng rực rỡ xuyên thấu qua tán lá chiếu vào trên thân cây dương thụ. Hoa Bế Nguyệt tựa vào thân cây hồi lâu, nâng tay đỡ lấy khăn đã nhuộm một tầng máu loang lổ. Trong phút chốc, thân thể của nàng lay động như cảnh liễu trước gió, tầm mắt một mảnh mơ hồ.

Vì kẻ kia, mặc lên giá y gả cho hần, nàng vì hần đã trả giá quá nhiều mà đổi lại người nam nhân ia chỉ khiến cho nàng càng lúc càng thất vọng mà thôi, để trả thù, nàng đã không nói cho bất luận kẻ nào, chính mình là Hoa gia Chân mệnh thiên nữ

Nàng mà chết, nước tất loạn!

Bí mật này chỉ mình nàng biết, tuyệt sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào, dù sao, trên đời nàng đã không còn có thể tin tưởng được ai. Tất nhiên, trong đó có cả vị phụ quân đáng kính của nàng, và còn có cả thân muội muội.

Gả cho thấp tam thái tử Bắc quốc, sau khi hần trở thành hoàng đế, trong cung lần lượt xuất hiện một rồi một mỹ nhân, vì thế cảm tình nàng dành cho hần đã dần phai nhạt, mà nay khi muội muội nàng xuất hiện, nàng đối với hần đã hoàn toàn tuyệt vọng. Hoa Bế Nguyệt khẽ mở khóe môi, cười tự giễu.

Đối với tương lai, Hoa Bế Nguyệt hoàn toàn lạnh nhạt thờ ơ, chỉ có nàng rõ ràng thân thể của nàng đã ngày càng lui bại.

Thị tẩm ba tháng, Hoa mỹ nhân quả nhiên có bầu, lập tức thăng lên tần phi tam phẩm. Một năm sau, trong cung truyền ra Hoa quý nhân tin tức Hoa quý nhân sinh hạ long tử khiến tâm tư Bắc đế vui mừng khôn xiết, đại xá thiên hạ

Trong cung yên, mọi người ăn uống linh đình, mừng thánh thượng có hoàng tử nối dõi. Thương công công ở bên tai Bắc đế nói nhỏ:

“Thánh thượng, Hoa quý phi nói thân thể không khỏe, không thể tới ăn mừng”

Tâm tư Bắc đế từ lâu đã không còn trên người Hoa Bế Nguyệt, thần nhiên nói

“tùy nàng đi”

Đêm lạnh như nước mùa đông, bầu trời trong trẻo lạnh lùng, một đạo ánh sáng lưu tinh xẹt qua biển Trường Không, có vẻ mười phần tịch liêu (tịch tịch và cô liêu)

Trong cung, Hoa Bế Nguyệt nằm nghiêng trên tháp thượng, chung quanh không có thị hầu, như kẻ bị bỏ quên nơi chân trời, tất nhiên nàng thầm nghĩ một kẻ yên tĩnh mà nằm đây một mình trong khi bên ngoài chiêng trống huyền diệu, tâm tư nàng tình lặng như nước, biệt sinh mệnh mình cũng sắp xong, trong lòng không hề oán hận kẻ nào chỉ đối với vận mệnh của mình thật không cam lòng

Cuộc đời này, đối với thân phận nữ tử của Hoa gia thật phi thương cảm hận. Nếu có thể, nàng thật muốn làm một nữ tử bình thường, gả cho nam nhân chân chính yêu mình, hưởng thụ cuộc đời thiên luân chỉ nhạc của người bình thường

Ấy là nếu nhân sinh có thể thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trở về kiếp trước

Hoa Bàn Nguyệt nàng, đến tốt cùng là sống hay đã chết?

Vì sao, nàng cảm thấy thân thể trở nên nhẹ nhàng, trôi nổi như hư vô? Trước mắt chỉ một màu tối đen không chút ánh sáng nào khiến nàng cảm thấy thật bàng hoàng, cảm thấy bất lực giống như lạc vào giữa nơi vô tận, hỗn độn.

Ngay tại lúc Hoa Bàn Nguyệt cảm thấy như mê, bàng hoàng bỗng nhiên văng bên tai truyền đến âm thanh của một nữ tử, là Từ Duyệt:

“Ngọc công tử, tiểu thư Nguyệt Nha Nhi nhà ta có vấn đề nghiêm trọng hay không?”

Đây, là thanh âm của một nữ tử nàng rất quen thuộc song Hoa Bàn Nguyệt lại không thể nhớ rõ đã nghe qua ở nơi nào. Nhưng nàng nghe được cái tên Nguyệt Nha Nhi này, lòng không khỏi động, đó là khuê danh mà rất nhiều năm rồi, nàng đã không còn dùng nữa

Từ khi nàng được gả đi, làm bạn bên sườn vua, cùng quân chinh chiến khắp thiên hạ, để tỏ khí tiết nghiêm nghị trước chúng tướng đã sửa lại tính danh, trở thành Ngu Cơ nổi danh- Hoa Bàn Nguyệt

Cái tên Nguyệt Nha Nhi này sớm đã bị nàng cất sâu trong trí nhớ, Vậy tại sao, giờ đây chính tai nàng lại nghe có người kêu lại nhũ danh này?

Trong lòng Hoa Bàn Nguyệt tràn đầy nghi hoặc, lông mi khẽ động đáng tiếc vẫn không thể mở mắt. Bỗng nhiên bên tai nghe được có người trong phòng cười nói:

“Vị cô nương này, đừng đứng ở chỗ này hỏi mãi nữa, Ngọc công tử khi chữa bệnh sẽ không vui khi có người kẻ kẻ bên cạnh. Ngươi cùng ta đi ra ngoài nói chuyện tiếp, thế nào?”

“Nô tì hiểu được, không dám quấy rầy Ngọc công tử chẩn trị. Nô tì xin đi ra ngoài”

Tiếng bước chân hai người dần xa, sau đó là thanh âm đóng cửa phòng.

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng, dường như ngay cả tiếng kim roi cũng có thể nghe thấy được, thân thể Hoa Bàn Nguyệt dần dần có cảm giác vì thế bắt đầu phỏng đoán chính mình đến tốt cùng có thể đang ở nơi nào. Đầu óc suy nghĩ thật nhanh, trong giây lát một vài ý niệm chợt thoáng vay qua trong đầu Hoa Bàn Nguyệt nhưng đều bị nàng hoàn toàn phủ nhận, lòng ẩn ẩn có cảm giác không an toàn.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy một đôi bàn tay xa lạ lạnh như băng không hề có báo trước tìm được vạt áo nàng, xong liền nhẹ nhàng mở nút thắt trước ngực

Hoa Bàn Nguyệt cảm thấy trước ngực chợt lạnh, đầu tiên là sưng sốt, sau chợt có cảm giác uất hận. Nàng vừa thẹn vừa giận, thầm nghĩ đến cùng là loại người nào, dám đối đãi với nàng như thế?

Hai ngón tay người kia thon dài như ngọc, trong trẻo mà lạnh lùng linh hoạt cời bỏ trong y của nàng. Hành động này có khác nào là của một tên đấng đở tử, thế nhưng lại không mang theo cảm giác đáng khinh nào cả. Hắn cời bỏ hết, chỉ để lại cho nàng chiếc yếm hoa lại không chú ý, bàn tay phớt qua nhũ hoa mềm mại. Giống hệt như Liễu Hạ Huệ, mỹ nhân trong lòng mà không loạn.

Dứng trước trái tim nàng nơi ngực trái, hai ngón tay nhẹ nhàng điểm mạch thượng của nàng, lòng bàn tay cảm nhận được nơi đó đang rung lên

Rồi nhận thấy ngón tay người nọ hơi hơi run lên như cảm nhận thấy cái gì đó. Một mùi thơm ngát tao nhã khẽ lướt qua chót mũi Hoa Bé Nguyệt, theo động tác tay mềm nhẹ của hắn, phiêu đảng trong không trung. Điều đó không khỏi khiến Hoa Bé Nguyệt nhớ tới mùi Doanh hương thường ướp trong ống tay áo, có tác dụng thanh tỉnh tâm hồn, khiến nàng chợt tỉnh táo nhiều.

Trong hư không, Hoa Bé Nguyệt dường như nghe thấy có thanh âm nào đó không ngừng giục giã

Mau tỉnh... mau tỉnh... mau tỉnh lại

Mở mắt ra... mở mắt ra... cuộc đời này chờ lại bỏ lỡ

Kỳ quái là lời nói ấy khiến lòng nàng chợt rung động mãnh liệt, vì thế Hoa Bé Nguyệt cố gắng thử mở to hai mắt, mà hành động này dường như trút hết khí lực của nàng. Rốt cục, một chút hình ảnh cố len lỏi trong mắt, như hư như thực, rồi dần dần trở nên rõ ràng.

Tình cảnh trước mắt như bức họa cuộn tròn dần dần mở ra, Hoa Bé Nguyệt nhìn đến ngồi trước mặt mình là một vị công tử ôn nhã, tuấn mỹ như ngọc. Gương mặt ôn hòa thanh tú dưới ánh sáng dịu nhẹ chiếu qua khung cửa, hình như có một loại hấp dẫn mãnh liệt, dễ dàng đem tâm mắt người nhìn trở nên lu lòa

Hoa Bé Nguyệt như cảm thấy trước mặt mình là cảnh xuân quang đăng, khí chất của người này nhẹ nhàng mà chậm chạp như mây, nhu hòa như ánh trăng đêm rằm

Hắn mặt mày thon dài sơ lãng, con ngươi có thứ ánh sáng tinh khiết tựa ngọc, da thịt ẩn ẩn sáng bóng. Có thể nói là một khối cực phẩm ôn ngọc. Trang phục lục sắc, như màu của lá trúc, phiêu dật, cao ngất không thể chạm vào, lại như ngọc Phi thủy người đời chỉ có thể nhìn mà không dám đụng chạm

Trong nháy mắt, Hoa Bế Nguyệt như thấy được nhân gian tiền cảnh, thấy được Chi thần Ngọc Sơn. Không nghĩ tới khi tỉnh lại, đập vào mắt là một tuyệt thế nam tử như thế, nàng cơ hồ bị mỹ mạo của hắn mê hoặc tâm trí mất rồi

Hoa Bế Nguyệt ngây người, ngây ngốc một lúc, con người trước mắt xuất trần thoát tục, phải đợi lúc lâu mới từ trong kinh diễm tỉnh táo lại

Giờ khắc này, trước ngực có thể cảm nhận được độ ấm đầu ngón tay của hắn, lại lắng nghe tiếng tim đập liên hồi, liên miên mà hỗn loạn, càng thêm bối rối

“Người đã tỉnh”

Thanh y công tử cũng không nâng mắt mà ngó nàng một cái, chỉ dựa gần hơn xem xét mạch đập nhảy lên đã biết rõ hết thảy.

Ôi chao, thanh ân của hắn thanh thuần như ngọc, dường như không tìm thấy chút tỳ vết nào, như núi Trúc Ngừ- nơi mây vờn bông bèo, thanh nhã mà cao quý, di thể mà độc lập, thanh du đầy linh khí

“Người là ai?”

Hoa Bế Nguyệt thực sự, thực sự rất muốn biết hắn là ai, là ai vậy. Thế mà nam tử kia chỉ nâng ngón tay như dương chi bạch ngọc nhẹ nhàng mon tròn mí mắt nàng, nên môi tràn ra nụ cười thần nhiên:

“Ta là ai cũng không quan trọng, bệnh tình của người phi thường hiếm thấy, nếu là người bình thường chắc chắn không có cơ hội tỉnh lại, cô nương quá khác hẳn với thường nhân, bất quá.... vẫn là ngu nhiều một chút mới tốt”

Nói xong, ngón tay nhẹ điểm ở nàng mi tâm(giữa trán)

Trong thoáng chốc, có một dòng nước ấm dừng mãnh liệt vào lòng Hoa Bế Nguyệt khiến thần trí nàng mơ hồ, trước mắt liền lâm vào mê man.

Vị công tử này, thật sự đã khắc sâu vào tâm trí nàng từ bao giờ.

Khi Hoa Bế Nguyệt tỉnh lại phát hiện mình nằm hé ở trên giường gỗ lim, thảo nào hai bên má có chút lạnh, bốn phía là rèm tơ hồng sắc, trong không khí còn thoang thoang mùi dược thảo đắng ngắt, nàng không khỏi nhìn chăm chăm đỉnh giường trong chốc lát. Chậm rãi nghiêng đầu đánh giá, đây là một một gian phòng theo phong cách cổ xưa, bất quá tình cảnh này nàng tự nhiên rất quen thuộc, là phòng ngủ khi nàng vẫn đang trong tuổi cập kê

Hoa Bế Nguyệt trong lòng cả kinh, không khỏi nhấc bàn tay lên xem. Hai tay tinh tế mềm mại như không xương, lòng bàn tay hồng hào, non mịn không chút chai sần thích hợp với việc đánh đàn làm thơ mà không phải là vũ đạo lộng kiếm.

Bản thân Hoa Bế Nguyệt làm bạn bên vua nhiều năm, sớm đã luyện được một thân võ nghệ tuyệt thế, thế nào mà hai bàn tay lại không có chút chai sần?

Đối mặt với biến cố thành linh xảy đến, Hoa Bế Nguyệt hơi hơi đứng dậy, ra trước gương cẩn thận đánh giá gương mặt chính mình, trong lúc nhất thời ánh mắt thực u buồn, đầy phức tạp. Quả nhiên là xảy ra biến hóa kinh người, màu da không hề tái nhợt, không chút huyết sắc mà là hồng nhuận mê người

Nàng kim lòng không được đưa tay vuốt ve hai gò má chính mình, trong gương người kia cũng lặp lại động tác y như thế, làm cho Hoa Bế Nguyệt tin tưởng đây thật là chính mình

Thiếu nữ trong gương có hai tròng mắt trong suốt, ba quang lệ diễm, môi đỏ mọng hồng nhuận ướt át, đó là một cô nương đang tuổi thanh xuân ngây ngô, phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp mà kiều diễm. Một khuôn mặt nữ tử mười bốn mười lăm, ngũ quan không có gì thay đổi. Nếu như nàng không có nhận sai thì kẻ trong gương kia đích thị là nàng, Hoa Bế Nguyệt.

Lẽ nào một Hoa Bế Nguyệt cả đời cô tịch, sau lại hương tiêu ngọc vẫn, thời gian đảo lộn, kỳ tích xuất hiện trở về thời ngày xưa hay sao?

Ánh mắt nàng quay ra chậm rãi đảo quanh trong phòng, nhớ đến kiếp trước đồ nội thất trong gia tộc toàn dùng loại gỗ trân quý hạng nhất. Hoa Mãn Viên đã nở rộ, Từ Yên Hồng kiều diễm ướt át, hồng hồng, lam lam, từng khóm từng đoàn nở rộ xinh đẹp có thể sánh cùng ngư hoa viên trong hoàng cung. Trong vườn trăm hoa đua nở, bóng dáng của đám hạ nhân đi qua đi lại cũng chỉ trạc bằng tuổi nàng. Trong trí nhớ tất cả đều không thay đổi.

Vườn hoa này trong thời chiến loạn rõ ràng đã bị phá hủy. Hoa Bế Nguyệt khẽ nhếch miệng, cảm thấy không thể lý giải nổi. Chẳng nghĩ tới, vận mệnh lại trêu đùa nàng thế này.

Sáng sớm, gió thổi nên có chút se lạnh, nàng vội tìm một kiện áo khoác lên người. Nửa canh giờ trôi qua, Hoa Bế Nguyệt cố gắng chấp nhận hiện thực. Nghĩ lại, chuyện cũ như mây bay mà với nàng đó thật sự là một hồi ác mộng. Quá khứ khi xưa thực không cam lòng, dĩ vãng là thị phi, mọi ân ân oán oán còn cả những phần hận cùng đau đớn, tất cả thế nhưng có chút bất tri bất giác hóa hư vô như chưa từng tồn tại, biến thành quá khứ mà nàng sẽ vĩnh viễn cất sâu trong trí nhớ.

Nhưng sự thật là những việc sau khi phát sinh khi nàng gả cho Bắc đế vẫn khiến nàng sợ hãi như cũ. Mười ban năm sau đó vẫn gây cho nàng quá nhiều bóng ma tâm lý, Hoa Bế Nguyệt cảm lấy lực gỗ từ đàn nhẹ nhàng chải vuốt từng sợi tóc óng mượt, tay không khỏi run nhè nhẹ.

Đời người như một ván cờ, một khi có vết xe đổ trước đó, khi được đi lại hiển nhiên sẽ không muốn giẫm lên đó một lần nữa

Nay, ác mộng của nàng còn chưa bắt đầu, phía trước ai biết là phúc hay họa? Nàng thực biết nhân sinh như đánh cờ, như lâm vào vực sâu, như đi trên băng mỏng.

Khi biết Bắc đế và muội muội phản bội mình, Hoa Bế Nguyệt cảm thấy căm thù đến tận xương tủy, mà nàng sẽ tuyệt đối không tha thứ cho Bắc đế, tuyệt không phò tá hắn ngồi lên vị trí kia. Khói lửa phong phân, chinh chiến sa trường đã cướp đi tuổi xuân của nàng, vì hắn làm một Ngu Cơ nơi hồng la nội trướng, vì hắn công thành đoạt đất, khi lên ngôi cửu ngũ lại ủy khuất mình phải cùng nhiều tần phi chia sẻ phu quân.

Bất quá, giờ, Hoa Bế Nguyệt nàng tin tưởng vận mệnh của nàng chính là nắm giữ trong tay mình

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ngọc thương lưu

Lại nói, Hoa Bế Nguyệt ngồi trong phòng, mắt nhìn chằm chằm dung nhan người trong gương, không động đậy

Người trong gương có môi anh đào hồng nhuận, cánh mũi nhỏ xinh đẹp đều như ngọc điêu khắc mà thành, làn da cũng thế, trắng hồng đầy sức sống, cả người như hoa sen mới nở, cao quý và đẹp đến kinh diễm. Ngoài ra, nét quyến rũ kia phảng phất chút ngây ngô. Quả thật là một mỹ nhân. Ôi, nàng có quá tự luyến lắm không?

Nhưng nghĩ đến thời gian đã qua, lại nghĩ mình có thể nói là tái sinh làm người mới hẳn là nên sung sướng nhưng mà, tại sao lòng lại dâng lên tư vị không rõ, bình tĩnh, thân nhiên và chua chát!

Hoa Bế Nguyệt cong khóe mắt, tâm nổi lên từng gợn sóng nhẹ. Ngay tại khi tâm trí nàng đang thỏa sức tung bay, bên ngoài phòng truyền đến thanh âm của một nữ tử:

“Nguyệt Nha Nhi tiểu thư, người đã tỉnh chưa?”

Hoa Bế Nguyệt nhẹ “Ừ” một tiếng, quay đầu nhìn rõ, trước mắt là một thị tỳ, ánh mắt như sao, chậm rãi đứng dậy nói:

“Châu nhi, hôm nay là ngày tháng nào rồi?”

Nghe vậy, ánh mắt Châu nhi dừng trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Bế Nguyệt, trong con ngươi sâu thẳm tràn đầy vẻ kinh dị, nhưng nghĩ đến có thể Hoa Bế Nguyệt bị bệnh nên có hơi hồ đồ nên cố bình tâm nhìn Hoa Bế Nguyệt một lát, mâu quang lóe lóe ôn nhu nói

“Tháng tư, năm Thiên Triệu thứ ba”

Gi? Tháng tư, năm Thiên Triệu thứ ba?

Mày Hoa Bế Nguyệt nhíu cả lại, lưu quang thoáng chốc tụ lại đọng đầy đôi mắt xinh đẹp, theo bản năng nàng xiết chặt bàn tay!

Nhanh quá, không nghĩ tới đã tháng tư, vậy nếu nàng nhớ không nhầm thì tháng sau, người của tộc Bắc Cung sẽ tới đây, bàn chuyện kết giao tình thân, thực chất là mồn kết thân với Hoa gia

Nhớ năm đó, kẻ gọi là phu quân của nàng- kẻ mà nàng theo đằng đằng mười ba năm, lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã bị sắc đẹp củ nàng làm cho kinh diễm, đối nàng nhất kiến chung tình, đã thề không phải nàng không cưới, thậm chí dùng ba ngàn lượng hoàng kim, năm mươi bảy con ngựa Hãn huyết bảo mã làm sính lễ, kết quả nàng là nữ nhi phong quang bậc nhất, giết chết không biết bao nhiêu tâm của đám tỷ muội Hoa gia. Ghen ghét, hãm hại, tất cả đều có

Hoa Bế Nguyệt vẫn nhớ rõ ràng, ngày đó phu quân của nàng- Tam thiếu gia Bắc cung, y bào hoa lệ, lưng thắt đai ngọc, khí chất tùy ý mà thân nhiên, gió làm y bùa bay phấp phật, đáy mắt cất giấu sự sắc bén, hẳn như một đóa Tuyết Liên Hoa(hoa sen trong tuyết) chỉ nở rộ ở nơi đỉnh núi lạnh lẽo và cao nhất, hẳn tùy ý phong lưu như mây bay về phía cuối trời

Mà nàng chỉ là một cô nương chưa xuất giá, gặp được một tuyệt thế nam nhân như vậy tất nhiên trong thâm tâm sinh ra ái mộ không thôi

Sau khi thành thân, thật lâu về sau, người ta còn lưu truyền câu nói “Gã phu quân phải được như Nguyệt Nha Nhi”, điều đó khiến nàng trở thành nữ tử được cả thiên hạ ngưỡng mộ

Thế mà, sau khi nàng giúp hắn giành cả giang sơn, hắn lại một tay ôm mỹ nhân, một tay bao trọn giang sơn, vong tình phụ nghĩa, tình yuee của nàng trở thành dĩ vãng

Trùng sinh một đời khiến nàng thực muốn ôn lại chút đau thương kiếp trước. Giờ, nàng- Hoa Bế Nguyệt không thể mắc lỗi lầm như thế nữa. Tuyệt đối không

Nghĩ đến thế, Hoa Bê Nguyệt không khỏi cười tự đắc, trong lòng bỗng nhiên có một trận đau đớn đánh úp, nàng nâng mắt nhìn về phía chân trời, tay chậm rãi phủ lên ngực, nơi trái tim đang đập liên hồi. Nhớ đến đêm qua, khi cảm nhận được đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào ngực, cảm giác khi đó....

“Châu nhi... đêm qua... vị Ngọc công tử ở trong phòng ta tối qua là.. người phương nào?”

Châu nhi nhìn thoáng qua Hoa Bê Nguyệt, thầm nghĩ không phải đêm qua tiểu thư hôn mê sao? Sao lại biết Ngọc công tử?

Trong Hoa phủ, rất nhiều cô nương ái mộ Ngọc công tử, bản thân nàng cũng thực thích hắn, lẽ nào Nguyệt Nha Nhi tiểu thư cũng.. Châu nhi nhìn không được nhìn chăm chăm cô giả trước mặt, nàng thấy trong mắt tiểu thư cũng không có toát ra sự si mê gì, hạ thấp con ngươi nói

“Ngọc công tử là thầy thuốc, nghe nói là đệ tử chân truyền của vị Thiên y nhân nào đó, nay hắn đến phủ ta làm khách, đi theo cùng còn có một vị quý nhân khác, cả hai đều là khách quý ở Hoa phủ”

Nói thế, Ngọc Lưu Thương là quý nhân, không phải thầy thuốc bình thường ai muốn gặp là có thể gặp. Nghe Ngọc công tử là đệ tử của Thiên Y, Hoa Bê Nguyệt cảm thấy trong lòng chấn động, vội vàng hỏi

“Hắn là công tử Ngọc Lưu Thương?”

Châu nhi giật mình

“đúng thế ạ”

Sắc mặt Hoa Bê Nguyệt khẽ biến, Ngọc Lưu Thương- cái tên này như sấm đánh bên tai, có thể thế nhân không rõ người này lắm, Ngọc Lưu Thương là ai nhưng nàng biết, Ba năm sau, Ngọc Lưu Thương nổi danh đứng đầu Thiên hạ ngũ tuyệt, mà y thuật của hắn thực sự là thiên hạ không đối thủ, tính tình lại tiêu điều tự tại tại khoảng hoạt hơn cả đế vương, chỉ thích du sơn ngoạn thủy.

Người tiêu điều tự tại như thế vẫn làm nàng hâm mộ không thôi, thực muốn kết làm bằng hữu

Nàng kiếp trước theo vua chinh chiến khắp nơi, mang danh Ngu Cơ, cùng quân rong ruổi sa trường, thật ra cũng chỉ là một phụ nhân(người phụ nữ đã có chồng) mà thôi, không thể không tuân thủ tam tòng tứ đức, do đó nhân sinh có thể bị trói buộc, nàng thường ai oán rằng cuộc đời này mình đã hi sinh hết cho vị nam nhi kia

Đã là thế tử của người mà bao năm, không thể hoài thai, cùn nhiều lần mời gọi các bậc danh y, thế mà thân thể vẫn không thấy biến chuyển. Nghe nói, Ngọc Lưu Thương có y thuật có thể cải tử hồi sinh. Đáng tiếc kiếp trước hai người thực là vô duyên, không có cơ hội gặp

Nếu như, cuộc đời nàng khi đó có thể gặp được Ngọc Lưu Thương, được hắn trị liệu. Vậy vận mệnh khi đó có thể thay đổi chăng?

Do đó, Hoa Bê Nguyệt ăn diện một phen, váy áo thanh lịch, chọn kiểu dáng gọn gàng, lịch sự và thanh nhã, làn váy nhẹ nhàng bay theo gió mang theo nét mộc mạc, ống tay áo được thêu hoa lan màu hồng nhạt, trên tóc cũng không đeo quá nhiều trang sức, nhìn qua thật là thanh nhã. Nét cao quý như ẩn như hiện

Khi nàng bước ra khỏi phòng, màu sắc y phục hòa trong ánh nắng sớm, màu sắc giao nhau quả thật hài hòa. Hoa Bê Nguyệt nhìn ánh nắng một hồi, cảm thấy thật sự mình đã trọng sinh, đã có cuộc đời mới, ánh mắt không giấu được chút hi vọng. Nàng cứ như thế, quả thật giống Lăng Ba tiên tử, khiến người mê mẩn

Bên trong Hoa phủ từng khóm trúc được trồng san sát, hàng ngày được chăm sóc cẩn thận, bốn phía cỏ cây xanh mát, tràn đầy sức sống, trong hoa viên có đặt núi giả, từng hàng chồng chất bên cạnh con suối được dẫn từ ngoài vào, xa xa có thể thấy được cầu nhỏ bắc ngang dẫn đến đình giữa hồ. Thật là một khung cảnh xinh đẹp tuyệt trần

Trong lầu các nơi nội viện, hai nam tử trẻ tuổi đang ngồi đánh cờ. Một người thân lục y, người còn lại y phục trắng thuần mộc mạc.

Kỳ nghệ của lục y nam tử thật ra rất tinh diệu song với bạch y công tử thì có thể nói hai người có tài ngang nhau, một lúc sau trên bàn cờ thật chẳng phân ra ai thắng ai bại

Bạch y nam tử khéo môi giương lên, nhẹ nhàng cầm một tách trà khẽ nhấp nháp, vẻ mặt nhàn nhã, bạch y màu trắng kiểu điển, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lộ đôi con ngươi tuyệt đẹp. Hắn chậm rãi đứng dậy, bộ pháp tao nhã đến trước cửa sổ, khoanh tay mà đứng, ánh nhìn xuyên qua cửa sổ, trông vào hoa viên bên kia thấy từng đoàn oanh oanh yến yến, tiếng nói cười vọng tới tận đây. Bạc môi khẽ nhếch, tươi cười nói

“Ngọc huynh, sức quyến rũ của huynh quả thật là vô cùng. Nữ tử Hoa gia dường như tất cả đều bị người mê hoặc cả rồi. Thế mà người lại trốn trong phòng cùng ta chơi cờ, chẳng lẽ không sợ cô phụ tấm lòng giai nhân, cô phụ cảnh xuân của trời?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tỷ muội gặp lại

Hoa Bé Nguyệt thướt tha đứng trong viện, ghé mắt nhìn quần phượng (chỉ đám mỹ nhân cười nói)

Các cô nương đó đều là tỷ muội trong tộc của nàng, mười ba năm không thấy, nàng vẫn còn nhớ mang máng tên của từng người. Thế nhưng taamcuar các thiếu nữ vẫn còn lưu luyến trên thân Ngọc Lư Thương, các nàng ở sau viện chờ đợi gần nửa ngày mà vẫn không gặp được Ngọc công tử, tâm tình không tránh khỏi có chút mất mát

Hoa Bé Nguyệt biết rõ Ngọc Lư Thương dung nhan tuấn mỹ, phong thái xuất chúng là hình tượng trong lòng các thiếu nữ, nàng nghĩ giờ phút này mà đi tìm hán thì thất phi thường không ổn

Nhưng mà tình huống hiện tại gấp rút lửa sém lông mày, Ngọc Lư Thương hán chỉ ở tại Hoa gia làm khách mấy ngày. Hoa Bé Nguyệt nàng phải bắt chập tất cả thời, lòng mi hơi run, nàng nắm chặt ngọc thủ (tay ngọc), đi vào cửa nói với gã sai vặt

“Vị tiểu ca này, ta có chuyện quan trọng muốn gặp mặt Ngọc công tử, xin hãy thông báo một tiếng”

Thế mà gã sai vặt kia cũng không thèm ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt nói

“Ngọc công tử không tiếp bất luận kẻ nào”

Hoa Bé Nguyệt lại không thèm để ý thái độ đáng đánh đòn kia, chỉ mỉm cười nói

“Lẽ nào không có việc ngoại lệ hay sao? Huống chi ta thực có chuyện quan trọng tìm hán, nếu như người ngay cả đi thông báo cũng không chịu, ngày sau nếu Ngọc công tử trách tội xuống thì người nên chịu phạt thế nào đây?”

Cái việc cả vú lấp miệng em thế này nếu là Hoa Bé Nguyệt năm đó hán là do da mặt quá mỏng sẽ không bao giờ nói.

Nghe vậy, gã sai vặt kia có chút kinh ngạc ngẩng đầu

Cặp mắt mê hoặc người kia của Hoa Bé Nguyệt chỉ lặng lặng nhìn hán, mà hán căn bản muốn cự tuyệt những kẻ muốn viếng thăm công tử, không có ngoại lệ. Đã nhiều ngày nay đều là thấy toàn những kẻ nùng trang điểm mặt, châu hoàn thủy vòng, đều là những nữ tử trang phục mỹ lệ, bỗng nhiên nhìn đến Hoa Bé Nguyệt dung nhan thanh nhã, ánh mắt sắc bén, không khỏi si ngốc đứng tại chỗ kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, mắt một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần

Hoa Bé Nguyệt thần thái tự nhiên đưa cho hán một cái khăn

“Thỉnh giao cho Ngọc công tử”

Gã sai vặt ánh mắt dừng trên họa đồ thêu trên khăn, vẻ mặt có vẻ bị kiểm hãm. Dù sao, đã nhiều ngày gặp được rất nhiều nữ tử muốn gặp công tử đều đưa cho hán chút ít ngân lượng hi vọng hán có thể dẫn xếp nhưng tất cả đều bị lời lẽ nghiêm khắc của hán cự tuyệt. Thế mà nữ nhân trước mắt quả không giống người thường, chỉ đưa cho hán một cái khăn tay.... cái khăn thêu này có lẽ thực sự chứa đựng nhiều ý nghĩa thật ái muội. Lẽ nào nàng cùng Ngọc công tử là quan hệ.... ehem...nói cho cùng hán cũng chỉ là một teen trông cửa mà thôi, nếu thật sự tri hoãn thì cũng không tốt. Vì thế, gã sai vặt nói

“Người đợi chút, ta sẽ đi thông báo một tiếng”

Hoa Bé Nguyệt mỉm cười, nhìn vào trong viện đã thấy chư vị tiểu thư đã đi vào, ánh mắt khinh thường nhìn Hoa Bé Nguyệt. Nàng phong tư sở sở, lẳng lẳng đứng trước mặt mọi người, nhìn mỗi người đều mỉm cười nhã nhặn nhưng khoe mắt đuôi mày đều không để ai vào trong đó, thần thái kiêu căng khiến chúng nữ tử bất mãn. Trong mắt các vị đích nữ thì Nguyệt Nha Nhi nàng chỉ là thứ nữ có chút tư sắc mà thôi

Giờ khắc này, một thanh âm hoạt bát thanh nhã từ bên ngoài truyền đến

“Nguyệt Nha Nhi tỷ tỷ như thế nào lại ở trong này? Người tình lúc nào sao không cho người báo cho ta một tiếng?”

Thanh âm uyển chuyển dễ nghe này, Hoa Bé Nguyệt nàng quen thuộc hơn bất cứ ai. Mười ba năm không gặp, thanh âm không một chút thay đổi luôn văng vẳng quanh quẩn bên tai, ngay lúc chỉ còn ba tháng nữa sinh mệnh nàng sẽ chấm dứt, thanh âm của chủ nhân đã cướp của nàng hết thảy, thậm chí lúc nàng sắp chết cũng không thèm liếc nàng một cái

Hoa Bé Nguyệt không khỏi nhếch môi cười lạnh, chậm rãi ngoái đầu nhìn lại. Xuất hiện trước mặt là một cô gái xinh đẹp, cùng với Hoa Bé Nguyệt thanh lệ tao nhã quả thật có chút không giống. Cô nương ta hé ra khuôn mặt đáng yêu, ánh mắt to trong sáng, trong mắt mang ánh sáng như ngọc, mỗi kiêu diễm ướt át, tất cả chỉ là một cô nương không màng thế sự. Cái loại bộ dáng này hoàn toàn có thể đánh tan phòng bị của mọi người, thật chỉ có muội muội của nàng Hoa Mị Nhi

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thiên mệnh nữ tử

Mắt phượng của Ngọc Lư Thương híp lại, hần thông thả bước tới trước mặt nàng, ánh mắt sâu như mực nhìn nàng chằm chằm.

Nếu nàng nói sai nửa câu, Ngọc Lư Thương sẽ không ngần ngại ra lệnh đuổi khách.

Hoa Bế Nguyệt nhướn mày cười một tiếng, đôi mắt không chớp nhìn về khuôn mặt tuấn mỹ vô trù kia, thản nhiên nói, "Ta nghĩ Ngọc công tử đang nghĩ là ta nói bừa!"

Nam tử phía sau màn trướng kia cũng ôn nhã cười một tiếng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cằm huyền, nhẹ nhàng nói, "Cô nương, nếu chuyện trong mơ đều có thể thành sự thật thì trên đời này ai cũng có thể biết trước tương lai hết rồi!" hần bỗng nhiên dừng một chút, hai mắt sâu hun hút, môi vẫn giữ ý cười nhẹ nhàng, nghi ngờ nhìn Hoa Bế Nguyệt, "Nhưng mà... người có thể dùng cái gì để chứng minh những gì người mơ thấy sẽ xảy ra ở thực tại?"

Hoa Bế Nguyệt đứng cách hai người bảy bước, trên môi nở nụ cười, thân hình yếu điệu như liễu, trong mắt ôn nhu như nước lóng lên tia tự tin thanh nhã.

Loại tự tin này còn có chút khí thế ung dung hoa quý, trong mười ba năm đó nàng đã từng trải qua rất nhiều sóng gió, biết khi nào nên tiến khi nào nên lùi.

Con người của Hoa Bế Nguyệt hơi nheo lại, "Hai vị chắc có nghe qua Hoa gia có thiên mệnh nữ tử?"

"Có biết một chút!" nam tử bạch y mỉm cười.

Ngọc Lư Thương khoanh tay nhìn nàng, giống như hần cũng có hứng thú với chuyện này.

Lời đồn về thiên mệnh nữ tử bắt đầu được lưu truyền rộng rãi từ năm trăm năm trước, nghe nói thiên mệnh nữ tử bắt đầu từ Đại Chu triều, từ khi Thái Bình công chúa lên ngôi hậu, dân chúng lầm than, vì thế Sở gia đoạt quyền, Hoa gia giúp Sở gia mưu triều soạn vị, nữ tử Hoa gia trở thành hoàng hậu khai quốc, từ đó lưu truyền câu chuyện về thiên mệnh nữ tử.

Truyền thuyết nói rằng... thiên mệnh nữ tử phải là người văn thái xuất chúng, cầm kì thư họa đều tinh thông.

Song, đó dù gì cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Thiên mệnh nữ tử thật sự chính là hậu nhân của Hoa Mộc Lan. Sự thật này là do tổ mẫu trước khi lâm chung đã nói với nàng.

"Thật ra ta chính là thiên mệnh nữ tử của Hoa gia!" dưới ánh mắt chăm chú của hai người, Hoa Bế Nguyệt vô cùng bình thản nói.

Nghe thế, môi mỏng của Ngọc Lư Thương nhếch lên, thoát nhìn tao nhã mê người, nam tử trong nội trướng cũng rất tự nhiên không nhiễm một hạt bụi, lười biếng nhìn nàng.

Chỉ thấy hai tròng mắt mênh mông như nước của nữ tử có một loại xinh đẹp nói không nên lời, nhưng kiên quyết khiến người ta không thể nghi ngờ.

Nàng tự biết lời nói của mình không có tính thuyết phục, nhưng ít ra nước cờ này nàng không hề đi sai, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hoa Bế Nguyệt hiện lên nụ cười như có như không, dịu dàng nói, "Trong cảnh trong mơ của ta xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ như... bảy ngày nữa hoàng thượng sẽ bị ám sát, nhưng Tô thái y lại đỡ giúp hần một kiếm".

Nói xong nàng lại hướng ánh mắt về phía Ngọc Lư Thương, nhìn chăm chú từng biến hóa trên khuôn mặt hần, tuy Ngọc Lư Thương không hề quan tâm tới chuyện thiên hạ nhưng Tô thái y kia là một nhân tài y học, hơn nữa ông ta còn là sư đệ của Thiên y, Ngọc Lư Thương chắc chắn có vài phần liên quan với người này.

Quả nhiên hần vừa nghe nàng nói xong thì hơi nhíu mi.

"Còn gì nữa không?" nam tử áo trắng nhẹ giọng hỏi.

Trong đôi mắt thanh lệ của Hoa Bế Nguyệt lóng lên một tia sáng, tiếp tục nói, "Mười lăm ngày sau thiên hạ sẽ xảy ra một chuyện quan trọng, hoàng minh huyết tủy Nam Cung thế gia, Đông Phương thế gia cũng bị diệt môn".

Đông Phương thế gia bị diệt môn? Nam tử áo trắng phía sau bình phong híp mắt lại, hiển nhiên hần không ngờ nàng sẽ nói như thế, môi phát ra một tiếng cười khê.

Ngoài cửa sổ có một con gió nhẹ thổi qua, vạt áo trắng của nam tử nhẹ nhàng tung bay trong gió.

Ánh mắt của Ngọc Lư Thương nhìn về phía nam tử áo trắng kia, thấp giọng nói, "Người có tin chuyện Đông Phương thế gia bị diệt môn không?"

"Diệt môn hay không thì có liên quan gì tới ta?" giọng nói của nam tử áo trắng nhẹ như gió thổi qua sông, vừa ôn nhã lại có một phần lãnh liệt.

"Quả nhiên người muốn phải sạch quan hệ với Đông Phương thế gia" Ngọc Lưu Thương tiếp tục nói.

Hoa Bế Nguyệt ngồi một bên, trầm tĩnh nghe bọn họ nói chuyện, trong cuộc đối thoại của hai người này nàng có thể nghe ra một chút tin tức, không ngờ nam tử trong bình phong kia lại có quan hệ với Đông Phương thế gia! Mọi chuyện nàng đều có thể nhất nhất lật cù, song, nhớ tới chuyện sắp xảy ra, Hoa Bế Nguyệt không khỏi trầm mặc, bỗng nhiên nàng nhớ tới mười lăm ngày nữa sẽ là ngày Bắc Cung gia tộc tới cầu hôn, không lẽ lịch sử lại tái diễn sao?

Ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua lớp màng mỏng chiếu lên mặt nam tử áo trắng khiến khí chất của hắn càng thêm ấm áp nhu hòa, hắn bỗng nhiên thấp giọng cười, "Người đứng là rất thú vị, ta hỏi người, còn có chuyện gì sắp xảy ra nữa không?"

Hoa Bế Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, suy tư một lát, bên môi gợi lên nụ cười bất đắc dĩ, nhẹ nhàng thờ dãi, "Ngày mai, ở thành Dương Châu sẽ có hội hoa khôi, Tây Thi cô nương sẽ giành được giải nhất, có quý nhân dùng ba vạn lượng hoàng kim để chuộc thân cho nàng ta!" Loại chuyện phong hoa tiết nguyệt này được lan truyền rất nhanh, dù sao không có nam nhân nào không thích chuyện này.

Nhưng vì sao nàng lại biết? Nghĩ tới đây nàng không khỏi cười khổ một tiếng.

Vì người chuộc thân cho vị Tây Thi cô nương kia không phải ai khác mà chính là người sắp cầu hôn nàng - Bắc Cung tam thiếu gia, phu quân nàng chung giường chung gối mười ba năm.

Hắn lấy ba ngàn lượng hoàng kim làm sinh lễ cưới nàng, nhưng lại cho nữ tử thanh lâu kia ba vạn lượng hoàng kim để chuộc thân.

Hoa Bế Nguyệt ngược mắt nhìn lên cửa sổ, nhìn mây trắng bay trên trời, nhìn dòng suối đang chảy ngoài kia.

Bầu trời xa xôi như thế, lúc đó trong đầu nàng luôn có quan niệm nam nhân nào mà không có ba vợ bốn nàng hầu, đối với nữ tử cũng chỉ như một món đồ chơi, nàng thâm thán... rốt cục thì thế gian này có chân tình hay không?

Suy tư một lúc, trong mắt Hoa Bế Nguyệt tràn ngập thủy quang mênh mông, khuôn mặt tao nhã có chút thê lương.

Tuy rằng nàng đã che giấu rất tốt nhưng ánh mắt cô đơn kia lại không tránh được con mắt của Ngọc Lưu Thương.

Ánh mắt của Ngọc Lưu Thương thâm thúy nhìn nàng, mắt phượng đảo một vòng, thản nhiên nói, "Thành Dương Châu cách chỗ này tận trăm dặm đường, thông tin muốn tới đây cũng phải mất ba ngày. Nhưng ta nghe nói thiên mệnh nữ tử có chỗ khác người, không biết tại hạ có thể vinh hạnh nhìn thấy không?"

Hoa Bế Nguyệt mỉm môi, nhìn Ngọc Lưu Thương một cái thật sâu, thiên mệnh nữ tử đúng là có một loại dấu ấn khác người, nhưng sao hắn lại biết chuyện này? Chỉ là...

Mắt đẹp của nàng lóe lên một tia u quang, lông mi buông xuống mang theo một cảm giác yên tĩnh thanh viễn, trầm mặc một hồi lâu nàng bắt đầu cời bỏ vạt áo, áo ngoài trắng như tuyết không tiếng động rơi trên mặt đất.

Ngọc Lưu Thương cũng không ngăn cản, giống như thể chuyện nữ nhân cời áo trước mặt hắn là rất bình thường.

Tối qua hắn có chữa bệnh cho nàng, tuy có cời cái yếm ra một chút nhưng cũng chưa cời sạch, nhưng hắn lại phát hiện thể chất của nàng rất đặc biệt.

Huống chi trong mắt hắn nàng cũng chỉ là một bệnh nhân.

Nam tử áo trắng sau bình phong thì hứng thú nhìn một màn thế này, đầu ngón tay rõ nhẹ vào cằm huyền, ngón tay thon dài trắng tuyết lên lên xuống xuống tạo nên âm thanh du dương uyển chuyển. Nam tử áo trắng nở một nụ cười như có như không nói, "Nam nhân thích nhất hai loại nữ tử này, một là loại kĩ nữ giả bộ thanh cao, hai chính là nữ tử phóng đảng công khai, mị thái bản ra từ phía".

Ngọc Lưu Thương nghe thế thì khước môi gợi lên độ cong quen thuộc, lạnh lùng liếc mắt về phía nam tử áo trắng.

Ngay lúc Hoa Bế Nguyệt cời hết chỉ còn lại cái yếm hình hoa mai thì nàng vén mái tóc đen dài của mình ra trước ngực, lộ ra cái lưng duyên dáng, qua thịt trắng nõn như được làm từ bạch ngọc.

Hai nam nhân tuy đã từng trải qua sóng to gió lớn nhưng da thịt nữ tử mĩ lệ như vậy thì lần đầu thấy, ánh mắt không hèn mà cùng dừng trên tấm lưng trắng của nàng.

Lúc này Hoa Bế Nguyệt vận nội công, trong nháy mắt lưng của nữ tử xảy ra biến hóa, da thịt trắng gò phút này biến thành màu hồng, tấm lưng trắng nõn xuất hiện một hình vẽ, nếu không lầm thì chính là một con phượng hoàng rất sống động, dưới ánh sáng diễm lệ đẹp không sao tả xiết.

Nhưng không được hoàn mĩ là hai cánh của phượng hoàng vẫn chưa được dang rộng.

Ánh mắt của nam tử áo trắng kia hoàn toàn bị phượng hoàng hấp dẫn, liên tục khen "Chỉ có thần mới có thể vẽ được thế này!"

Hoa Bế Nguyệt lặng lặng đứng đó, về mặt lạnh lùng, "Nếu công tử cho rằng chim phượng này là do người vẽ thì có thể tới đây để kiểm tra!"

Trong đôi mắt đen sâu hút của nam tử áo trắng có chút gọn sóng, trên môi nở một nụ cười, âm thanh lười biếng vẫn nhộn nhạo như nước, "Thế thì không cần, thủ pháp này chỉ sợ họa sĩ tài giỏi nhất cũng khó mà vẽ ra, đương nhiên không phải là vẽ lên rồi".

"Kiến thức của công tử quả nhiên là rộng rãi!" Hoa Bế Nguyệt thần nhiên khen.

"Nếu ta đoán không lầm thì nếu nội lực của cô nương thâm hậu hơn một chút thì chim phượng kia sẽ trở về nguyên trạng"

"Phải!" Hoa Bế Nguyệt gật đầu.

Giờ phút này khoe môi của Ngọc Lưu Thương câu lên ý cười thần nhiên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng, mày kiếm nhẹ nhàng nhướng lên, "Tốt rồi! Cho dù người có phải là thiên mệnh nữ tử hay không thì cũng không liên quan gì tới ta! Vậy mục đích người tới tìm ta là gì?"

Nghe lời này của hắn, khuôn mặt tao nhã của Hoa Bế Nguyệt có chút dao động, con ngươi như thu thủy kia lóe lên một tia sáng, sâu như đầm nước, nàng biết chuyện này nàng thu hoạch không tệ, rốt cục thì Ngọc Lưu Thương cũng chịu nói chuyện đằng hoàng với nàng, rốt cục nàng cũng qua cửa, vì thế nàng nâng mắt nhìn Ngọc Lưu Thương, không hề có chút che giấu mà nói, "Ngọc công tử, có phải ta mắc một căn bệnh bất trị?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ngọc Lưu Thương nhìn Hoa Bế Nguyệt chăm chăm, khoe môi gợi lên ý cười, "Vì sao người nghĩ mình bị bệnh bất trị?"

Tuy Hoa Bế Nguyệt và Ngọc Lưu Thương quen biết nhau chưa lâu nhưng nàng biết hắn không phải là người thích nói dối.

Nàng hơi nhíu mày, trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc xuất hiện một tia sầu bi, thờ dãi nói, "Ta từng mơ một giấc mơ, trong mộng là thời điểm ta hai mươi tám tuổi, sức khỏe như đèn đã cạn dầu, cho dù có tìm danh y khắp thiên hạ tới cũng không thể chữa khỏi cho ta, nhưng cũng không ai biết ta đã bị bệnh gì."

Ngọc Lưu Thương đắm chiều nhìn nàng, trong mắt rất mê mông vô định, chuyện nàng ta nói về căn bệnh trong giấc mơ kia là một chuyện không bao giờ xảy ra. Hắn trầm mặc một lát, thần nhiên nói, "Thật ra cô nương cũng không bị bệnh bất trị gì cả! Phàm là bệnh trên thế gian này thì đều có cách chữa khỏi, như vậy thì không bao giờ có khái niệm bệnh bất trị."

Nghe lời nói của hắn, trong lòng nàng thoáng chút hi vọng.

Nàng nhin không được hỏi, "Ngọc công tử, vậy rốt cục thì ta bị bệnh gì?"

Ngọc Lưu Thương ngược mắt, đôi mắt phượng vân đậm phong khinh nhìn nàng, "Bệnh của người đúng là rất kì lạ, trên thế gian này chỉ có ba người biết về căn bệnh này."

Trong mắt Hoa Bế Nguyệt tối lại, thì ra trên đời này chỉ có ba người biết về bệnh của nàng, hèn chi kiếp trước không ai có thể trị khỏi.

"Thân thể cô nương bị mắc bệnh gọi là khúm núm rất hiếm thấy (ta không biết đó là bệnh gì, ai biết giải thích giúp ta với), còn có tên gọi khác là âm cốt, là thân thể chí âm chí hàn, loại thân thể này rất khó có thai!"

"Khúm núm? Không lẽ bệnh này có thể làm giảm tuổi thọ con người xuống?" đây là lần đầu tiên Hoa Bế Nguyệt nghe thấy có căn bệnh như thế, nhưng trong lòng nàng không có chút hoài nghi, dù sao Ngọc Lưu Thương cũng nói đúng, kiếp trước nàng chưa từng có thai.

"Muốn sống lâu trăm tuổi cũng không phải là không thể, chỉ cần cô nương gả cho một nam tử thuần dương là được rồi."

"Thuần dương?" Hoa Bế Nguyệt thì thào lặp lại lời của Ngọc Lưu Thương, kiếp trước nàng gả cho Bắc đế, hoàng đế đương nhiên phải có tam cung lục viện, sao có thể là nam tử thuần dương được, huống chi trước khi nàng gả cho hắn thì hậu viện nhà hắn đã có biết bao nhiêu là nữ nhân, nhớ tới quần ân bạc nợ tờ giấy, tâm tình không nhịn được mà chùn xuống.

Thử nghĩ trên đời này nam nhân nào mà không ba vợ bốn nàng hầu? Hơn nữa ở Hoa gia này nàng lại càng không có quyền lựa chọn.

Nàng nhiều lắm cũng chỉ là một thứ nữ dư thừa không nơi nương tựa mà thôi! Sao có thể như nguyện mà gả cho một nam tử thuần dương được chứ?

Ngọc Lưu Thương không biết suy nghĩ trong lòng nàng, hắn chỉ thần nhiên nhìn nàng, tiếp tục nói, "Còn nữa... nam tử thuần dương phải sinh vào sinh vào ngày dương, tháng dương, năm dương, trên thế gian này nam nhân thuần chí dương như thế cũng có khối người!"

Hoa Bế Nguyệt trầm mặc, nàng biết loại nam tử như thế có thể gặp nhưng không thể cầu, khuôn mặt thanh lệ không khỏi đóng thành một tảng băng mỏng.

Ngọc Lưu Thương chỉ lặng lặng đứng nhìn, hắn thoát nhìn phong trần như ngọc, vừa rồi nàng thất vọng tất nhiên là được hắn thu vào trong mắt, giọng nói

của hắn có một chút an ủi, "Cô nương đừng lo, chỉ cần có duyên thì người nhất định sẽ gặp được, nhưng cô nương vẫn nên sớm lập gia đình thì hơn, chứng bệnh này tuy là hiếm gặp nhưng nó lại có lợi đối với cô nương, vật cực tất phản, gần đây thân thể của cô bắt đầu phản kháng rồi, chỉ cần ăn uống đầy đủ một chút, ăn nhiều vật bổ như nhân sâm, lộc nhung, linh chi, tuy chỉ trị được phần ngọn không trị được phần gốc nhưng có còn hơn không."

Giọng nói nhu hòa của hắn truyền đi trong không gian, trong phòng tỏa ra mùi hương mai thanh mát, Hoa Bế Nguyệt cảm thấy mùi hương này hoàn toàn khác với hương liệu, nó có mùi thanh nhã giống như trúc vậy.

Hương vị này giống với mùi mà ngày đó nàng ngửi được trên người hắn, có tác dụng giống như hương an thần.

Vì thế nàng cười yếu ớt hỏi, "Ngọc công tử, người có thể cho ta nhìn hương liệu trong phòng người một chút được không?"

Ngọc Lưu Thương thân nhiên nói, "Loại thuốc này mặc dù có nhưng ta cũng không mang theo bên người, nhưng mà có dùng một chút bôi vào đồ trong phòng."

Hoa Bế Nguyệt gật đầu, "Đây cũng là biện pháp hay!"

Bất tri bất giác, sắc trời đã dần tối lại, trên trời ánh trăng đã bắt đầu lộ dạng.

Hoa Bế Nguyệt tự biết không nên làm phiền nữa nên đứng dậy từ biệt hai người.

Nàng biết chuyến đi này cũng không hẳn là vô ích!

Chậm rãi đi ra ngoài vài bước, Hoa Bế Nguyệt bỗng nhiên quay đầu nhìn Ngọc Lưu Thương, sóng mắt thanh lệ mà thấy triết, "Ngọc công tử, chuyện ta là thiên mệnh nữ tử hi vọng hai vị không tiết lộ cho người thứ tư biết!"

Tiếng cười của nam tử áo trắng vang ra từ sau rèm, "Vi sao người lại tin ta?"

"Đương nhiên là tin người, vì người là bằng hữu của Ngọc công tử, nhất định người cũng không tầm thường!"

"Đúng là một nữ nhân cá tính sắc sảo! Cảm ơn lời khen của người, ta không dám nhận!"

Nghe vậy Hoa Bế Nguyệt hơi nghiêng người về phía hắn, sau đó xoay người rời đi, tiếng bước chân xa dần theo từng dấu chân của nữ tử.

"Nữ nhân này rất thú vị, đúng không nào?" nam tử áo trắng bấy giờ mới chịu ra khỏi màn trướng, khoanh tay nhìn Ngọc Lưu Thương, giọng nói kia tao nhã như gió xuân nhẹ nhàng thổi qua.

"Có chút thú vị!" Ngọc Lưu Thương lẳng lặng nhìn về phía cửa sổ, trong đôi mắt trong veo kia xẹt qua một tia sáng. Ngày đó hắn bắt mạch cho nàng chỉ là vì nhất thời cảm thấy hứng thú mà thôi, cũng không để ý gì lắm, không ngờ đánh bậy đánh bạ lại gặp được thiên mệnh nữ tử, biết được bí mật của Hoa gia... hơn nữa còn biết thứ được trong truyền thuyết kia cũng chỉ là thuốc dịch dung bình thường mà thôi.

Nguyệt Nha Nhi hoàn toàn khác với những nữ nhân hắn từng gặp, lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy tò mò với một người khác phái.

"Thật ra nam tử thuần dương cũng không hiếm gặp, không phải Ngọc huynh cũng là một trong số đó sao?" nam tử áo trắng nọ đứng thẳng người, trong đôi mắt đen bóng như ngọc kia ẩn hiện ý cười.

"Vậy... ý người là gì?" Ngọc Lưu Thương lạnh lùng nhìn về phía bạn áo trắng kia nói.

"Không phải người ta nói lương y như từ mẫu sao, Ngọc huynh không phải nên giúp cho trót, đi cưới nữ tử kia hay sao?" bạn áo trắng nháy nháy mắt với Ngọc Lưu Thương.

"Buồn cười! Người cũng là thuần dương, sao người không cưới nàng?" Ngọc Lưu Thương lạnh lùng liếc người nào đó.

"Ngọc huynh, nữ tử kia từ đầu là tôi tìm huynh, nàng có muốn gặp ta đâu!"

"Nàng đánh giá người rất cao, hơn nữa trên đời này có mấy nữ nhân không muốn gặp người đâu"

"Ngọc huynh nhầm rồi, nàng chính là một trong số ít đó đó" nam tử áo trắng mỉm cười, đôi mắt hoa đào càng điểm lệ, hắn phất tay áo xoay người đi vào phòng trong, bóng lưng của hắn giống như là một tia sáng ẩn trong màn đêm, một giây sau đã bị màn đêm che khuất.

Tuy trời đã nhá nhem tối nhưng cảnh sắc của hậu viện vẫn rất xinh đẹp, hồ nước mênh mông, ngân hà ánh động.

Khi Hoa Bế Nguyệt bước chân xuống lầu thì lập tức nghe được tiếng nói chuyện khe khẽ, ánh mắt của mấy người xung quanh sắc như dao phóng về phía nàng, không ngờ mấy người này lại kiên nhẫn thế, còn chờ ngoài này nữa cơ, nếu không phải có người xử lý thì mấy nàng tuyệt đối sẽ không làm thế, nàng nhiu mày, bỗng nhiên một bóng dáng xinh đẹp chạy tới, lớn tiếng kêu lên, "Nguyệt Nha Nhi tỷ tỷ, sao tỷ lâu quá vậy? Trương ma ma đang giận kìa!"

Giờ phút này giọng nói của nàng ta cực kì lớn, động tác như thể đang rất lo cho nàng.

Lời vừa dứt, Hoa Bế Nguyệt cảm thấy xung quanh có rất nhiều ánh mắt muốn xuyên thủng nàng, nàng biết Hoa Mị Nhi cố ý.

Lúc này trong vườn xuất hiện một phụ nhân khoảng năm mươi tuổi, vẻ mặt dữ tợn, người này chính là đại tổng quản của Hoa phủ, người này chuyên đi quản giáo các nữ tử chưa lấy chồng trong phủ, bà ta lạnh lùng trừng Hoa Bế Nguyệt, "Người đứng là một cô nương không hiểu chuyện, Ngọc công tử là khách quý của Hoa phủ, sao người có thể phá hỏng quy củ mà đi làm phiền hắn?"

Hoa Bế Nguyệt chậm chậm cười một tiếng, còn mời cả Trương ma ma tới đây cơ à, xem ra Hoa Mị Nhi muốn nàng phải có một bài học nhớ đời.

Nhưng ánh mắt của Hoa Mị Nhi lại làm ra vẻ đau buồn, níu tay áo nàng nói, "Tỷ tỷ đừng trách, Trương ma ma do ta mời tới, tỷ tỷ lâu quá không ra làm ta rất lo lắng."

Lo lắng? Hoa Bế Nguyệt hơi nhướn mày, nàng không nói gì, khóe miệng cong lên thành ý cười không dễ phát hiện.

Hoa Mị Nhi thấy nàng không có vẻ gì là sợ hãi thì không khỏi khó hiểu.

Giờ phút này Trương ma ma thấy Hoa Bế Nguyệt có vẻ kiêu căng thì tức giận, "Nha đầu chết tiệt, người biết sai chưa?"

Biết sai? Sai chỗ nào chứ? Kiep trước Hoa Bế Nguyệt chinh chiến sa trường, tư thế hào hùng, trải qua biết bao nhiêu trận mưa máu, sao có thể sợ một ma ma như Trương ma ma chứ? Song... giờ phút này... trong đầu nàng lại hiện lên một cảnh tượng, tất cả tổng quản của Hoa phủ xuất hiện trước mặt nàng, bỗng nhiên nàng nhớ tới khi hắn say rượu nói ra một câu, trong lòng đột nhiên đảo loạn.

Nàng lập tức điềm đậm đáng yêu nhìn Trương ma ma, dùng âm thanh mà tất cả mọi người đều nghe được, lạnh lẽo nói, "Trương ma ma đừng trách, ta biết sai rồi! Nguyệt Nha Nhi không nên mơ tưởng tới Ngọc công tử, ta nguyện ý úp mặt vào tường xám hối, xin Vương ma ma đừng đưa ta ra từ đường hậu viện chịu phạt".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trương ma ma nhìn Hoa Bế Nguyệt thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật giấy thì giật mình, nhưng sau đó lại nhanh chóng khôi phục lại bộ mặt hung dữ vốn có, "Người nói người muốn đi úp mặt vào tường xám hối? Người muốn ta nương tay không bắt người tới từ đường?"

"Trương ma ma tha cho ta đi!" Hoa Bế Nguyệt hoảng sợ mà kêu lên.

Nàng vừa nói xong mấy nữ nhân khác lập tức quăng cho nàng ánh mắt khinh bỉ, nhưng trong sự khinh bỉ kia lại có thêm vài phần địch ý, còn có vài phần hả hê.

"Tha cho người? Người đâu! Mang nàng ta tới từ đường phạt quỳ, phải thêm hai người tới trông chừng, nếu nàng ta dám phản kháng thì quỳ thêm một canh giờ nữa." Trương ma ma lạnh lùng cười một tiếng, từ trước tới nay bà ta chưa bao giờ có bất cứ sự thương hại nào đối với đám thứ nữ không được sủng này.

Ban đêm, Hoa Bế Nguyệt đi vào trong từ đường của Hoa gia, chung quanh vắng vẻ không chút tiếng động.

Hai gia đình có nhiệm vụ trông chừng đã bị nàng điềm huyết ngủ mà ngã lăn ra đất.

Dưới ánh trăng sáng ngời, Hoa Bế Nguyệt không ngừng tìm kiếm thứ gì đó trong từ đường, vách tường, trong các hẻm hóc đều bị tìm đi tìm lại mấy lần, cuối cùng thì sau một hồi tìm kiếm nàng phát hiện ra có một viên gạch khác với những viên gạch khác, nàng dè dặt giở viên gạch ấy lên, quả nhiên bên trong có một cái hủ lớn.

Nàng nhớ năm năm sau, Bắc Cung gia tộc và Sở gia tranh đoạt giang sơn, khi chiến loạn ấy Hoa phủ đã bị hủy.

Quản gia của Hoa gia vạn dặm xa xôi tới tìm nàng, sau khi uống vào vài chén, quản gia đã vừa khóc nức nở vừa kể cho nàng rằng khi xưa Hoa gia có giấu một ít của cải trong từ đường, nhưng khi giặc tràn vào thì phát hiện ra số của ấy và đã chiếm sạch, thật sự rất đau lòng.

Lúc trước thân phận của nàng cao quý, cũng không để ý tới số tiền kia.

Nhưng bây giờ trên người nàng không có một xu, làm chuyện gì cũng khó khăn, vì thế nàng mới quyết định tới đây để tìm kiếm.

Song từ đường vốn được canh giữ rất nghiêm mật, tất nhiên nàng không thể tùy tiện ra vào, nên lúc này nàng không thể không ra hạ sách này!

Hoa Bế Nguyệt nhẹ nhàng mở cái hủ ra, bên trong có rất nhiều hạt màu đen, lớn cỡ hạt đậu xanh, cầm trong tay lại thấy nó tương đối nặng, nàng lấy cái tay dính đầy mồ hôi của mình chà lên một hạt thì phát hiện ra, thì ra đây chính là vàng đã được nhúng mực.

Tính sơ giá trị của cái hủ này chắc đủ cho nàng tiêu xài mười năm.

Ps: khu, hôm bữa ta có chút làm biếng nên chỉ đăng phần lớn chương sáu thôi, thực ra chương còn thêm một đoạn này nữa cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bỏ nhà ra đi

Sáng sớm, không khí trong hoa viên thật trong lành, muôn hoa tranh nhau nở rộ.

Hoa Bé Nguyệt mặc tổ y thanh nhã, tóc dài tùy ý buộc lại, bộ dạng giống như người bệnh nặng vừa khỏi.

Ngay lúc nàng nhẹ nhàng tản bộ trong hoa viên, một tiếng cười dễ nghe truyền vào trong tai nàng.

Ánh mắt của Hoa Bé Nguyệt lập tức hướng về một cây hoa đào gần đó thì thấy Hoa Mị Nhi bị hơn mười thiếu nam thiếu nữ vây quanh, nàng ta mặc một cái váy cầm sắc hoa lệ, đeo trang sức quý báu, dung mạo tuy không quá xinh đẹp nhưng cách ăn mặc của nàng ta cực kì mỹ lệ, đôi mắt toát lên vẻ phong tình vạn chủng, quay tới quay lui giống như một vị công chúa.

"Mị Nhi quả là có bản lĩnh, chỉ đánh một khúc đàn lại được An Dương vương coi trọng!"

"Đúng vậy, An Dương vương đã từng tang thê, lần này Hoa Mị Nhi gả vào vương phủ nhất định sẽ trở thành vương phi."

"Mị Nhi, người gả cho người ta rồi thì đừng quên ta nhé!" một thiếu nữ mang vẻ mặt nịnh hót nhìn Hoa Mị Nhi.

Hoa Mị Nhi lắng lắng nghe những lời khen ngợi đó, đôi mắt hoa đào tỏa sáng, rốt cục nàng cũng được An Dương vương nhìn trúng, cuối cùng nàng cũng đã trở thành phượng hoàng bay lên cao!

Ngay lúc nàng ta đang cực kì vui mừng, Hoa Bé Nguyệt chậm rãi tới gần, nàng lặng lẽ đứng dưới gốc cây kia, dáng người thướt tha cộng với cặp mắt đẹp khó kiếm thoát nhìn khung cảnh giống như một bức họa mỹ nhân khiến mọi người phải hấp mộ.

Không biết từ lúc nào toàn bộ đám thiếu niên kia đều đưa mắt nhìn nàng.

Nhìn bóng dáng thanh lệ của Hoa Bé Nguyệt dưới tàng cây hạnh hoa, một thiếu niên nhìn không được mà thở dài, "Thật ra Nguyệt Nha Nhi có dung mạo vô cùng tốt, đáng tiếc nàng ta chỉ là một cái bình hoa, nếu học hỏi Mị Nhi một chút có lẽ sẽ được gả vào nhà phú quý!"

Nghe lời nói ấy, một số thiếu nữ cười khanh khách, "Sao nàng ta có thể gả vào nhà phú quý được chứ, nếu không thì đã phú quý từ lâu rồi chứ không chờ tới bây giờ."

"Đúng vậy! Đúng vậy! Người trong mộng của nàng ta là Ngọc công tử, đáng tiếc là người ta đã rời đi từ lâu rồi! Mong đẹp của nàng ta cũng tan nát."

"Sao nàng ta có thể trèo tới Ngọc công tử được chứ? Đúng là không biết trời cao đất rộng!"

Ở trong mắt của người Hoa gia, Hoa Bé Nguyệt nhiều lắm cũng chỉ là cái bình hoa di động, bọn họ khinh thường nàng từ trong xương, vì thế tiếng cười của đám người kia tràn đầy sự châm chọc.

Tuy rằng nàng hiểu bọn họ khinh thường mình, Hoa Bé Nguyệt vẫn rất tao nhã, vài thiếu niên nhìn không được mắt nhìn nàng một chút, càng ngày càng thường thức khí độ của nàng. Đôi mắt trong veo đảo một vòng, tất nhiên là nàng biết Ngọc Lưu Thương sẽ đi, nhưng nàng cũng không tính ở lại chỗ này lâu, chỉ lặng lẽ đứng trong viện nhìn bọn họ, nhớ tới những gì sắp xảy ra, vị muội muội này của nàng sẽ lấy An Dương vương đúng như ý muốn.

Vì thế nàng ta hiển nhiên trở thành quý nhân của Hoa gia!

Chỉ là nàng ta đã vui mừng quá sớm! Hoa Bé Nguyệt biết nàng ta cũng không thuận lợi như những gì người ngoài thấy.

Tuy dung mạo của An Dương vương rất thanh nhã nhưng thật ra tính tình hắc thủ bạo từ trong xương.

Thị thiếp trong phủ thường xuyên bị hãm hành hạ tới chết, ngay cả chính thê của hắn cũng chịu không nổi mà tự sát, nghe nói những người quen thuộc không ai dám gả nữ nhi cho hắn, ở kinh thành chuyện này không phải là bí mật, cho nên hắn mới ngàn dặm xa xôi tới đây cầu thân, lần này hắn tới cốt chỉ để rước một nữ nhân xinh đẹp về lấy thể diện thôi!

Cho nên trong mười hai năm Hoa Mị Nhi gả cho An Dương vương thì phải dùng từ thâm độc hình dung.

Sau đó Bắc Cung gia tộc giành được giang sơn, An Dương vương cũng bị lưu đày tới biên cảnh, buồn bực mà chết.

Thật ra Hoa Mị Nhi cũng là một nữ nhân số khổ, điểm này Hoa Bế Nguyệt rất đồng tình với nàng ta, chỉ là nàng ta của mười hai năm sau thay đổi rất nhiều.

Dù sao một nữ nhân bị tra tấn mười hai năm như thế thì nội tâm nhất định cũng rất bên bĩ. Nhất định cũng đã từng tính kế khắp nơi để tìm đường sống cho mình.

Chỉ là Hoa Bế Nguyệt vạn vạn không ngờ Hoa Mị Nhi lại tính kế trên người nàng, nàng cũng biết nàng ta cực kỳ đố kỵ với nàng! Ghen tị tới mức muốn cướp hết tất cả của nàng! Đây chính là thái độ nên có với người thân sao?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của Hoa Bế Nguyệt nhìn về phía Hoa Mị Nhi rất phức tạp.

"Tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây?" bỗng nhiên Hoa Mị Nhi cười khanh khách bước về phía nàng.

"Ta chỉ vội tình đi ngang qua thôi! Muội muội đang làm gì thế?" Hoa Bế Nguyệt lạnh nhạt hỏi.

"Tỷ tỷ, ta sắp gả cho An Dương vương." Hoa Mị Nhi vui sướng nhìn nàng.

"Mị Nhi, chúc mừng ngươi, nhưng mà ngươi tin An Dương vương sẽ là một phu quân tốt sao?" trong giọng nói của Hoa Bế Nguyệt không hề có chút vui mừng, ánh mắt của nàng xẹt qua ý cười giống như có thâm ý khác.

"Tỷ tỷ không lẽ gả cho một vương gia không tốt sao?" Hoa Mị Nhi khó hiểu nhìn nàng.

"Nhìn kia, Nguyệt Nha Nhi tự biết mình sẽ không được gả vào chỗ tốt nên ganh tị với muội muội kia!" một nữ tử áo lam phóng ánh mắt khinh thường về phía nàng.

"Tỷ tỷ, ta sắp phải lập gia đình rồi, sau này không còn được gặp nhau nữa, sao tỷ lại nói như vậy?"

Hoa Mị Nhi có chút uất ức bĩu môi, trong lòng cũng nghĩ là nàng ganh tị với nàng ta, trong mắt không nhìn được hiện lên một tia đắc ý, nhẹ nhàng kéo tay của Hoa Bế Nguyệt, tuy tình cảm của hai người cũng không sâu, từ khi mẫu thân mất nàng liền bị một cơ thiếp đón đi. Chỉ là chủ mẫu của Hoa gia cực kỳ coi trọng tình cảm chị em, nàng nhất định phải biểu hiện thật tốt.

Chỉ là Hoa Mị Nhi vốn ganh tị với vẻ ngoài của tỷ tỷ, nhưng nàng ta lại nghĩ nàng cùng lắm chỉ là một chậu hoa không có chí tiến thủ nên trong lòng cũng khinh thường.

Trước khi lâm chung mẫu thân từng dặn dò tỷ muội hai người phải biết giúp đỡ lẫn nhau, song vị tỷ tỷ này chưa từng có năng lực giúp đỡ nàng, tất cả những gì nàng có hôm nay đều do một tay nàng tạo ra.

Tuy Nguyệt Nha Nhi là tỷ tỷ của nàng nhưng cũng chỉ là một vết đen trong đời nàng thôi.

May mà nàng sắp gả cho An Dương vương, An Dương vương là nhan trung long phượng, cao cao tại thượng, tuổi trẻ tuấn mĩ, nàng sắp trở thành An Dương vương phi người người hâm mộ.

Chỉ là Hoa Bế Nguyệt này rốt cục đã tu được phúc gì? Nàng ta nhất định sẽ phải gả cho người ta làm thiếp, gả cho người có thân phận thấp hèn.

Nay ánh mắt của Hoa Mị Nhi nhìn về phía tỷ tỷ mình lại có tia thương hại.

Dù sao nàng ta cũng khá nàng một trời một vực!

Hoa Bế Nguyệt nhìn ánh mắt không ngừng biến đổi của Hoa Mị Nhi, trong lòng cười lạnh, nàng biết Hoa Mị Nhi cũng không thân thiết với mình như vẻ bề ngoài, thậm chí mười ba năm sau còn nghiêm trọng hơn, còn dám làm chuyện có lỗi với nàng.

Nàng lại nhớ về những chuyện xảy ra ở kiếp trước, càng nghĩ tâm nàng càng lạnh.

Khỏe miệng hơi gọi lên, ánh mắt lộ ra khí lạnh thấu xương, kiếp trước mặc dù nàng cũng không lương thiện gì nhưng lại hết lòng giúp đỡ vị muội muội này, đơn giản chỉ vì lời di ngôn của mẫu thân, hiện tại nàng hạo tâm nhắc nhở nàng ta, nàng ta lại không thêm quan tâm, thế gian này làm gì có chuyện tốt thế? Dựa vào cái gì mà nàng trả giá tất cả lại chỉ có thể làm đá lót đường cho nàng ta? Nàng sẽ không can thiệp vào số mệnh của Hoa Mị Nhi nữa, ác nhân thì có ác báo, gả cho An Dương vương coi như là một bài học cho nàng ta đi.

Hôm sau Hoa Bế Nguyệt mặc một bộ quần áo nam tử, giấu ngân phiếu vào sâu trong quần áo, lặng yên rời khỏi Hoa phủ.

Tâm tình của nàng lúc này giống như mây trắng bay bay, trong suốt như bầu trời xanh.

Đời này nàng tuyệt đối không cho phép Bắc Cung gia xuất hiện trong cuộc sống của nàng, nàng sẽ tự tay nắm giữ vận mạng của chính mình.

Nàng ghé một khách điếm mua một con ngựa, chuẩn bị đi đến kinh thành, dù sao kiếp trước nàng cũng sống bảy năm ở đó, sớm đã quen với khí hậu ở kinh thành, hơn nữa phong cảnh nơi đó cũng rất đẹp, bốn mùa như xuân, còn có rất nhiều được liệu quý báu.

Nhiều ngày nay nàng nghiêm túc ngẫm nghĩ lại cuộc sống sau khi trọng sinh của mình, rốt cục thì nàng sống lại vì cái gì?

Là do thân là thiên mệnh nữ tử thì phải làm một cánh tay đắc lực cho nam tử có dã tâm? Không lẽ nàng không thể tìm một nam tử mà bản thân yêu thích sao?

Từng trải qua một lần thất bại trong tình cảm khiến nàng cũng không có hi vọng gì với nam nhân, hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều, không lẽ nữ nhân thì không thể tự tạo cho mình một khoảng trời riêng hay sao? Đáy lòng nàng sinh ra một tia khát vọng, có lẽ nàng sẽ thử cảm giác phiêu diêu tự tại với nam nhân của chính mình! Nghĩ một lúc, trong mắt của Hoa Bê Nguyệt dấy lên khát khao.

Nhưng không biết tự lúc nào, ngựa của nàng và xe ngựa của Bắc Cung Gia tộc lại đi sát nhau mà nàng không hề hay biết.

"Thiếu gia, người nhìn gì thế?" bên trong xe ngựa, một hộ vệ hỏi.

"Ta đang nghĩ, nếu thiếu niên kia là nữ tử thì thật tốt!" nam tử đối diện thờ dãi một hơi, sau một lúc lâu mới quay đầu, dung nhan này đúng là có thể khiến người ta ngỡ ngàng, mày kiếm như họa, mặt mũi thanh tú, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, nhìn qua cực kì vô tình, hẳn chính là nữ nam nổi danh phương Bắc, Bắc Cung tam thiếu gia- Bắc Cung Khiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Gặp An Dương Vương trên đường đi

Ánh trăng tròn treo cao trên nền trời tối đen, dưới ánh trăng mặt đất mênh mông bát ngát.

Trong không gian yên tĩnh chỉ còn lại tiếng vó ngựa của Hoa Bê Nguyệt, chậm chạp đạp xuống đất.

Hoa Bê Nguyệt giục ngựa chạy rất chậm, ánh mắt của nàng đảo qua con đường rộng mở phía trước, thần sắc ngưng trọng, nàng không biết mình nên đi con đường như thế nào.

Kiếp trước, mười lăm tuổi nàng đã gả cho Bắc Cung Khiếu, sau đó lập tức theo hắn tới phương Bắc, nhưng lúc ấy nàng chỉ là một tiểu thư không bước ra khỏi cửa nên cũng không mấy quen thuộc với phương Nam.

Bây giờ con đường tới kinh thành cực kì xa lạ với nàng, xem ra nàng xuất hành một mình cũng có vẻ bất tiện.

Mới đầu nàng cũng tạm coi là may mắn, ven đường còn có nhà trọ để nghỉ chân, nay một mình nàng ở vùng hoang vu dã ngoại này, gió đêm gào thét bên tai, cây cỏ bốn phía cọ vào nhau tạo nên tiếng xào xạc như quỷ khóc.

Trong lòng nàng rất lo lắng, thứ nhất là sợ lạc đường, thứ hai là lo khi một mình lại xuất hiện dã thú, vì thế nàng ở đây nghỉ tạm, chờ có người đi ngang qua.

Sắc trời sáng dần, xa xa truyền tới tiếng đinh đinh đang đang, lúc này một đội nhân mã đang đi dọc theo sơn đạo tiến về phía nàng.

Đoàn xe có tổng cộng bốn mươi chiếc, tám con tuần mã kéo một chiếc xe, bên cạnh còn có phu xe, xung quanh là hơn năm mươi kỵ vệ đã qua huấn luyện kĩ càng.

Cái xe dẫn đầu rất lớn, thoạt nhìn vô cùng xa hoa, ba mặt có tòa vị, bên trên còn trải da gấu trắng, quanh xe tỏa ra hào quang ánh bạc, cực kì đẹp đẽ quý giá, giữa thùng xe còn có một cái bàn nhỏ bày biện đủ thứ thức ăn và rượu, một thiếu phụ mặc một bộ cẩm bào quý giá tay trái đeo vòng ngọc màu lam, tay phải là vong tay từ kim hiếm thấy, trên đầu cái dù thứ trang sức phi phàm, nhưng trái với nhưng thứ xa hoa kia, khuôn mặt mỹ lệ của nàng ta lại tái nhợt, sợ hãi nhìn người đang ngồi trước bàn rượu.

Sau khi rót đầy ly rượu, nàng ta cực kì biết điều lui vào một góc, lén lút nhìn hai nam tử trong xe.

Nam tử bên trái ăn mặc rất đẹp đẽ quý giá, khuôn mặt thanh tú ngũ quan tuấn đạt, chỉ là da thịt có vẻ tái nhợt giống bị bệnh lâu năm.

Nam tử này không phải là người thường, hẳn chính là An Dương vương gia của Đại Sở; còn vị nữ nhân kia chính là đương kim An Dương vương sủng phi_ Hoa Mị Nhi.

Sau khi Hoa Mị Nhi mang theo trái tim thiếu nữ vô hạn khát khao gả cho An Dương vương thì mới phát hiện ra thì ra mình đã sai, nam nhân này không phải lang quân trong mơ của nàng!

Mấy ngày nay nàng bị hấn lạnh nhạt, tuy danh phận là sủng phi của An Dương vương nhưng hẳn chưa từng chạm vào nàng, thậm chí ánh mắt nhìn nàng cũng tràn ngập khinh thường.

Hoa Mị Nhi cũng từng tự ngẫm rớt cục thì nàng đã làm gì sai? Ví sao từ khi rời khỏi Hoa phủ thì hấn lại thay đổi thành một người khác? Sau đó nàng lại phát hiện ra chuyện kì quái, bên người của An Dương vương hình như chưa từng có nữ nhân, vì sao hấn chỉ cho nàng vị trí sủng phi? Lần xuất hành này, ngoài trừ một vài anh em bà con và vài biểu tỷ muội thì bên người hấn còn có hai thiếu niên thanh tú, ngoài ra không có thị tỳ nào.

Kì quái! Thật sự rất kì quái! Mãi tới khi nàng dùng ngân lượng hối lộ một người hầu thì mới biết một bí mật lớn: An Dương vương cực kì ghét phụ nữ!

Ngày xưa không ai biết chuyện thì còn có người đưa cơ thiết tới cho hấn, nhưng toàn bộ đều bị làm nhục mà chết!

May mà nàng rất thông minh, tuyệt đối không đi trêu chọc hấn! Dù sao nàng vẫn còn giá trị lợi dụng.

Trên đường đi đều là nam tùy tùng, nàng cũng từng hoài nghi hấn bị đồng tính nên nhìn không được liếc mắt nhìn một nam tử khác, trong lòng không khỏi miên man. Nam tử trước mặt bạch y xuất trần, cao to như ngọc thụ, làn da trắng nõn như tuyết, khí chất như phù vân, mỗi anh đào không tô mà đỏ, mỗi cái giờ tay nhắc chân đầu như gió xuân, đôi mắt hoa đào sáng rực, ý thái phong lưu làm người ta cảm thấy khoáng khoái như dòng nước, lại khiến người ta cảm thấy thần bí, làm người ta sinh ra cảm giác vĩnh viễn sờ không tới.

Người nọ giống như có ma lực, Hoa Mị Nhi chỉ liếc nhìn một cái nhưng đôi mắt lại không tài nào dời khỏi khuôn mặt kia, thậm chí quên luôn mình đang ở nơi nào. (bà này mê trai ghê, có chồng rồi mà còn...)

Thậm chí nàng còn nghĩ nếu có thể gả cho nam tử này, bảo nàng giảm thọ mười năm nàng cũng chịu!

Ngay khi Hoa Mị Nhi đưa ánh mắt si mê nhìn, khuôn mặt áo trắng cực kì, nam tử áo trắng chỉ cười nhẹ như gió xuân, "An Dương vương gia, ta không thích bị thể từ người khác nhìn chằm chằm như thế, người có thể giúp một chút không?"

"Người đâu! Đưa phu nhân xuống xe ngựa cuối nghỉ ngơi!" An Dương vương dường như đã sớm phát hiện, mặt trầm xuống ra lệnh.

Trong lòng Hoa Mị Nhi cả kinh, biết là mình sắp bị giam, nhất thời trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi đầu đi theo thị vệ.

"Nội tử chưa trải việc đời! Mong Mẫn tiên sinh đừng trách móc!" An Dương vương mỉm cười nhân ly rượu vừa được rót đầy, một bên cung kính nói chuyện với nam tử nọ, ngữ điệu cực kì kính sợ.

"Vương gia, ta cũng không thích nữ nhân cho lắm, sau này đừng mang nội tử tới đây nữa." nam tử áo trắng cười nhẹ, nụ cười như hoa trong nước, đẹp say lòng người.

"Vâng! Vâng! Mẫn tiên sinh nói rất đúng! Là do ta đường đột!" An Dương vương vội vàng cười làm lành, giờ ly rượu trong tay đối ẩm với hấn.

An Dương vương vốn nghĩ Mẫn tiên sinh từng khen ngợi nữ nhân này có kĩ thuật đàn cao siêu, hấn vốn định mượn nữ nhân này lấy lòng Mẫn tiên sinh, không ngờ tiên sinh lại không để ý tới nàng ta, xem ra lần này hấn làm chuyện thừa rồi! Nhưng mà không sao! Dù sao hấn đường đường là một vương gia, lý nào bên cạnh không có phu nhân!? Xem ra lần này cưới nàng ta cũng không phải là không có tác dụng.

Đoàn xe của An Dương vương đi nửa canh giờ. Đi tới một nơi rất hoang dã, đường xá xóc nảy, tốc độ của xe ngựa cũng dần chậm lại.

Nam tử áo trắng trong xe lười biếng tựa vào thành xe, ngắm cảnh đêm, ngay cả tư thế cầm ly rượu của hấn cũng vô cùng tao nhã, ánh mắt của hấn xuyên qua màn xe nhìn vào bóng lưng của một thiếu niên trên lưng ngựa.

Khí nhìn thấy gương mặt của thiếu niên kia, ánh mắt hấn nháy mắt sáng ngời.

An Dương vương không dám lơ đãng trước mặt nam tử áo trắng, thấy ánh mắt của người nọ nhìn ra ngoài, sáng rực lên, bản vương gai không nhìn được mà nhìn theo, nhất thời mắt cũng sáng ngời.

Thiếu niên trên lưng ngựa kia anh khí như ngọc, tóc dài như mực tùy ý dùng một sợi dây màu lục buộc lên, ánh mắt mệnh mông như say rượu, tư thế oai hùng đỉnh bạt, dáng người hần trường không giống phong độ tràn ngập tri thức của nam tử Giang Nam, trong nét thanh tú có nét tiêu sái không kiềm chế được! Thiếu niên này chính là Hoa Bế Nguyệt phần nam trang, nàng vốn tính nghỉ ngơi ở chỗ này một chút nhưng lại nhìn thấy đoàn xe này nên mừng như điên.

Song khi nhìn thấy dấu hiệu trên xe, nàng mới phát hiện mình xui xẻo đụng trúng xe An Dương vương.

Hoa Bế Nguyệt tất nhiên biết đoàn xe này đi tới kinh thành, nhưng nàng lại không rõ rớt cục thì Hoa Mị Nhi ở trong chiếc xe nào? Nàng không muốn đối mặt với nàng ta chút nào!

Tuy Hoa Bế Nguyệt không hề e ngại bị Hoa Mị Nhi nhận ra nhưng nàng quyết tâm dùng thân phận nam tử để ngao du thiên hạ.

Vì thế ngay cả chớp mắt cũng không có, nàng quyết tâm thúc ngựa ra đi.

Bên trong xe ngựa truyền tới giọng nói lười biếng của nam tử, "Đúng là một thiếu niên suất sắc!"

Người còn lại nín nọt hòa theo, "Thiếu niên này thật tuấn mĩ! Nhìn có vẻ không phải nhân vật tầm thường!"

Hoa Bế Nguyệt liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy hai người trong xe, một người không thấy rõ dung mạo, nhìn gần lại thấy đôi mắt hoa đào phong lưu

câu hồn, ý cười tràn đầy, một người khác lại mặc một thân quần áo đẹp đẽ quý giá, trong thanh tú còn mang vài phần lệ khí, nàng suy đoán người này chắc là An Dương vương, là muội phu trên đang nghĩa của nàng, song nàng lại cực kì căm ghét thể loại nam nhân thích ngược đãi người khác này, vì thế Hoa Bế Nguyệt chỉ lạnh lùng quét mắt liếc hần một cái.

Bộ dạng không phận sự đừng làm phiền hùa Hoa Bế Nguyệt không hề khiến An Dương vương lùi bước, một nam tử xuất sắc được Mẫn tiên sinh ghé mắt như thế, tất nhiên hần ta rất dễ bụng.

Đôi mắt chim ưng của hần nhìn Hoa Bế Nguyệt chăm chăm, "Vị tiểu huynh đệ này muốn đi nơi nào?"

Hoa Bế Nguyệt thần nhiên trả lời, "Ta muốn đi dọc theo đường nhỏ này tới kinh thành."

"Chúng ta cũng tới kinh thành, tuy rằng bây giờ không phải thời loạn lạc nhưng xung quanh cũng có nhiều kẻ xấu, tiểu huynh đệ nên cẩn thận một chút!"

Trên mặt Hoa Bế Nguyệt cũng không có quá nhiều cảm xúc, "Ta cũng chỉ lo thân thôi, không có gì đáng ngại!"

"Tiểu huynh đệ cũng chỉ là một thiếu niên chưa rành thế sự, ta là quý tộc kinh thành, có rất nhiều cửa cái, dọc đường không lo chi phí ăn ở, không bằng tiểu huynh đệ cùng đi với ta làm bạn dọc đường"

"Chẳng lẽ các hạ không sợ ta là kẻ xấu?" Hoa Bế Nguyệt cười nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nụ cười của nàng làm bóng mắt người khác, ánh mắt cực kì mỉa mai, An Dương vương không khỏi tán thưởng đôi mắt xinh đẹp kia, khó trách Mẫn tiên sinh lại để mắt tới hần, lúc này, phái sau xe ngựa thò ra hai cái đầu, Hoa Bế Nguyệt nhìn hai thiếu niên thanh tú kia, bọn họ thấy thể thì làm mặt quỷ với nàng, cười ha ha nói, "Nếu người tuấn mã tiêu sái như người đều là kẻ xấu thì trong thiên hạ này chắc loạn hết rồi."

Hoa Bế Nguyệt cười ngạo nghễ, không thèm nói nữa, sau đó thúc ngựa đi về phía trước.

Thiếu niên cuồng ngạo tùy ý làm bậy khiến An Dương vương không vui trong lòng!

An Dương vương ngoái đầu nhìn lại lại thấy khoe môi của nam tử bạch y kia nhếch lên một nụ cười nhạt, không hề có ý truy vấn thiếu niên kia.

Dọc theo đường đi Hoa Bế Nguyệt không hề tiếp xúc nhiều với người của An Dương vương, luôn luôn cách bọn họ mười thước.

Càng vào sâu trong núi cảnh sắc cảnh di nhân, tiếng cười của các tiểu thư trong xe ngựa không ngừng truyền ra, ở thời đại này thiếu nữ đều chỉ được nuôi trong khuê phòng, làm sao có thể đi quá xa nhà? Hoa Bế Nguyệt không biết tại sao lại có sự xuất hiện của những thiếu nữ này, nhưng nàng biết từ khi đi tới nay chưa từng nhìn thấy Hoa Mị Nhi, xem ra... nàng ta quả nhiên không được sung ái!

Đã tới bữa trưa, mọi người bắt đầu dùng cơm.

Mọi người trải vải trắng sạch sẽ không một hạt bụi lên nền đất, sau đó bày nhiều bàn gỗ nhỏ lên trên những tấm vải đó, mỗi bàn gỗ bày toàn là đồ ăn chay, An Dương vương đi xa còn dẫn theo đầu bếp, các thiếu nữ cũng đi ra ngoài ngồi, chỉ có một số ít ngồi trong xe ngựa.

Hoa Bế Nguyệt âm thầm lắc đầu, vị An Dương Vương này còn phô trương hơn cả Bắc Cung Khiếu.

Tuy đi chung nhưng nàng vẫn không tới quá gần đoàn người của An Dương vương, chỉ bắt hai con thỏ, chậm chậm nướng chín.

Mùi thịt nướng chậm rãi lan ra, bỗng nhiên có thêm hai thiếu niên tới ngồi kế bên Hoa Bế Nguyệt, nước miếng chảy dài nói, "Tiểu huynh đệ, chúng ta có thể nếm thử thức ăn thôn quê này không?"

Hoa Bế Nguyệt cười nhẹ, đưa cho họ một con thỏ đã được nướng vàng thơm.

Hai thiếu niên nọ không ngờ nàng dễ nói chuyện như thế, không khỏi có thêm chút hảo cảm với nàng, sau khi ăn đã đòi, một thiếu niên cười nói, "Ta tên là Lý Tổ, tên này là Lý Ngạn, hai chúng ta là huynh đệ! Người tên gì?"

"Ta tên là Hoa Bế Nguyệt." Hoa Bế Nguyệt thần nhiên nói.

"Hoa Bế Nguyệt, tên thật đẹp!" Lý Tổ khen ngợi một tiếng, "Tên này rất hợp với người."

"Đúng rồi! Sao các người lại đi chung với An Dương vương thế?" sau khi biết bọn họ họ Lý, trong lòng nàng cảm thấy thật khó hiểu.

"An Dương vương là biểu huynh của chúng ta, mẫu thân chúng ta là công chúa, không giấu gì người, chúng ta chuẩn bị đi học viện Nam Phong cho nên mới đi chung đường với hần."

Đương nhiên là Hoa Bế Nguyệt có nghe nói tới học viện Nam Phong, nơi này còn hấp dẫn hơn cả Quốc Tử Giám, đột nhiên nàng cảm thấy hứng thú với học viện Nam Phong này, vì thế Hoa Bế Nguyệt bắt đầu tám chuyện trên trời dưới đất với huynh đệ Lý Tổ, không khí rất thoải mái, dưới ánh sáng mặt trời vàng óng, Hoa Bế Nguyệt toát ra khí chất siêu phàm thoát tục, thêm vào nàng có kiến thức vô cùng uyên bác khiến lòng của hai thiếu niên có chút nhôn nhạo.

Nói chuyện một lát, tiệc rượu của An Dương vương tiếng cười truyền ra không ngừng, rượu thịt tỏa hương như đập thanh ngoài ngoài ô.

"Nhìn kia, thật nhiều hồ điệp!" một tiểu thư quý tộc nở một nụ cười cực kì mê người, trên người các nàng mặc đồ vô cùng mỏng manh nhưng đều làm từ thứ vải quý nhất, tuy rằng tiền đường đã bị tiêu diệt mấy trăm năm rồi nhưng cái thoáng trong xã hội vẫn chưa mất đi, các cô nương mặc quần áo khá lộ liễu, bộ ngực sữa hơi lộ ra ngoài khiến bọn thị vệ bên cạnh nhôn nhạo trong lòng.

Song, Hoa Bế Nguyệt để ý thấy đám bướm này bay rất vội vã, bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn, từ từ nhớ lại một số chuyện mười ba năm trước.

"Hoa Huynh, người đang nhìn gì thế?" Lý Tổ thấy Hoa Bế Nguyệt nhìn chằm chằm vào đám tiểu thư kia thì nghĩ trong lòng là yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, mà vị Hoa huynh đệ này cũng dễ nhìn như thế, hần không khỏi cười đen tối.

"Tuyệt sắp rơi rồi!" bỗng nhiên Hoa Bế Nguyệt nghiêm túc nói.

"Tuyệt rơi? Tháng tư ở Giang Nam có tuyết rơi sao?" trong lòng Lý Ngạn nhìn không được mà buồn cười.

"Hoa huynh này, tuy trời có lạnh một chút nhưng cũng chưa tới mức có tuyết rơi đâu!" Lý Tổ cũng không tin.

"Trời đất thay đổi liên tục, có ai dám nói trước được chuyện gì đâu, nói không chừng tuyết còn rơi suốt bảy ngày bảy đêm!" Hoa Bế Nguyệt hơi nhíu mày.

Lý Tổ và Lý Ngạn chỉ nghĩ Hoa Bế Nguyệt nói đùa, ai cũng không để ý chỉ cười một tiếng cho qua chuyện. Hoa Bế Nguyệt nhanh chóng trèo lên lưng ngựa, vội vã chạy đi tìm một thôn trang nghỉ chân.

CHƯƠNG 10: TIN HAY KHÔNG

Thiếu niên thúc ngựa mà đi, Lý Tổ và Lý Ngạn đưa mắt nhìn bóng lưng người nọ rồi lại đưa mắt nhìn nhau.

Bỗng nhiên phía sau truyền tới giọng nói thanh nhã của nam tử, "Khi này hai người nói gì với thiếu niên kia thế?"

Lý Ngạn ngoái đầu nhìn lại thì thấy một mỹ nam tử, một thân cẩm y trắng như tuyết, trên người giống như không nhiễm chút bụi trần, gương mặt tuyết thể thoát tục có ba phần ôn nhu, dáng người ngọc thụ lâm phong ngạo nghễ mười phần, nam tử này nổi bật như trăng, khuôn mặt khiến trời đất thất sắc, khiến nữ nhân trong thiên hạ điên cuồng, Lý Ngạn có chút ngây người nhìn hần.

Lý Tổ là người phục hồi tinh thần trước, ngượng ngùng cười, "Mẫn... Mẫn tiên sinh, vị huynh đệ kia nói là sắp có tuyết rơi!"

Nam tử áo trắng cười một tiếng, "Người đó nói thế thật sao?"

"Tuyệt đối không nghe lầm, cả hai người tại tôi đều nghe thế mà!" Lý Ngạn trả lời rất chắc chắn.

An Dương vương đi theo nam tử áo trắng đứng bên cạnh hai huynh đệ họ Lý, nghe thấy lời ấy không khỏi mỉm cười.

Trong lòng nghĩ tính tình của tiểu tử kia cổ quái như vậy, nhất định Mẫn tiên sinh chú ý tới nó là do tướng mạo xuất chúng.

Ti trúc thanh thanh, trong tầng tầng lớp lớp cây cỏ hoang dã, tiệc rượu vẫn cứ tiếp tục, rượu ngon không ngừng được rót đầy, An Dương vương vẫn không tin tưởng thiếu niên kia, ánh mắt liếc qua phía Mẫn tiên sinh đang nửa nằm trên nhuyễn tháp, nhắm nháp vài ly rượu, thần thái giống như đang say, những nữ tử xung quanh dường như bị sắc đẹp của hần mê hoặc, vì An Dương vương ra lệnh không cho bất kì ai làm phiền vị công tử này nên trong lòng các nàng rất ngửa ngáy.

Nữ tử chung quanh bắt đầu múa hát, dùng tất cả khả năng của mình để làm nam tử kia chú ý, nhưng nam tử áo trắng như tiên kia lại không chút mảy may để ý, chỉ lười biếng tựa vào nệm.

An cần nhìn nam tử bạch y kia, An Dương vương nói, "Mẫn tiên sinh có cần gì không? Cứ việc nói ra."

Trên môi nam tử vẫn giữ nguyên nụ cười bí hiểm thân nhiên nói, "An Dương vương, ta rất sợ lạnh! Thật muốn đi tìm thôn trang để tránh gió tuyết!"

Tránh gió tuyết? An Dương vương nhìn không được mà cười ra tiếng, "Mẫn tiên sinh thật thích nói đùa!"

Đúng vậy! Sẽ có tuyết rơi sao? Nam tử bạch y nhấp một ngụm rượu, đôi mắt hoa đào mông lung kia khiến người ta có cảm giác thần bí khó đoán.

Bây giờ họ đang ở trong rừng núi, khắp nơi chỉ là cây cối hoa cỏ rục rờ, muốn tìm thấy một hộ gia đình thôi đã rất khó rồi.

Sắc trời vẫn rất đẹp, trời xanh không mây, đường núi khá dài.

Không lâu sau đó Hoa Bé Nguyệt trở về, song, nàng lại đem theo một chiếc xe ngựa cũ nát, Lý Ngạn và Lý Tổ vội vàng chạy tới giúp vui, hai mắt cứ đánh giá tới lui, thấy bên trong xe ngựa trải một lớp niêm nhục thật dày (không biết niêm nhục là gì cả, ai biết chỉ mình với), thùng xe toàn là cỏ khô, giữa xe còn có một cái áo khoát cũ nát, còn có một bao lương khô, Lý Ngạn tò mò hỏi, "Đây đều là thứ người xin được từ sơn dân?"

Hoa Bé Nguyệt chỉ cười nhẹ mà không nói gì.

Thật ra nàng đi một hồi thì phát hiện ra một căn nhà không có người, chắc chủ nhà vào thành rồi.

Vì thế nàng bỏ lại vài thỏi bạc rồi tự ý mượn đồ nhà người ta.

Lý Ngạn vừa nói xong thì bên ngoài truyền tới vài tiếng cười nhạo, sau đó có một người nói, "Lý Ngạn, Lý Tổ, hai người tiếp cận hần làm gì chứ? Lai lịch của tiểu tử kia không rõ, vừa nhìn đã biết hần là dân đen khó lường, các người thân thiết với hần quá không chừng hần làm bẩn các người."

Lý Tổ ngẩng đầu lên thì thấy người vừa nói chính là biểu muội của An Dương vương gia- Phù nhi quận chúa, lập tức hừ một tiếng.

Tuy An Dương vương vô cùng căm ghét phái nữ nhưng lại đặc biệt thương yêu vị biểu muội này, cho nên hai vị Lý công tử cũng coi như nhường nhịn nàng.

Từ nhỏ vị Phù nhi quận chúa đã được nuông chiều, làm người cực kì ngạo mạn, lúc này ánh mắt của nàng ta khinh thường nhìn Hoa Bé Nguyệt, sau một hồi kinh diễm ánh mắt kia vẫn toát lên tia khinh khi, dù sao ở Đại Sở quốc nam tử cũng rất thịnh hành (khu, là trai bao đó bà con), nam tử xinh đẹp chính là loại mà các kẻ giàu có thích nhất, huống chi vị Phù nhi quận chúa này lại rất có hứng thú với nam nhân có bản lĩnh, đương nhiên trong mắt nàng ta bây giờ chỉ có vị Mẫn tiên sinh đang ngồi trên xe ngựa kia thôi, nghĩ tới đó thôi đôi mắt nàng ta đã lóe lên tia vui sướng rồi.

Nhieu mảy một cái, Hoa Bé Nguyệt cũng không muốn nói nhiều với thể loại nữ nhân này, vì thế nàng cũng đánh xe ngựa đi chỗ khác, cách đội ngũ của An Dương vương khoảng nửa dặm.

Thấy Hoa Bé Nguyệt hờ hững với mình, vị Phù nhi quận chúa kia nhất thời tức giận, gờ tay lên muốn quát vào người nàng mấy roi.

"Phù nhi, dừng lại!" An dương vương bỗng nhiên lớn tiếng ngăn cản, Phù nhi chỉ biết hậm hực hờn dỗi dừng tay.

Nàng ta vừa đi, Lý Ngạn đã tức giận nói, "Nha đầu kia lúc nào cũng tự cho mình là giỏi, nào biết dân chúng trong thiên hạ khó khăn."

Lý Tổ bĩu môi nói, "Phù nhi thường tự cho mình là đúng, thậm chí còn thích Mẫn tiên sinh, nhưng vị tiên sinh kia từ trước tới giờ lại không thích tiếp cận nữ nhân! Càng không thích loại nữ nhân nông cạn như nàng ta."

Lý Ngạn cũng cảm thán, "Mẫn tiên sinh chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi, rất ít khi lộ diện, sau khi Hoa huynh tới đây dường như khiến Mẫn tiên sinh có chút hứng thú."

Lý Tổ vừa nhìn vừa nói, "Nghe người nói có vẻ đúng, nhìn xem, Mẫn tiên sinh đang nhìn Hoa huynh kia."

Bây giờ Hoa Bé Nguyệt mới ngoái đầu nhìn lại, giờ nàng mới thấy rõ gương mặt của người áo trắng kia, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng nàng bỗng rạo rức.

Hoa Bé Nguyệt vốn không phải nữ tử háo sắc, hơn nữa su khi trải qua tổn thương tim nàng đã lạnh như băng, chỉ dựa vào dung mạo của nam tử thì... nếu một nữ tử không làm cho mũi nam tử tim đập nhanh thì cũng chỉ là khúc gỗ mục.

Nam tử bạch y cười với nàng một cái, đúng là khiến người ta lóa mắt, Hoa Bé Nguyệt nhieu mảy, nàng có cảm giác gặp người này ở đâu đó rồi thì phải, nhưng nghĩ mãi mà không ra. Người này thuộc cùng thể loại với Ngọc Lưu Thương, đều là nam tử hiếm có, nhưng mà, thời đại này có rất nhiều văn nhân nhà sĩ thích mặc đồ trắng, kiếp trước nàng cũng thấy nhiều người mặc bạch y rồi, song lại có rất ít người có thể mặc bạch y tao nhã thành tiêu sái tự tại như hần, giống như hần có thể khiến bạch y có một loại sức hút khác, giống như trời sinh màu trắng tao nhã chỉ dành cho hần, giống như mây trắng trên trời vậy!

Một người như thế khiến nàng tự nhiên không muốn nhìn thẳng, tự giác quay đầu đi chỗ khác.

Hoa Bé Nguyệt đi theo đoàn xe nửa ngày, về lời đồn 'tuyệt roi' kia không ngừng được lan truyền trong đoàn người.

Sáng sớm hôm sau, Phù nhi quận chúa mặc một cái váy hồng, bản hồng có rất nhiều dây nơ buộc thành hình nơ vòng quanh dáng người đầy đà, cười con ngựa màu đỏ thẫm, đi lại gần xe ngựa của Hoa Bé Nguyệt cười khinh thường, "Ngày này, hôm nay mặt trời lên cao như thế, tuyết ở đâu vậy nhỉ?"

Hoa Bé Nguyệt không thèm để ý tới nàng ta, mặc dù kiếp trước nàng chưa gặp vị quận chúa này nhưng thanh danh của nàng ta cũng không phải chưa từng nghe.

Thấy Hoa Bé Nguyệt vẫn lạnh nhạt như cũ, đôi mày thon dài của Phù nhi nhíu lại, thấp giọng mắng, "Đúng là đồ dân đen!"

Ngày thứ ba, thời tiết đột nhiên âm u, trên đường đi còn có mưa.

Chạng vạng, không khí đột nhiên lạnh lẽo, tất cả mọi người bên trong xe ngựa đều tìm áo mặc vào.

Đám nữ quyền quý tộc kia bình thường chỉ thích mặc đồ mỏng manh nên quần áo mang theo cũng không khá khẩm gì, cả đám chỉ cuộn mình trong chăn run cầm cập.

Hoa Mị Nhi bị nhốt trong chiếc xe ngựa cuối cùng, trong xe tối om, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ thấy cả người vì lạnh mà run lên.

Ba ngày nay nàng giống như bị thế nhân vút bỏ, nằm trong xe ngựa mà trong lòng mắng to không biết bao nhiêu lần, hận thù như thuốc độc lan tràn.

Lúc này nàng không hề biết một biến cố thảm sát xảy ra!

Gió núi mãnh liệt, lúc này An Dương vương mới nhớ tới thiếu niên tuấn kiệt kia, tuy Hoa Bế Nguyệt chỉ mặc một bộ áo khoát thô sơ của nhà nông nhưng không hề ảnh hưởng tới phong độ của nàng, liên tiếp mấy ngày đối mặt với sự cười nhạo của đám người Phú Nhi, nàng cũng tự biết tự giữ.

Sự tự tin của thiếu niên khiến lòng của hắn bất an, đôi khi hắn lén lút đưa mắt nhìn Mẫn tiên sinh lại thấy người nọ đang nhắm mắt giống như đang ngủ.

An Dương vương suy tư một lát, cái gì cũng không thể nói ra miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10-2

Ngày thứ tư, tuy rằng trong núi rất lạnh nhưng ánh sáng mặt trời vẫn long lanh như trước.

Đến lúc này, trên khuôn mặt tuấn tú của An Dương vương xuất hiện một tia khinh thường, nhìn không được mà giấu cột trong lòng: Chuyện có tuyệt vời này đúng là vô căn cứ! Sao ta có thể tin chứ? Sao có thể suy nghĩ về câu nói của thằng nhãi đó nhỉ, đúng là suy nghĩ quá nhiều rồi, xem ra tên nhóc này cũng chỉ nói bậy nói bạ thôi! Nhưng sao Mẫn tiên sinh lại có vài phần kính trọng hắn nhỉ?

Quận chúa Phù Nhi kia thì không ngừng cười giấu Hoa Bế Nguyệt, dọc theo đường đi còn không ngừng lôi kéo nữ quyền khác châm chọc nàng.

An Dương vương cũng không ngăn nữa, hắn chú ý thấy Mẫn tiên sinh cũng không để ý tới chuyện này lắm!

Hoa Bế Nguyệt không thêm quan tâm tới bọn họ, nhân lúc rảnh rỗi đi săn thêm chút chim bay cá nhảy, chuẩn bị thêm chút thịt khô, mời Lý Ngạn và Lý Tổ tới cùng ăn chút thức ăn thôn quê.

Nam tử áo trắng nhìn như nửa mê nửa tỉnh kia, thấy tình hình như thế thì khóe miệng nhếch lên một độ cong hoàn mỹ.

Đám tiểu thư quý tộc kia thấy Hoa Bế Nguyệt không hề tức giận thì cũng thấy không thú vị nữa, bỗng nhiên nhớ tới nam tử áo trắng kia các nàng lập tức đổi mục tiêu, dọc theo đường đi không ngừng trò chuyện từ ca phú, tiếng ti bà không ngừng vang lên, thỉnh thoảng lại có tiếng hát ôn nhã của nữ tử uốn lượn theo từng điệu nhạc, rất phong nhã, tiếng ca vãn vít, khúc vận du dương, Lý Tổ và Lý Ngạn nghe thấy cũng nhìn không được mà thà lòng.

Đi thêm khoảng mười dặm nữa, thời tiết đột nhiên biến đổi, sắc trời đột nhiên tối đen!

Mọi người cũng không mấy để ý, nhóm lửa ven đường chuẩn bị nấu cơm, bỗng nhiên từng trận gió lạnh từ trong núi thổi ra.

Phù Nhi quận chúa và đám nữ quyền quý tộc kia run rẩy hết cả người, bỗng nhiên cảm thấy thật lạnh, đôi khi các nàng biết chuyện gì đang xảy ra thì bên ngoài tuyết đã phủ trắng cả một quả đồi.

Không ngờ thiêu niên kia nói đúng! Mọi người không khỏi kinh hãi.

Quận chúa Phù Nhi chà chà hai chân vào nhau, nghiến răng nghiến lợi nói, "Miệng của tên nhóc kia đúng là miệng quạ đen! Không phải chỉ là một trận tuyết thôi sao? Bây giờ đang là tháng tư, thì có thể lạnh được bao nhiêu chứ?"

Tuy An Dương vương cũng rất kinh ngạc nhưng rất nhanh sau đó hắn đã phục hồi lại trạng thái ban đầu, dù sao tư trang cũng được chuẩn bị khá kỹ lưỡng, có thể ứng phó qua trận tuyết này.

Lúc này trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt của thiêu niên nọ, vì thế hắn chuẩn bị phái người mời người nọ đến.

Con người của quận chúa Phù Nhi đảo qua, nhanh như chớp ngăn cản An Dương vương, "Sao biểu ca lại đi tìm hắn? Tên nhóc kia sớm biết có tuyết rơi mà không chịu nhắc nhở chúng ta, nhất định là có dụng tâm bất lương, chúng ta không nên để hắn đắc ý, đúng không nào? Huống chi huynh đường

đường là vương gia, hần chỉ là dân đen, tìm hần làm gì chứ!"

AN Dương vương nhìn bông tuyết đang rơi lất phất bên ngoài, cũng thấy có chút không ổn, xoay người trở lại xe ngựa.

Dù sao trên đời này người có thể khiến một vương gia như hần cung kính thì có mấy người?

Cho thiếu niên kia đi theo cũng chỉ là do hần nể mặt Mẫn tiên sinh thôi!

Cùng lúc đó, ánh mắt không nén được kinh ngạc của Lý Ngạn và Lý Tổ đồng thời hướng về phía Hoa Bế Nguyệt, hai người thật khâm phục người này, bọn họ thật may mắn khi lựa chọn ở lại trong xe ngựa của Hoa Bế Nguyệt, trong xe trải một lớp cỏ khô thật dày chắn lại cái lạnh thấu xương của gió đêm, cái giường đệm cũ nát kia cũng thật ấm áp, huống chi Hoa Bế Nguyệt còn trải một lớp bông thật dày bên cửa.

Lý Ngạn chui người vào chăn bông nói, "Hoa huynh đệ đã sớm biết trận tuyết này, đúng là kỳ nhân!"

Lý Tổ đang muốn khen nàng vài câu thì đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sắc mặt biến đổi, "Hoa huynh đệ nói trận tuyết này có khả năng rơi liên tục bảy ngày bảy đêm đúng không?"

Hoa Bế Nguyệt mỉm cười, "Không sai!"

Lý Tổ nhìn không được mà nói, "Trận tuyết rơi tới bảy ngày bảy đêm, xem ra không ổn rồi!"

Khóe miệng của Lý Ngạn cũng giật giật, nói, "Đúng vậy, nếu không thể trở lại kinh thành trong một tháng thì vị biểu huynh vương gia kia của ta sẽ chịu không nổi."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trận tuyết bảy ngày bảy đêm

Mọi người khó khăn qua một đêm, nhưng tuyết không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Vạn vật đều bị một màu trắng che đậy, trong trời đất chỉ còn một màu trắng đơn điệu, An Dương vương ghé mắt nhìn tổng quản nói, "Chúng ta có mang theo vật gì chống lạnh không?"

Tổng quản có chút lúng túng, lần này đi bọn họ mang theo rất nhiều đồ dùng cần thiết, nhưng chỉ không mang theo đồ chống lạnh thôi, bất đắc dĩ nói, "Khởi bẩm vương gia, đoàn xe của chúng ta có mang theo một vài áo choàng lông vũ, tình trên đầu người thì có thể chia cho mỗi người một cái."

An Dương vương nhíu mày nói, "Nếu vậy thì người lấy chia cho mọi người đi."

Tổng quản gật đầu tuân lệnh, vội vàng đi làm việc.

An Dương vương đứng ở phía trước xengựa, khuôn mặt rất nghiêm túc nói với mọi người, "Mọi người, sự cố lần này đột nhiên xảy ra nên mọi người chịu khó một chút chờ đợi trong vài chiếc xe ngựa, thứ nhất là để giữ ấm, thứ hai là giành ra vài chiếc xe ngựa cho hộ vệ nghỉ tạm."

Vừa nói xong, đám người lại bắt đầu nghị luận sôi nổi, tất nhiên có vài người ực ki bất mãn!

Có giọng nói của một tiểu thư nào đó vang lên, "Buồn cười, chúng ta đều là hậu duệ của quý tộc, không phải là dân đen, sao có thể chịu đựng những chuyện thế này được?"

Giọng nói của quận chúa Phù nhi chói tai nhất trong đám người, "Biểu ca, vì sao lại phát quần áo cho hộ vệ chứ? Chúng ta là quý tộc, còn họ là dân đen! Chúng ta là nữ nhi chân yếu tay mềm, bọn họ là nam nhi cường tráng, huống chi họ vốn muốn bảo vệ chúng ta, muốn làm ngựa cho quý nhân chúng ta cưỡi, cho bọn họ vài chiếc xe ngựa để làm cái gì chứ?"

Nói xong, ánh mắt của mọi người đều hướng về nàng ta. (ồ, tâm điểm của sự chú ý)

Trong mắt của đám tiểu thư quý tộc tràn ngập vui sướng, còn ánh mắt của hộ vệ thì tràn ngập căm hận.

An Dương vương cũng nhíu mày, hần biết cái gì nặng cái gì nhẹ, uy nghi bây giờ được bày ra triệt để, bắt đám tiểu thư kia chen trong một chiếc xe ngựa.

Trời giá rét thế này, thức ăn cũng chỉ có một chút lương khô đã bị đông lạnh. Đám tiểu thư quý tộc không chịu khổ được, cuộn mình nằm trong xe ngựa không ngừng than trời trách đất, âm thanh chửi rủa không ngừng vang lên.

Người thâm nhất chắc là Hoa Mị Nhi, hồi đó khi biết mình được gả cho An Dương vương, nàng ta cũng không mang theo quá nhiều quần áo, bây giờ lại ở trong chiếc xe ngựa cuối đoàn không có ai đoái hoài tới, thậm chí một bộ quần áo cũng không mang tới cho nàng, lạnh tới mức mặt không có chút máu!

Lợi dụng lúc bọn thị vệ cho ngựa ăn, nàng thoát khỏi cáo khoang xe tối tăm kia.

Ngay sau đó nàng lại bị đuổi tới một khoang xe chật chội, bên trong ngồi khoảng bảy tám nữ quyến, ai cũng không muốn cho nàng ngồi cùng, thậm chí có người còn đẩy nàng ra ngoài. Từ nhỏ tới giờ Hoa Mị Nhi chưa từng chịu uất ức như thế bao giờ, trong con người lúc này che kín một tầng sương, nước mắt không ngừng tuông rơi.

Trận tuyết bất chợt xảy ra này đã xảy ra ba đêm rồi mà chưa có dấu hiệu ngừng, mặt đất cũng bị đóng băng khiến mọi người không thể đứng vững.

Nghĩ tới cái xe ngựa phía xa kia, sắc mặt của An Dương vương cực kì nghiêm túc, ánh mắt dừng lại trên xe ngựa của Hoa Bế Nguyệt.

Sắc mặt của hắn khó đoán, lẩm bẩm nói, "Rốt cục thì thiếu niên kia là thần thánh phương nào? Rốt cục thì ta có nên đi thỉnh giáo một phen không? Hắn có thể giúp ta giải quyết khó khăn này hay không?"

Lúc này Hoa Bế Nguyệt và Lý Ngạn Lý Tổ đang ngồi trong xe ngựa, hai vị thiếu niên kia tràn ngập cảm kích nàng.

Có rượu có thịt, bên trong gian xe nhỏ nhỏ này giống như một thiên đường.

Dưới ánh nến mỏng manh không ngừng phiêu diêu trong xe ngựa, dấy lên một đốm sáng nhỏ buống bình lấp lánh, ba người tán gẫu cực kì hợp nhau.

Hoa Bế Nguyệt bỗng nhiên cười một tiếng, thản nhiên nói, "Các người từng nói nếu trong vòng một tháng An Dương vương không thể về tới kinh thành thì sẽ không chịu nổi là có ý gì?"

Lý Ngạn có chút quá chén, trong mắt có chút mơ hồ, "Chuyện này rất dài! Đương kim thái hậu nương nương bị một quái bệnh, một khi phát tác sẽ không sống được, lần này An Dương biểu huynh đi tìm phương thuốc của một đạo sĩ, thậm chí nó còn là thảo dược thể gian hiếm có, nếu trong vòng một tháng mà không thể mang về kinh thì bệnh tình của thái hậu nương nương sẽ bị phát tác, lúc đó không ai có thể gánh chịu hậu quả đâu."

Hoa Bế Nguyệt cười nói, "Thì ra là thế! Lần này coi bộ An Dương vương gặp bất lợi rồi!"

Ánh mắt của Lý Tổ nhìn nàng mang theo tia sùng bái, giống như không có chuyện gì nàng không làm được, "Chẳng lẽ Hoa huynh đệ có biện pháp giúp đỡ sao?"

Khoe môi của Hoa Bế Nguyệt câu lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lớp bông dày trên xe ngựa, điệu bộ cực kì tao nhã, chậm rãi buông mi xuống, "Biện pháp... biện pháp gì chứ?"

Bên ngoài xe ngựa truyền tới tiếng bước chân, có vẻ di chuyển khá khó khăn.

Bỗng nhiên tiếng bước chân dừng lại, bên ngoài truyền tới âm thanh cung kính của nam tử, "Vương gia nhà ta cho mời vị huynh đệ này! Mời ngài tới xe ngựa dẫn đầu!"

Lý Ngạn và Lý Tổ ghé sát đầu vào nhau, thấp giọng cười nói, "Biểu huynh bắt đầu thiếu kiên nhẫn rồi! Xem ra huynh ấy đã nhìn Hoa huynh đệ bằng con mắt khác."

Hoa Bế Nguyệt đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên quần áo, chậm rãi đi ra ngoài.

Hai huynh đệ Lý gia cũng đi theo Hoa Bế Nguyệt tới xe ngựa của An Dương vương, quận chúa Phù nhi nhô đầu từ trong xe ra, thấy Hoa Bế Nguyệt mặc quần áo thật dày, cả người không có chút gì gọi là đang rét cả thì trong mắt nàng ta xẹt qua một tia tức giận, tức nhất là biểu ca còn mời hẳn qua đây, nàng ta nhìn không được mà bĩu môi. An Dương vương nhìn thật kĩ thiếu niên trước mặt hắn, khuôn mặt như ngọc, phong độ nhanh nhẹn, khí chất nghiêm nghị trong sáng làm người ta không dám nhìn thẳng, trong lòng không khỏi tán thưởng, cái mà Mẫn tiên sinh chú ý ở thiếu niên này không chỉ có mỹ mạo.

Hắn nhu hòa nói với Hoa Bế Nguyệt, "Vị công tử này, sao người có thể dự đoán trận tuyết này được? Vậy rốt cục thì tuyết rơi trong bao lâu?"

Trong giọng nói của hắn có ẩn một chút tò mò, một chút lo âu.

Hoa Bế Nguyệt nghe Lý Ngạn nói ra nguyên nhân vị vương gia này lo lắng sứt đầu mẻ trán, con người tối tăm tà tà nhìn hắn nói, "Người muốn biết thật sao?"

"Đương nhiên muốn biết."

"Cái này... ta nói cho người... thì ta được lợi gì?"

Mọi người nghe thế thì hút một ngụm khí lạnh, có người còn cười lạnh.

Thiếu niên này thật vô pháp vô thiên, dám nói chuyện điều kiện với An Dương vương, đúng là gan to bằng trời.

Một tia ngoan độc xẹt qua đáy mắt của quận chúa Phù nhi, "Thật to gan, giỏi cho một tên dân đen không biết tốt xấu! Ngươi biết tôi hay không?"

"Xin hỏi các hạ, ta có tội gì?" âm thanh của thiếu niên vang vọng trong xe ngựa, lạnh lùng mà xa cách.

Quận chúa Phù nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Ngươi là dân đen, biết rõ khi nào có tuyết rơi mà lại không báo cho quý tộc, thấy quý tộc chúng ta chịu khổ lại không biết dâng xe ngựa của mình cho chúng ta, dám vô lý với hoàng tộc, có tâm bất chính! Còn dám đòi điều kiện nữa sao? Nhất định phải cho ngươi tội chết!"

"Không lẽ quận chúa không biết ta nói có tuyết rơi sao? Lúc trước quận chúa và các vị cô nương đều trào phúng mà! Nếu quận chúa chưa nghe không lẽ An Dương vương cũng chưa nghe luôn sao?" ngữ điệu của Hoa Bê Nguyệt rất thân nhiên, mỗi ý tứ đều rõ ràng, trong mắt sáng lấp lánh khiến mọi thứ đều thất sắc.

"Ngươi... ngươi... ngươi là dân đen mà còn dám cãi lại bản quận chúa!" quận chúa Phù nhi lập tức thẹn quá hóa giận, "Người đâu, mau trói tên này lại cho ta! Đánh năm mươi roi."

"Một khi đã như thế thì chúng ta không có gì để nói!" Hoa Bê Nguyệt cũng không sợ nàng ta, làm bộ muốn đi.

Trong mắt An Dương vương xuất hiện tia tức giận, quát quận chúa kia một tiếng, "Phù nhi, không được vô lễ!"

Quận chúa Phù nhi chưa từng bị An Dương vương quát như thế, không khỏi uất ức nói, "Biểu huynh, sao huynh có thể nhân nhượng tên này thế chứ?"

An Dương vương giận dữ nói, "Câm miệng cho ta, vị huynh đệ này là khách mà ta mời đến, Phù nhi, ngươi từ đầu tới giờ toàn mở miệng châm chọc người ta, tu dưỡng của nữ tử quý tộc đâu cả rồi, hoàng tộc chúng ta có nữ tử không biết trời cao đất rộng như ngươi sao? Còn không chịu ra ngoài cho ta! Đừng đứng ở đây làm mất mặt xấu hổ."

Quận chúa Phù nhi không thể tin tưởng lớn hai mắt, nàng bị biểu huynh quở trách, thật nhục nhã.

Hơn nữa khi này biểu huynh không hề che dấu tia chán ghét trong mắt, thoáng chốc, mặt nàng ta đã đầy lệ, hít mũi vài cái, nàng ta vội vàng đứng dậy, dùng sức kéo màn xe, chạy về xe của mình, chỉ một chốc sau, trong xe ngựa truyền ra tiếng an ủi của mấy nữ tử và tiếng khóc của quận chúa Phù nhi.

An Dương vương nhủ mảy, lắc đầu nói, "Hoa huynh đệ, lần này là do biểu muội quá vô lý, xin ngươi đừng trách."

Ánh mắt của Hoa Bê Nguyệt u nhiên long lánh, "Là ta vô lý trước, không dỗi gạt vương gia, trận tuyết này sẽ rơi bảy ngày bảy đêm."

Nàng vừa nói xong, trong lòng An Dương vương và tất cả mọi người đều lạnh toát.

Thoáng chốc An Dương vương vô cùng buồn bực, nhiều ngày nay mặt đất vẫn phủ đầy tuyết trơn trượt, ngay cả đi lại cũng khó khăn chứ nói chi là đi xe ngựa, xui xẻo là hần còn phải mang thuốc về cho đương kim thái hậu, còn có được liệu cực kì quý báu, nếu còn tiếp tục trì hoãn chỉ sợ...

Hần không khỏi lo âu nói, "Hình như Hoa huynh đệ cũng không mấy lo lắng, ngươi có biện pháp nào để đi tới kinh thành không?"

Hoa Bê Nguyệt biết ở kiếp trước, trận tuyết này cũng không mấy ảnh hưởng tới An Dương vương, cho dù có xảy ra chuyện gì thì vị vương gia này vẫn đạt được đề sủng, nàng chỉ đơn giản là bán một cái ân tình thôi, hành động khi này chỉ là một chút giáo huấn cho vị quận chúa cao cao tại thượng kia thôi, thái độ bây giờ của nàng rất lạnh nhạt, hoàn toàn khác với cái người trêu chọc quận chúa khi này, "Vương gia đừng lo lắng, thay vì đội tuyết ngừng không bằng giao hành trình của đoàn xe cho ta là được."

Tuy An Dương vương không rõ biện pháp của nàng nhưng hần cũng muốn thử một phen, chân mảy đang nhún lại không tự giác giãn ra, nhẹ nhàng thở ra, "Nếu có thể tới kinh thành kịp lúc, ta sẽ tạ ơn ngươi thật hậu."

"Tiền tài là vật ngoài thân, Hoa mẫu và vương gia gặp nhau cũng coi như là có duyên. Cũng nên giúp đỡ mà!"

Hoa Bê Nguyệt biến An Dương vương là người nhất ngôn cửu đỉnh, nếu hần nói là sẽ tạ ơn thật hậu thì coi như lần này nàng hời rồi, hướng chỉ lần đi kinh thành này nàng cần một chỗ dựa như thế.

"Hoa huynh đệ quả là phong độ bất phàm, ta muốn kết giao bằng hữu với ngươi!" An Dương vương không khỏi có cảm tình với nàng.

Sau khi rời khỏi xe ngựa, trong lòng Hoa Bê Nguyệt không biết có cảm xúc gì, không khỏi cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ: Hoa Mị Nhi, Hoa Mị Nhi, nếu ngươi biết phu quân của ngươi coi trọng ta như thế thì ngươi sẽ nghĩ thế nào đây?

Nàng nhìn thoáng khung cảnh tuyết rơi đầy trời lúc này, bây giờ trời đã rất tối rồi, không ngờ mình đã rời khỏi Hoa gia mười ngày rồi!

Hần là Bắc Cung Khiếu đã tới Hoa gia xin cưới rồi, không biết rốt cục ai thuận mắt của hần đây? Ai có thể thay nàng gả cho hần?

Nghĩ một chút, trái tim của nàng bỗng nhiên có chút ưu thương nói không nên lời.

Dù sao nàng cũng làm bạn với hần mười ba năm, chôn vùi tất cả thanh xuân và tình cảm chận thành của nàng, đó là nỗi đau kéo dài không dứt, trong lúc

nhất thời, nàng dường như bị bầu trời trắng xóa màu tuyết này làm ảnh hưởng tới suy nghĩ.

Đột nhiên, trong không gian truyền tới tiếng đàn có chút trống vắng nhưng lại du dương.

Thở dài lắc lắc đầu, tâm hồn treo ngược cành cây của nàng bị kéo trở về. Khóe môi nhếch lên, âm thầm cười người đánh đàn, thời tiết như thế này mà còn hứng thú đánh đàn trong tuyết.

Hoa Bế Nguyệt ngược mắt liền nhìn thấy nam tử bạch y như tuyết nhanh nhẹn kia, nét mặt tươi cười như đàn phong phi dương, một thân trắng như tuyết, giờ phút này hắn đang ngồi trong mưa tuyết giống như hòa một thể với những bông hoa tuyết, Hoa Bế Nguyệt dùng tay nâng cành là dính đầy tuyết trắng nam tử này không sợ lạnh à? Đột nhiên nàng phát hiện ra một chuyện khiến người ta khó mà tưởng được, hoa tuyết rơi xuống đều bay vòng quanh thân thể hắn, không hề dính lên người nam tử kia, thân thể của hắn như ẩn như hiện trong màn sương mù, thật sự rất mông lung!

Ngay khi nàng nhìn hắn chăm chú, mắt hắn cũng liếc về phía nàng, mỉm cười, đôi mắt tỏa sáng.

Tiếng đàn dừng lại, nam tử bạch y khoanh tay đứng dậy nói, "Hoa... huynh đệ, trời tuyết to như thế mà còn đứng đây nghe ta đánh đàn, ngươi đúng là rất có nhã hứng!"

Rốt cục thì ai mới là người có nhã hứng đây? Hoa Bế Nguyệt cúi đầu cười một tiếng, người này đúng là thú vị.

"Đúng rồi, Hoa huynh đệ sao ngươi biết sẽ có tuyết rơi?" bóng dáng thon dài của nam tử bạch y lẩn trong tuyết trắng, cong môi cười nhìn nàng, khoanh tay đứng đó, đôi mắt hoa đào thâm thúy như mực, đáy mắt lại có một tia hào quang huyền bí có thể khiến người ta bị cuốn vào bên trong.

Hoa Bế Nguyệt bị đôi mắt thâm sâu của hắn hấp dẫn, hắn đột nhiên tiến tới sát bên tai nàng, ôn nhu nói, "Không lẽ lại là cảnh trong mơ sao? Xem ra... ngươi rất khác với vị thiên mệnh nữ tử trong truyền thuyết!"

Trong lòng Hoa Bế Nguyệt kinh ngạc, ánh mắt hiện rõ tia không thể tin được dừng trên người hắn, "Ngươi chính là người đánh đàn trong phòng hôm đó?"

Khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của nam tử bạch y càng xấp tới gần, nở một nụ cười phong lưu từ từ, dùng giọng nói tao nhã hàm hoặc nói, "Chính là tại hạ!"

Biểu cảm trên mặt Hoa Bế Nguyệt thoáng biến đổi, nghe thấy giọng nói mỉa hoặc của hắn quanh quẩn bên tai, quần áo bạc sắc phiêu phiêu trong gió, vô số chỉ bạc được thêu thành hình tường vân trên tay áo hắn sáng rọi lóa mắt, hắn ghé sát vào tai nàng nói, "Yên tâm, ta sẽ không nói cho ai chuyện ngươi là nữ tử đâu! Nguyên tắc làm người của ta xưa nay là tích chữ như vàng! Hơn nữa với mỹ nữ thì càng như thế!"

"Rốt cục thì ngươi là ai?" Hoa Bế Nguyệt nghi hoặc nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Tại hạ chỉ là một nam tử bình thường như nước chảy bèo trôi thôi! Mọi người đều gọi ta là Mẫn tiên sinh." trong lời nói của hắn ẩn chứa ý cười, tư thái phong lưu biểu hiện triệt để ra ngoài.

Không chờ nàng nói chuyện, nam tử ôm đàn, thả người nhảy trong gió.

Nhảy hai bước đột nhiên lại quay đầu, một giấy đỏ trên khuôn mặt của hắn hiện lên nụ cười tuyệt mỹ khuynh thành khiến vạn vật đều thất sắc, mị sắc tràn đầy hai mắt không chút cảm xúc, thái độ ngả ngón như thể không bao giờ nghiêm túc với bất cứ thứ gì trên thế gian.

Mẫn tiên sinh? Hoa Bế Nguyệt hơi hơi nhíu mày, rốt cục thì hắn là thần thành phương nào? Vì sao trong đầu nàng không hề có ấn tượng với cái tên này?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Huyền thuật sư

Trận tuyết này quả nhiên rơi bảy ngày bảy đêm, trời đất dường như chỉ có một mảng trắng tuyết.

Dường như cái gì cũng đã được ông trời định trước, Hoa Mị Nhi vẫn chưa một lần chạm mặt Hoa Bế Nguyệt vì nàng ta đang hôn mê bất tỉnh.

Hoa Bế Nguyệt giả trang một thân nam nhi tất nhiên sẽ không ở chung với nữ quyến, bất luận kiếp trước ân oán ra sao, tỷ muội hai người vẫn không có duyên với nhau.

Một khoảng không trắng tuyết, trắng đến mông lung, gió lạnh như dao thổi mạnh những bông tuyết kia chui vào cổ áo, càng khiến người ta lạnh thấu xương.

Đoàn xe của An Dương vương bấy giờ rất bận rộn, Hoa Bế Nguyệt chỉ huy đám hộ vệ đầu vào đấy, mọi người đều dựa vào sự sắp xếp của nàng mà

làm việc, mấy chiếc xe bị phá vỡ hư hại hoàn toàn, trục xe và bánh xe cũng bị gỡ xuống, toàn bộ thân xe bị xẻ thành nhiều mảnh vuông vức, để hàng hóa vào trong đó, cang xe và một số thứ vụn vặt thì được đóng chặt vào phía dưới những tấm gỗ kia.

Mọi người tuy nghe theo lời nàng nhưng ai cũng mờ mịt.

Quận chúa Phù nhi tuy vẫn còn giận đối với vương gia nhưng nhìn thấy xe ngựa bị phá vỡ như thế thì nhìn không được nổi giận đùng đùng: “Biểu huynh, đám người đó đang làm loạn đây sao? Nhất định là do tiểu tử kia có rắp tâm bất lương, hắn muốn hại chúng ta không thể về kinh, huynh đừng bao giờ tin hắn!”

An Dương vương hoàn toàn không thêm đề ý tới nàng ta, ánh mắt vẫn hướng về chỗ Hoa Bế Nguyệt, vẫy vẫy tay áo xem như là ra lệnh nàng ta lui ra.

Phù nhi kia tức tới mặt này trắng bệch, nàng ta nắm chặt váy, hung hăng trừng Hoa Bế Nguyệt, xoay người bước đi, không ai để ý tới nàng ta.

“Hoa tiểu huynh đệ, rốt cục thì ngươi muốn làm gì?” Lý Ngạn làm mặt quỷ sau lưng quận chúa Phù nhi, sau đó tiến lên bên cạnh Hoa Bế Nguyệt.

“Xe trượt tuyết!” Hoa Bế Nguyệt lau mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng, đôi con ngươi sáng bóng sâu thẳm nhìn trời, Lý Ngạn thấy một cảnh này trong lòng không khỏi nhảy loạn.

“Ta chưa thấy vật này bao giờ, cái này dùng để làm gì?” ánh mắt của Lý Tổ cũng tò mò hướng về phía nàng.

“Vật này là do người phương Bắc phát minh ra để vận chuyển hàng hóa vào mùa đông, nhưng mà quý tộc Trung Nguyên vẫn chưa biết nhiều tới nó thôi!” Hoa Bế Nguyệt cười tao nhã, con ngươi đen lãnh ngạo như bông tuyết kia, kiêu trước khi nàng vận chuyển lương thực với các chiến sĩ thì gặp một con bão tuyết, từ đó mới biết người phương Bắc vẫn dụng thứ này để vận chuyển đồ.

“Kiến thức của Hoa công tử thật rộng rãi.” thái độ của An Dương vương đối với Hoa Bế Nguyệt cung kính hơn rất nhiều, hoàn toàn gọi nàng là Hoa công tử.

Hoa Bế Nguyệt nghe thế thì mân môi cười khế, nhớ lại những gian khổ và mất mát trong kiếp trước, nụ cười của nàng nội liễm hơn rất nhiều. Trong lòng nàng thầm nghĩ: có phải trời xanh đang thương hại cho những đau đớn của ta nên mới cho ta cơ hội trọng sinh?

Nhưng mà phải trở lại kinh thành trong vòng mười lăm ngày vẫn làm mọi người cảm thấy lo lắng.

Trong lòng của quận chúa Phù Nhi vẫn không có ý tốt, ánh mắt lạnh lùng xen lẫn chế giễu.

Lý Ngạn thử hỏi: “Hoa công tử, cái xe này làm từ mấy mảnh vụn của xe ngựa hợp lại, liệu có hư hại gì giữa đường không?”

Hoa Bế Nguyệt khoanh tay đứng, áo bào xanh thẫm bị gió thổi phấp phất, thần nhiên nói: “Trong lúc này cũng chỉ có cách này mới giúp được chúng ta, trên xe trượt tuyết không có đỉnh, chỉ có thể dùng dây thừng buộc lại, nếu hỏng thì đỡ hàng lần nữa sau đó dùng dây thừng buộc chặt lại, có ngựa kéo thì ba ngày là thoát khỏi chỗ này.”

“Ba ngày là có thể rời khỏi đây, thật tốt quá! Ta đã chịu đựng cái nơi quỷ quái này đủ lâu rồi!” Lý Tổ lập tức hoan hô ra tiếng.

“Đi!” về mặt của Hoa Bế Nguyệt trấn định, đánh một roi vào con ngựa phía trước, xe trượt tuyết quả nhiên chuyển động linh hoạt.

Thoáng chốc, Phù Nhi nghẹn họng trợn trố nhìn cái xe trượt tuyết càng lúc càng đi xa kia, không thể nói được lời nào. Nhìn cái thứ được tái chế từ xe ngựa khi di chuyển trên mặt băng cũng không hề chậm chút nào, trái tim lo lắng hải hùng bao ngày qua của An Dương vương cũng thoáng buông xuống.

Khuôn mặt của Hoa Bế Nguyệt vẫn trầm tĩnh như nước, mang theo trầm ổn không phù hợp với lứa tuổi, đôi mắt xinh đẹp kia như một hồ nước sâu, lơ đãng nhìn về phía nam tử bạch y đang bị các cỗ nương vây quanh.

Phát hiện ra đôi mắt thâm thúy kia không hề nháy một cái nhìn về phía nàng.

Bốn mắt giao nhau, nam tử tuyệt sắc kia nhất thời tươi cười, trong con ngươi lóe lên tia hỏa hoa, trong phong lưu còn ẩn chứa to nhã như ngọc.

Đám nữ tử nhìn thấy nụ cười kia nhất tề bị bối hoặc, có người còn nhìn không được là lên thất thanh, còn có người kích động tới suýt ngất.

Hoa Bế Nguyệt chỉ liếc mắt một cái, sau đó lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác.

An Dương vương bước tới bên cạnh nam tử áo trắng, nở nụ cười siểm nịnh: “Mẫn tiên sinh, hình như hôm đó Hoa công tử này chỉ mới xuất hiện là tiên sinh đã chú ý tới hắn, ngươi đứng là biết nhìn người!”

Ánh mắt của nam tử bạch y càng liễm liễm, âm thanh nhu hòa mà tà mị tản ra xung quanh: “Thiếu niên này cũng không tầm thường đâu, có một chút bản lĩnh, vương gia có thể gặp hắn cũng coi như may mắn.”

Nghe nói thế, trong lòng của An Dương vương càng vui mừng, không khỏi cười ha ha, “Mẫn tiên sinh coi trọng hắn như thế, nể tình hắn tương trợ ta lần này, nếu hắn có nguyện vọng tiến vào quan trường, ngày sau ta nhất định sẽ đề cử hắn trước mặt thánh thượng!”

Nghe tới đây trên môi của nam tử bạch y lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

Nữ nhi Hoa gia, nữ phần nam trang, thiên mệnh nữ tử, thể chất chí âm, vậy tiếp theo... người sẽ mang tới bất ngờ gì nữa?

Đoàn xe của An Dương vương lạc trong núi rừng mấy ngày, lương thực mang theo cũng đã phân phát hết rồi.

Sinh mệnh của hơn một trăm con người trong đoàn bây giờ cũng chỉ dựa vào tài nguyên xung quanh! Vì thế nhóm hộ vệ bắt đầu đi săn thú rừng.

Trải qua mấy ngày tiếp xúc, mấy hộ vệ phát hiện ra Hoa Bế Nguyệt là người rất ôn hòa, hơn nữa họ biết nàng có bản lĩnh nên cũng kính trọng nàng mấy phần, đơn giản cũng muốn mời nàng đi săn. Lý Tổ Lý Ngạn cũng muốn đi theo, chỉ tiếc là băng chưa tan, lần đi săn này không thể cười ngửa.

Sau khi săn bắn nửa canh giờ, bạch quang như điện, một con sói trắng thật lớn từ trong rừng sâu chạy ra.

“Nhanh lên, sắp mất dấu nó rồi!” trên mặt của một hộ vệ tràn ngập lo lắng, cả người đầy mồ hôi, con sói kia rất linh hoạt.

“Hoa huynh đệ, cẩn thận!” con sói kia phóng về phía Hoa Bế Nguyệt nghe răng rít gào, nó dường như không để thiếu niên trước mặt vào trong mắt.

“Muốn chết!” lòng bàn tay của Hoa Bế Nguyệt lật một cái, dễ dàng thoát khỏi công kích của con sói, tay trực tiếp đánh vào ót của con sói, thoáng chốc, máu văng bốn phía.

“Thân thủ của Hoa công tử thật tốt!” nhiều tên hộ vệ vây lại xem, mọi người đều nhìn chăm chăm vào xác con sói đang nằm trên mặt đất, trên mặt tràn ngập tươi cười.

Kéo nó tới gần nguồn nước, mọi người nướng một cái đầu sói, con sói này chắc cũng vài trăm cân thịt. Mọi người thêm nhõ dãi, bọn họ không muốn giơ mặt ra cho đám tiểu thư quý tộc kia xem thường nên mọi người đều quyết định trốn ở đây ăn trước.

Bỗng nhiên Hoa Bế Nguyệt quát khê, “Đừng lên tiếng... Tình hình có cái gì đó không đúng!”

Nhưng lúc này, xung quanh không ngừng truyền tới tiếng sói tru.

Sắc mặt của đám hộ vệ thoáng chốc trắng bệch, ở nơi rừng núi này, họ không sợ chạm mặt mãnh hổ hay báo, một đám người đồng lòng hợp lực thì có thể chiến thắng, nhưng thứ họ sợ nhất chính là gặp phải bầy sói! Bầy sói là điên cuồng! Số lượng càng nhiều thì nguy hiểm càng lớn! Trận tuyết này đã khiến bầy sói trong núi bắt đầu cuộc đi săn.

Sắc mặt của Hoa Bế Nguyệt cũng rất khó nhìn, dù sao nội lực của nàng vẫn không bằng năm đó, bên người cũng không có lấy một vũ khí, sao có thể giết sói được? Từ phía đều xuất hiện con người màu lục mang theo hàn quang dày đặc.

“Sao có nhiều sói vậy chứ!” hai chân của Lý Ngạn run rẩy, trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh, lập tức đưa mắt nhìn một hộ vệ cách đó không xa.

“Hồi đó chúng ta chỉ gặp có nhiều lắm là bảy co sói, chưa từng thấy nhiều sói thế này.” Lý Tổ cũng thấy tình hình có vẻ không ổn.

“Trên núi cũng chỉ có nhiều lắm là ba năm con thôi. Còn bây giờ ít nhất cũng năm mươi con, không đúng, cũng phải một trăm con!” hộ vệ dẫn đầu có chút khản trương, nhìn về phía Hoa Bế Nguyệt cắn chặt răng, “Hoa huynh đệ, tình huống này thật nguy hiểm, xem ra chúng ta dữ nhiều lành ít rồi!”

“Đội cung chuẩn bị ở bên trong, số khác ở bên ngoài! Chúng ta vẫn còn đường sống!” sắc mặt của Hoa Bế Nguyệt cũng nghiêm túc hẳn.

“Ồ ngao!” đột nhiên, tiếng sói tru cao vút vang lên, đàn sói từ trong rừng cây phóng ra vây quanh mọi người, số lượng càng lúc càng nhiều.

“Tiến lên!” Hoa Bế Nguyệt lập tức tức giận quát một tiếng, sớm quên mất người bên cạnh nàng là thủ hạ của An Dương vương.

Đội cung sờ sờ mấy cây cung còn sót lại, khê cắn môi, đưa tên lên cung, tên sắc bén hoặc là bắn trúng bầy sói kia, hoặc là bắn lên cây. Nhưng lại làm đám sói kia càng thêm phần nộ, tiếng gầm nhẹ không ngừng truyền ra từ trong rừng sâu, đôi mắt lam ngoan lệ nhìn chăm chăm vào đám người, ánh mắt của Hoa Bế Nguyệt lãnh lệ, vung liềm trong tay, kiếm quang sắc bén, trong một khoảng thời gian ngắn giết đi không ít sói hoang.

Nhưng mà bầy sói kia dường như giết hoài không hết, giết một con lại có một con tiến lên.

Rất nhanh sau đó, cung tên cũng dùng hết vậy mà sói thì không ngừng chạy ra từ rừng sâu.

Lòng của Hoa Bế Nguyệt trầm xuống, dường như nàng đang lạc về năm đó cũng chiến sĩ sát cánh nơi chiến trường, trong đầu nàng không ngừng hiện lên hình ảnh từng người từng người ngã xuống trước mắt nàng.

Nhưng ngay lúc này dường như bầy sói cảm nhận được điều gì đó, bỗng nhiên bọn chúng ngừng kêu gào, một đám ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Mọi người cũng nhin không được nâng con người lên nhìn.

Chỉ thấy một vị nam tử bạch y bay xuống từ trên cao, vạt áo phát phơ trong gió, bước chân như con bướm bay lượn trong gió, một vị tiên nhân phiêu nhiên tuyệt thế.

“Mẫn tiên sinh, là Mẫn tiên sinh!” thoáng chốc về mặt của Lý Ngạn lại tràn trề hi vọng.

Nhưng bên người nam tử đột nhiên xuất hiện ba cột khí cao tới ba trượng, cảnh lá xung quanh đều bị cuốn bay, rơi là tả, bên trong cột khí kia còn truyền ra âm thanh giống như tiếng sấm rền. Mang theo điện quang, trong thời gian ngắn, mấy chục đạo lôi điện giáng xuống từ trên trời đánh vào trong bầy sói, trong thoáng chốc tiếng kêu không ngừng vang lên. Lại mấy chục đạo lôi điện đánh xuống, lại đánh về phía bầy sói, trong không khí tràn ngập mùi thịt khét, thi thể sói ở khắp nơi.

Đây là... Hoa Bé Nguyệt nhìn về phía nam tử bạch y! Càng nhìn càng cảm thấy khó tin.

“Mẫn tiên sinh đúng là thần!” Lý Tổ dùng ánh mắt sùng bái nhìn hấn.

Chỉ thấy quần áo của hấn phát phơ như mây, trong đôi mắt đen như mực kia ần ần toát ra tia liễm điểm, tóc đen như mây tung bay trong gió, điểm lệ nói không nên lời.

Hoa Bé Nguyệt hút một ngụm khí lạnh, nàng nhớ rõ, năm đó nàng dẫn dắt một đội quân tiến qua Lôi thành, nhưng một vạn binh của nàng lại bị ba trăm quân địch tiêu diệt. Đơn giản là trong ba trăm người kia có hai vị huyền thuật sư trong truyền thuyết, thiên phú của bọn họ khác hẳn với người thường, có thể điều động năng lượng của trời đất, ngũ hành bát quái, nước lửa gió, nghe nói, từ thời Tàn Thủy Hoàng đã tồn tại huyền thuật sư, huyền thuật sư mạnh nhất trong mắt của người bình thường chẳng khác nào thần linh, trên đời này số lượng của những người này cũng không nhiều lắm, phải nói là rất ít!

Mẫn tiên sinh, khó trách kiếp trước nàng không biết người này, đa số thân phận của huyền thuật sư rất bí ẩn.

Không ngờ Mẫn tiên sinh này lại là một vị huyền thuật sư, hơn nữa còn nắm năng lượng thiên triều cực kì hiếm có, thân phận cực kì tôn quý!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mỗi người một ngả

Run động, chưa bao giờ run động đến như thế!

Ánh sáng kia dường như đâm vào mắt nàng đến đau nhức, một màn sấm chớp rền trời kia không thể nào biến mất khỏi đầu nàng.

Khí thế này giống như một đội quân vạn người hùng hậu, thậm chí có thể làm không gian vặn vẹo! Lần đầu tiên Hoa Bé Nguyệt nhìn thấy sự vĩ diệu của huyền thuật, thực sự khiến nàng rung động. Kiếp trước tuy nàng có từng ở cùng ba năm với các huyền thuật sư trong thành nhưng bọn họ thực sự chẳng khác nào bọn bịp bợm. Không ngờ đời này nàng lại có thể nhìn thấy sấm chớp đầy trời, trong mắt nàng lóe lên tia sáng rực không có dấu hiệu tắt.

Lý Ngạn và Lý Tổ chính là hai thiếu niên tinh lực tràn đầy, đối với chuyện gì cũng tò mò, nhưng khi đối mặt với huyền thuật sư thật sự lại sợ tới ngay người!

Mọi người đều dần khôi phục tinh thần, ánh mắt nhìn nam tử áo trắng kia càng thêm kính sợ.

Còn người nọ vẫn giữ phong thái ung dung ưu nhã giống như một đóa sen trắng nở rộ trong gió, cao quý mà bất phàm.

Huyền thuật sư là một danh từ rất tôn quý, ngay cả đế vương cũng phải nể họ vài phần, một đám nô bộc như bọn họ làm gì có tư cách nói chuyện với hấn chứ?

Sau một lúc lâu, Lý Ngạn và Lý Tổ mới sực tỉnh nói, "Cảm ơn! Cảm ơn ân cứu mạng của Mẫn tiên sinh."

Mọi người cũng hoàn hồn, trăm miệng một lời, "Cảm tạ ân cứu mạng của Mẫn tiên sinh!"

Nhưng nam tử áo trắng kia chỉ khoanh tay đứng đó, mắt của hấn chỉ nhìn về phía Hoa Bé Nguyệt. Thấy nàng cũng không chớp mắt nhìn hấn, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, từ từ bước về phía Hoa Bé Nguyệt, thần sắc của hấn bây giờ ôn hòa bình tĩnh, ánh mắt ôn nhu tao nhã, nói nhỏ bên tai nàng, "Hoa tiểu thư, ngươi nên biết... nếu không có ngươi ở đây ta tuyệt đối sẽ không ra tay."

Nghe vậy Hoa Bé Nguyệt lại ngẩn ra, ánh mắt không chút gọn sóng nhìn hấn.

Nhìn bộ dạng mê mang của nàng, nam tử áo trắng thân nhiên cười, "A! Ngươi xử sự như thế với ân nhân cứu mạng của mình sao?"

Hoa Bé Nguyệt hoàn toàn không hiểu mục đích của hấn, đôi mắt mị nhân kia đảo loạn lộ ra tia thành thực không phù hợp lứa tuổi.

Nam tử áo trắng tao nhã liếc nàng một cái, đôi lông mi như cánh bướm đang giương cánh, hai tròng mắt bình tĩnh nhưng lại sâu không thấy đáy, đôi mắt này thật đẹp, nhưng nhất thời, Hoa Bé Nguyệt lại bắt được một tia sáng lạnh như băng sâu trong mắt hấn.

Mặt của Hoa Bé Nguyệt cũng không chút biến sắc, "Thật ra người cũng không giống với những gì ngươi thể hiện bên ngoài!"

Nam tử áo trắng cười yếu ớt như gió, ánh sáng trong mắt không ngừng chuyển động. "Ngươi muốn nói gì?"

Dưới ánh mặt trời, da thịt của Hoa Bế Nguyệt trắng nõn như ngọc, đường cong duyên dáng của cái cổ miêu tả khái quát bóng dáng vi diệu, đôi mắt trong suốt bình tĩnh, "Vừa rồi ngươi cứu ta là có dụng tâm khác!"

Trong đôi mắt tuyệt đẹp của người nọ xẹt qua tia sát ý, nhưng nhanh chóng khôi phục như thường, dường như rất bất đắc dĩ nói, "Ngươi có biết là tùy ý đoán biết và nói ra nội tâm của người khác là bất lịch sự lắm không!"

Hắn rũ mắt xuống, trên môi vẫn là nụ cười không đôi, bỗng nhiên thở dài một hơi, "Thôi! Thôi! Chiều vừa rồi rất tốn sức, ta phải về nghỉ ngơi đây."

Nói xong ông tay áo của hắn phấp phới trong gió giống như mây, xoay người rời đi.

Tóc dài đen như mực nhẹ nhàng đong đưa trong gió, mắt hờn người, tư thái giống như tiên nhân.

Tới khi bóng lưng tuấn kiệt của hắn lặn vào rừng cây, mọi người dõi theo bóng hình kia chốc thể cảm thán, ngay cả Hoa Bế Nguyệt cũng phải thất thần.

Ánh mặt trời chiếu từng tia sáng vào rừng cây, gió nhẹ nhàng phất qua từng ngọn cây, mang đến hơi thở lạnh lùng của tuyết, nhìn thi thể của sói đầy cả trên đất, mọi người đều nhìn không được nhớ lại thời điểm hãi hùng kia.

Mọi người mang thi thể của mười con sói về đoàn xe, thịt của mấy con sói này đủ cho một gia đình lớn ăn trong mấy ngày.

Nhưng từ ngày đó, Hoa Bế Nguyệt không hề nhìn thấy nam tử áo trắng kia nữa. Không biết từ lúc nào, ánh mắt của nàng luôn tìm kiếm trong đám đông, dường như muốn tìm ra cái bóng người áo trắng kia, nụ cười tao nhã, khí chất tuyệt thế phong lưu, nhưng lại hoàn toàn không có kết quả.

Chẳng lẽ hắn giận? Trong mắt Hoa Bế Nguyệt xẹt qua một tia phức tạp.

Sau đó, Hoa Bế Nguyệt lại vô tình nghe Lý Ngạn cho biết, nam tử áo trắng kia đã rời khỏi đoàn xe của vương phủ.

Một cơn gió thoảng qua, từng bông tuyết trắng xóa bay tán loạn như cánh bướm, dừng trên mặt đất tỏa ra hơi lạnh.

Sau giữa trưa, gió nhẹ nhàng rút đi, mỗi khi như thế Lý Ngạn lại nhìn không được nhớ tới bóng dáng áo trắng kia, nam tử xuất thần thoát tục, không khỏi cảm khái, "Tính tình của mấy vị huyền thuật sư chân chính đều kì quái, nam đó bên người của Thủy hoàng cũng có ba vị huyền thuật sư, người người tán ra khí chất tản mạn tùy ý, nghĩ gì là làm đó, muốn ở thì ở muốn đi thì đi, hoàn toàn không vướng bận cái gì, Mẫn tiên sinh cũng giống như vậy, giống như một cơn gió thoảng qua không thấy đầu! Giống như con chim trên trời cao, tự do tự tại!"

Lý Tổ cũng góp lời, "Đúng vậy! Một người tuyệt diệu như thế có thể đi cùng chúng ta một đoạn đường cũng đã khiến ta mãn nguyện."

Lý Ngạn lại chuyển mắt về phía Hoa Bế Nguyệt, "Hoa huynh đệ, thái độ của vị Mẫn tiên sinh kia đối với ngươi hình như hơi đặc biệt."

Nghe vậy Hoa Bế Nguyệt cũng chỉ hạ mi, không biết vì sao lòng nàng lại có chút trống trải.

Từ ngày đó, dưới sự dẫn dắt của Hoa Bế Nguyệt, đoàn xe của An Dương vương cũng về tới kinh thành trong ba ngày.

Sau khi vào thành, Hoa Bế Nguyệt liền nói lời từ biệt với vương gia. An Dương vương có nói vài câu giữ nàng, nhưng thấy ý nàng đã quyết, chỉ cười bất đắc dĩ, giao cho Hoa Bế Nguyệt một lệnh bài bằng ngọc, chậm rãi nói, "Lần này cảm tạ sự tương trợ của Hoa công tử, ngày sau nếu có việc cần giúp ta sẽ không chối từ!"

Phù nhi quận chúa đứng ở phía sau An Dương vương, vẻ mặt cũng không xấu như

trước đó, nhưng giọng điệu cao cao tại thượng thì không thể bỏ được, "Lấy đi, sau này còn nhờ vào biểu ca của ta."

Hoa Bế Nguyệt nhận lấy lệnh bài, không kiêu ngạo không siểm nịnh, "Vương gia khách khí rồi, đây là chuyện tại hạ phải làm!"

An Dương vương nhìn nàng một cái thật sâu, thầm nghĩ trong lòng, "Có thể làm tới đây chứng tỏ thiếu niên này không tầm thường! Chỉ mong tài năng của hắn giúp ích được cho ta."

Trong lúc đó Lý Ngạn và Lý Tổ cũng chuẩn bị đi học viện Nam Phong, hai người chia tay cùng Hoa Bế Nguyệt lại bịn rịn không rời, tạm biệt thôi mà cũng thật lâu, thậm chí còn một trước một sau ngăn cản nàng, nhất quyết hỏi cho ra lại lịch.

"Bây giờ Hoa huynh đệ tính đi đâu? Có phải chưa xác định không? Vậy muốn đi cùng huynh đệ ta tới Nam Phong chứ?" Lý Ngạn liên tục hỏi.

"Lý huynh không cần lo lắng, ở kinh thành này ta có một cố nhân, ta đang muốn tìm hắn." Hoa Bế Nguyệt mỉm cười, nắng tháng tư chiếu vào làn da nàng trắng nõn như tuyết, đôi mắt và mái tóc cũng nhiễm ánh sáng chói mắt, cái cổ thiên nga hòa quyện cùng ánh sáng kia tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, khiến người ta không khỏi thất thần.

"Cố nhân của ngươi là người phương nào? Ở đâu vậy?" Lý Tổ vội vàng hỏi.

"Hắn là một người trong sư môn của ta, ở trong một nơi nào đó trong kinh thành, ở đây cũng tạm coi là quý tộc."

"Vậy thì tốt rồi, bọn ta cũng an tâm." Lý Ngạn và Lý Tổ vỗ bả vai của nàng, trên môi loan loan ý cười.

"Hai người yên tâm, khi nào ta sắp xếp xong sẽ tới Nam Phong tìm hai người." trên môi Hoa Bé Nguyệt là ý cười nhợt nhạt.

"Hoa huynh đệ hứa phải giữ lời nha, hai chúng ta sẽ chờ người ở học viện Nam Phong." Lý Ngạn và Lý Tổ thấy cũng đã hoàn hôn rồi, biết không thể trì hoãn nữa, giục ngựa rời đi.

Ánh nắng phía cuối chân trời quá mức đậm cứ như màu vẽ, chiếu rọi sáng rực cả một nền trời. Trong đoàn xe của An Dương vương hình như có người bị cho ra rìa, cả một chặng đường dài, Hoa Mị Nhi dường như chỉ hôn mê bất tỉnh. Nghe nói đã tới kinh thành, nàng vô lực mở hai mắt ra, từ khi gã cho An Dương vương tới nay, sâu trong nội tâm nàng, tuyệt vọng dường như đã kết thành một đóa hoa anh túc đen đúa, nở rộ trào ra hương thơm oán giận và hận thù!

Nàng không khỏi nhớ tới lời cảnh báo của Hoa Bé Nguyệt, An Dương vương không phải người tốt! Không lẽ Nguyệt Nha Nhi đã sớm biết mọi chuyện còn cố gạt mình? (bà vô duyên, người ta có lòng tốt nói cho, không tin thì thôi, giờ đem ra hận.)

Đúng vậy, nhất định là như vậy! Nguyệt Nha Nhi này thật đáng hận! Bây giờ chắc nàng ta đang ở Hoa gia chờ xem trò cười của mình.

"Nguyệt Nha Nhi, ta sẽ khiến cho mọi người ở Hoa gia phải ngước mắt lên nhìn ta!" Hoa Mị Nhi cắn chặt răng, âm thầm thề.

Dùng sức đứng dậy, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, lại nhìn thấy một thiếu niên xẹt qua giống như kim hồng, dáng người phiêu phiêu trong gió, tạo nên một loại cảm giác tuyệt đẹp.

Trong mắt Hoa Mị Nhi thoáng chốc xẹt qua tia kinh ngạc, chăm chú nhìn thiếu niên kia, không biết vì sao nàng lại thấy có chút quen thuộc!

Loại cảm giác này khiến nàng kinh hãi, Nguyệt Nha Nhi, thiếu niên này giống Nguyệt Nha Nhi!

Phục hồi tinh thần, khi Hoa Mị Nhi nhìn lại thì thiếu niên kia đã biến mất trong đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hồng y mỹ thiếu niên

Kinh thành tháng tư, thanh trong xanh ónh, gió xuân phát qua, lạnh nhưng không rét.

Ánh mắt của Hoa Bé Nguyệt nhìn về phía hoàng cung, bỗng nhiên phát hiện ra kinh thành bây giờ và mười ba năm sau có một sự khác biệt lớn.

Thoáng chốc, trong lòng nàng dâng lên nỗi buồn vô hạn, nhìn đường chân trời xa tít tắp, nhớ tới tình huống một mình bên ngoài của mình, không hiểu sao lại có cảm giác cô độc bất đắc dĩ.

Chính lúc này lại có tiếng vánh xe chuyển động phía cuối đường, chỉ thấy một đội nhân mã hùng hổ tiến đến, tiên y giận mã, tiên hô hậu ứng, hai bên là những nam nữ tử vận đồ trắng, đi song song bên chiếc xe ngựa màu trắng có dấu hiệu phượng hoàng hay pháp phối.

Rêu rao như thế tất nhiên sẽ khiến mọi người chú ý rồi, có một lão giả tò mò hỏi, "Đây rốt cục là đoàn ngựa của người nào vậy?"

"Nhìn kí hiệu phượng hoàng kia, tất nhiên là đoàn xe của Hoàng Minh rồi."

"Ta nghe nói dung mạo của nữ đệ tử Hoàng Minh đều như tiên, hôm nay tận mắt nhìn thấy quả là không giả." có người nhìn chăm chăm vào một nữ đệ tử, không khỏi tán thưởng vài câu.

Nghe thấy thế, người bên cạnh lập tức có chút không vui, "Nữ đệ tử Hoàng Minh là người mà một kẻ tầm thường như ngươi có thể mơ tới sao, một đám nhìn như trong ngọc trắng ngà gì lắm nhưng cũng chỉ là loại dùng tư sắc để mê hoặc đàn ông, hơn nữa không phải đàn ông trong hoàng tộc thì cũng là quan to quý nhân, tề lắm cũng phải là đệ tử thế gia vô lâm"

"Không sai, nữ đệ tử Hoàng Minh không chỉ xinh đẹp, võ công cao cường mà cảm kì thi họa đều tinh thông, chẳng phải là kẻ quyến rũ anh hào trong thiên hạ hay sao!"

"Cũng không hẳn, nam nhi có thể cưới nữ đệ tử của Hoàng Minh làm vợ cũng là một chuyện rất có thể diện."

Trong nhất thời, xung quanh ai ai cũng bàn tán xôn xao, lắng lắng nghe câu chuyện của họ, Hoa Bé Nguyệt không nhịn được nhủ mảy, nhìn theo cái bóng đang rời đi của đoàn xe, yên lặng thúc ngựa đi tới một tòa phủ đệ xa hoa bậc nhất kinh thành.

Khi nhìn thấy cánh cửa lớn sáng lóa kia, nàng lại có chút do dự! Rốt cục là vào? Hay là không vào?

Lấy từ trong lòng ra một phong thư đã vàng vì thời gian, Hoa Bế Nguyệt dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve, đây chính là tâm nguyện mà kiếp trước nàng chưa kịp hoàn thành, nay nó lại thành chỗ nương tựa duy nhất của nàng lúc này.

Nhìn chữ “Tiêu” bên trên phong thư, nàng lại nhớ tới vị tổ mẫu đã truyền thụ các loại võ nghệ cho nàng, trước khi lâm chung bà còn nói nàng có một vị sư thúc họ Tiêu trong kinh thành.

Tổ mẫu dạy nàng võ công của Huyền Kiếm môn, đệ tử ngoại thất không được quyền biết tục danh của đệ tử chân truyền.

Phong thư này là thứ mà tổ mẫu để lại trước lúc lâm chung, dặn nàng nếu có gặp khó khăn thì tìm tới vị sư thúc này xin giúp đỡ. Nhưng sau khi được gả cho Bắc Cung Khiếu thì cũng không có cơ hội tìm vị sư thúc kia! Sau này nàng theo Bắc đế về kinh thành, cũng có ý tìm người này, nhưng nam tử họ Tiêu trong thiên hạ rất nhiều, còn về phần Tiêu sư thúc kia là thần thánh phương nào thì nàng cũng không rõ.

Sau khi nghĩ trái nghĩ phải, Hoa Bế Nguyệt quyết định bước lên, sau khi gõ cửa, nàng cung kính đưa bái thiếp cho người trông cửa.

“Ta tìm Tiêu...” Hoa Bế Nguyệt ngừng lại đôi chút, vị sư thúc này cùng thế hệ với tổ mẫu, chắc cũng là một lão giả đức cao vọng trọng, vì thế nói, “Ta tìm Tiêu lão gia của quý phủ!”

“Chỉ bằng người!” người trông cửa nhìn quần áo trên người nàng thì đoán nàng cũng chẳng phải quý nhân gì, loại người thấp cổ bé họng mà cũng muốn gặp lão gia của họ sao, lão gia nhà này rất cao quý đó!

“Ta là cô nhân của Tiêu lão gia, làm phiền tông báo một tiếng!”

“Lão gia nhà ta không có nha, phiền người ngày khác lại đến.” gã sai vặt kia không thèm liếc nàng thêm cái nào, bữu môi nói.

Hoa Bế Nguyệt nhũn chặt hai mày, đang tính đòi co, chiếc xe ngựa của Hoàng Minh khi nãy đột nhiên xuất hiện, lời tới miệng của nàng cũng nuốt vào trong.

Một giai nhân đi ra từ trong xe ngựa, hạ nhân kia lập tức cười tươi như hoa chạy tới đón giai nhân nọ, Hoa Bế Nguyệt lơ đãng liếc mắt một cái, phát hiện nữ nhân này quả nhiên là vu nữ, phong tư tao nhã, da thịt trong suốt, thoát tục chói mắt. Một nữ tử như thế chắc chắn là nữ đệ tử nội ứng bậc nhất của Hoàng Minh, chỉ là nàng không ngờ sư thúc kia lại có điều sâu xa với Hoàng Minh như thế.

Sư thúc này quả nhiên không phải người phàm! Sau một hồi thất vọng trong lòng, bên môi Hoa Bế Nguyệt hiện lên nụ cười lạnh lùng yếu ớt, đuôi long mây lóe lên tia khinh thường cùng trào phúng.

Lúc này gã sai vặt kia khúm núm với nữ tử nọ, thoáng chốc che giữa hai người, “Tiểu thư, xin chậm một chút!”

Nữ tử kia nhìn nàng không chớp mắt, quả nhiên cao nhã hào phóng, quý khí hơn cả tiểu thư khuê các ba phần.

Thấy gã sai vặt kia mời nữ tử vào nhà, Hoa Bế Nguyệt bỗng chặn trước cửa, “Đợi chút, không phải người nói lão gia nhà người không có ở nhà sao? Sao lại để nữ đệ tử Hoàng Minh này vào?”

Gã sai vặt kia khinh thường nhìn nàng một cái, cao ngạo nói, “Lão gia không có nhà, vị tiểu thư này tìm thiếu gia!”

“Thiếu gia nhà người có trong phủ, vì sao không cho ta vào?” Hoa Bế Nguyệt cũng chẳng thèm chấp tên sai vặt này.

“Thiếu gia nhà ta là người mà người muốn là gặp được à?” gã sai vặt khinh khinh nói.

“Cái này...” Hoa Bế Nguyệt đang muốn nói thêm vài câu thì cửa đã bị đóng mạnh lại, nàng cư nhiên bị đuổi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-2: Hồng y nữ thiếu niên (2)

Hoa Bế Nguyệt không khỏi giận dữ, không thể ngờ rằng mình lại gặp được người quen ở nơi này, sau lần đầu được ăn canh bẻ môn, nàng tất nhiên sẽ không vào bằng cửa chính nữa, tính tình của nàng đôi khi cực kỳ bướng bỉnh, là việc nàng càng không làm được thì lại càng muốn làm, nghĩ thế nào có thể làm hoàn hảo nhất, nàng đơn giản đi ra cửa sau của Tiêu phủ bắt đầu tìm cách.

Đi qua đi lại vài vòng, trời cũng bắt đầu tối muộn, Hoa Bế Nguyệt vẫn chưa tìm được cửa sau của Tiêu phủ, lại phát hiện cảnh sắc xung quanh cũng không tệ, chỉ thấy một màu xanh um tươi tốt.

Rừng trúc.

Rừng trúc tràn ngập sương đêm lượn lờ, chậm rãi bước qua, Hoa Bé Nguyệt nhìn thấy trên thân của đa số cây trúc đều có vết kiếm sâu cạn không đồng nhất.

Dùng tay sờ vết kiếm, Hoa Bé Nguyệt thấy dấu tích này có chút tương tự với kiếm pháp của nàng!

Nhiều lá rụng như vậy, hơn nữa rất nhiều vết kiếm, không lẽ đây chính là nơi sư thúc luyện kiếm?

Run mạnh một cái, Hoa Bé Nguyệt đột nhiên nghe thấy giọng nói tùy ý của nam tử cách đó không xa, "Các người theo ta làm gì?"

Xuyên thấu qua ánh trăng bạc càng màn đêm trong vắt, Hoa Bé Nguyệt nhìn thấy một thiếu niên hồng y tà mị tựa trên cành trúc, ánh trăng phản chiếu lên thân hình hoàn mỹ của hắn.

Tuần dật như mây, tóc đen như mực, hồng y đỏ tươi phát phối trong gió.

Bên cạnh thiếu niên nọ là ba gia nô, vừa thở hồng hộc vừa nói, "Thiếu gia, người đừng làm vậy như thế! Vị Hoàng Minh tiểu thư kia đang chờ người, nếu Tiểu lão gia biết người không nề mặt như thế nhất định sẽ tức giận."

Thiếu niên hồng y hơi nghiêng đầu, ánh trăng chiếu rọi lên đường cong nhu hòa trên mặt hắn, toát ra tia phong tình không thể tả, ngón tay thon dài tùy ý nhẹ nhàng vuốt ve một lá trúc mỏng manh, không chút quan tâm nói, "Ông ta tức giận thì liên quan gì? Ta cưới vợ hay không thì có quan hệ thế nào tới ông ta à? Không lẽ không cưới nữ tử Hoàng Minh kia thì không được sao? Không lẽ nam nhi Tiểu gia ta lại phải làm một quân cờ cho đám người Hoàng Minh kia à?"

"Thiếu gia, bây giờ quan to quý nhân nào mà không cưới nữ tử Hoàng Minh? Tiểu thư Hồng Minh kia nhìn trúng Tiểu gia kia quả là phúc khí, chúng ta mang ơn họ a!"

"Đúng vậy, bộ dạng của tiểu thư kia rất đẹp, nhất định thiếu gia sẽ thích nàng!"

"Nếu ba người đã thích nàng ta như thế thì có quyền đi tiếp nàng đi!" con người như ngọc thạch của thiếu niên quét về phía ba người đang không ngừng khuyên nhủ kia.

"Cái này... sao mà được? Thiếu gia tha cho chúng tôi đi!" ba người xoa xoa cái trán đã đầm mồ hôi lạnh.

Nghe thấy lời ấy, Hoa Bé Nguyệt cười khẽ, trong lòng cũng hình dung ra được vấn đề, thì ra vị thiếu gia trước mắt kia chính là đại thiếu gia của Tiêu gia, không ngờ Tiêu gia có một vị thiếu gia thú vị như thế, bài xích nữ tử Hoàng Minh tới trình độ này, trong lòng nàng không khỏi có thêm vài phần hảo cảm với người nọ.

Ngay lúc này, thiếu niên đảo ánh mắt không kiên nhẫn của mình qua cả ba người, lại dừng lại phía sâu trong rừng trúc, bỗng nhiên nói, "Ai đang ở đó?"

Hoa Bé Nguyệt cũng không hề trốn, thản nhiên bước ra từ rừng trúc, dưới ánh trăng huyền diệu, dung nhan của hai người dần bày ra trước mặt đối phương.

Nàng đảo mắt nhìn qua, thấy khuôn mặt của thiếu niên tinh xảo như ngọc, đôi mắt kia sắc bén như gươm, đôi đồng tử thâm thúy như ngọc lưu ly, trong mắt sáng lấp lánh, hạo nguyệt thất sắc, quả là một thiếu niên tuyệt mỹ hiện ngang, ngạo khí bốc ra bốn phía, cứng đầu mang theo chút kiêu ngạo bất tuân, hắn đứng ở rừng trúc như châu ngọc chói mắt, trong lòng Hoa Bé Nguyệt nhìn không được mà thầm cảm thán.

Thiếu niên hồng y nhàu mày, trên mặt thể hiện kiêu căng, lạnh lùng tà nghệ nhìn Hoa Bé Nguyệt nói, "Người là người phương nào?"

Ba người bên cạnh thiếu niên cũng nhìn Hoa Bé Nguyệt, trên mặt có vài tia kiêu ngạo, "Thiếu gia đang hỏi người, sao người không đáp lời?"

Hoa Bé Nguyệt mỉm cười, trong ý cười mang theo vài tia châm chọc "Tại hạ vốn đến Tiêu phủ tìm người, chỉ là tầm nhìn của sai vật thuộc chính phủ quá thấp không cho ta vào, lại còn cố ý mời nữ nhân Hoàng Minh kia cho nên ta muốn giải sầu một tí, không ngờ lại quấy rầy tới công tử."

Thiếu niên hồng y nghe thấy khẩu khí của nàng sắc mặt cũng không đổi, chỉ nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Ba người kia thấy thế, lập tức vẫy tay quát, "Tránh đi nhanh lên, đừng làm phiền công tử của ta."

"Khoan đã!" thiếu niên hồng y bước lên một bước, nhìn như co về không mấy để ý, lại tùy ý đánh giá Hoa Bé Nguyệt một lần, trong mắt xẹt qua tia trầm tư, bỗng nhiên hắn chuyển mắt nhìn ba gia nô kia nói, "Vừa rồi không phải các người bảo ta về sao?"

Ba người nọ nghe thấy thế thì đầu lập tức gật lia lịa.

"Ta sẽ về." thiếu niên hồng y khẽ hừ lạnh một tiếng, không biết vì sao bỗng nhiên thay đổi thái độ.

Ba người như trút được gánh nặng, mặt hoàn toàn giãn ra, đứng một bên cười nịnh nọt, "Thiếu gia suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi!"

Nhưng mà, thiếu niên lại thông thả nắm lấy tay áo của Hoa Bế Nguyệt, cứ chỉ không chút cố kỵ, mọi người không khỏi ngẩn ra, Hoa Bế Nguyệt cũng có chút bất ngờ. Thiếu niên cũng không chờ nàng kịp phản ứng, trực tiếp kéo tay nàng đi về phía Tiêu phủ, trong giọng nói có tia trêu chọc thần nhiên, "Người tới rất đúng lúc, đi gặp nữ nhân Hoàng Minh kia với ta nào."

"Vị huynh đài này..." Hoa Bế Nguyệt bị hấn bất ngờ kéo đi, trong lòng có chút băn khoăn, cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi.

"Im miệng!" thiếu niên khinh miệt liếc nàng một cái, ngôn từ cực kì bá đạo, "Nhớ không cần nói gì cả, ta tự có cách sắp xếp."

Hoa Bế Nguyệt có chút ngạc nhiên, không biết thiếu niên này mang nàng đi gặp nữ nhân kia để làm gì.

Nàng nhanh chóng liếc mắt đánh giá người nọ, chỉ thấy trên môi hấn là nụ cười không chút hảo ý.

Hai người đi xuyên qua đường mòn, đi qua cửa khúc kiều (mì không biết cái này là gì), lập tức đi thẳng vào hoa viên của Tiêu phủ.

Nhìn từ phía xa đã thấy bên trong hoa viên, một bóng lưng cực kì thướt tha đang chờ, một thân váy sa mỏng hồng nhạt, mái tóc vấn cao, trong mắt lấp lánh tia mỉa mai, sau đầu cắm hai cây trâm phi điều hình ngọc kê càng làm nổi bật khí chất như tiên của nàng, tuyệt đẹp như mộng như ảo, khi nàng nhìn thấy cái bóng của thiếu niên, đôi môi mỏng đỏ kia không khỏi cau lên, nụ cười như u lan nở rộ trong thâm cốc.

Nhưng khi nàng nhìn thấy thiếu niên hồng y thân mật nắm tay một thiếu niên khác, nụ cười thoáng cứng đờ.

Nhưng nhìn chung thì nữ tử Hoàng Minh cũng có chỗ khác người, rất nhanh sau đó, nàng lại bày ra nụ cười tự tin, ngừng đầu ưỡn ngực đi tới bên cạnh thiếu niên hồng y, hơi nghiêng người, "Bạch Nhị gặp qua Tiêu thiếu gia."

"Ừ!" thiếu niên hồng y hừ lạnh một tiếng.

"Vị này là..." ánh mắt nàng đảo qua, khiêu khích nhìn Hoa Bế Nguyệt.

Vừa rồi Hoa Bế Nguyệt chỉ kịp nhìn một bên mặt của nữ tử nọ, chưa kịp nhìn chính diện, bây giờ thấy rõ dung nhan của người kia, lòng nàng mới co rút lại, nàng không hề nghĩ tới lại gặp người này ở đây, trong ba nữ nhân mà Hoàng Minh đưa qua, kẻ âm độc nhất chính là người này_ Bạch Nhị!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Bạch Nhị

Trắng sáng như ngọc, bắt quá trong Tiêu phủ đêm lạnh như nước.

Hoa Bế Nguyệt đứng một bên hướng ánh mắt lạnh lùng về phía hai con người đang đứng bên kia, ánh bạc trắng sáng bao phủ thiếu niên phong hoa tuyệt đại.

Trong lòng hiện ra đầy đặc vô số phán đoán. Ở kiếp trước, Bạch Nhị nhất định sẽ tìm đến Tiêu thiếu gia, lại bị hấn cự tuyệt ngàn dặm, vì thế mà dòi đến mục tiêu kế tiếp, đem ánh mắt hướng tới trên người Bắc Cung Khiếu.

Trong đầu Hoa Bế Nguyệt tự nhiên hiện lên một màn của kiếp trước, lúc trước Bạch Nhị mang theo hai nữ tử Hoàng Minh tiến vào Bắc Cung gia tộc làm đám hỏi, cùng năm ấy, Bắc Cung Khiếu chỉ chiếm cứ được phía Bắc sông Trường Giang, vì để có được hậu thuẫn từ Hoàng Minh, vị phu quân này của nàng liền sủng hạnh đám người Bạch Nhị những hơn ba tháng, hàng đêm ca múa, bị phiên hồng lẳng, phong lưu cực hạn.

Hoàng Minh nữ đệ tử tuyệt đối sẽ không tình nguyện trở thành hạ nhân, lại càng không hạ mình làm thị thiếp.

Bạch Nhị cũng không phải nữ tử bình thường, biết được nàng ba năm nay chưa từng xuất thủ, lúc này tự nhiên không khỏi hướng về phía vị trí hoàng hậu kia đi!

Bắc Cung Khiếu tuy rằng cực kỳ háo sắc, nhưng kỳ thực rất biết phân nặng nhẹ, hấn cần Hoa Bế Nguyệt thay hấn chinh chiến sa trường, đồng thời cũng không dám đắc tội Hoàng Minh.

Hấn chỉ cần nhận lời tạm thời để trống ngôi vị hoàng hậu, cho nên Hoa Bế Nguyệt đến cuối cùng cũng chỉ có danh hiệu quý phi mà thôi.

Không thể không nói tới, nữ tử Hoàng Minh Bạch Nhị này ngày đó còn có hậu thuẫn cường đại, là người duy nhất có thể cùng các nàng chống lại uy danh Thiên mệnh nữ tử Hoa gia, cho nên kiếp trước Hoàng Minh đối với nàng càng hận thấu xương. Bạch Nhị lại chằm ngồi lên những mối quan hệ của nàng, nhất là quan hệ của nàng cùng Bắc Cung Khiếu, lúc trước nàng không giới về chuyện đầu đuôi, vì thế suy ra kiếp trước đủ loại chuyện bất đắc dĩ

xuất hiện, đa số đều do Hoàng Minh cùng Bạch Nhị khơi mào tạo thành.

Chuyện cũ nghĩ lại mà thất kinh, nhìn kẻ thù ngày xưa ngay trước mắt không sai biệt, Hoa Bế Nguyệt không khỏi thở dài.

Nhìn Bạch Nhị dung mạo xinh đẹp, thân phận cao quý, thử hỏi... Nam tử trên thế gian này có mấy người có thể cự tuyệt được dụ hoặc của nữ tử Hoàng Minh?

Bất giác, Hoa Bế Nguyệt đối với vị hồng y thiếu niên này lại có hơn vài phần hảo cảm.

Lần này hẳn là muốn cự tuyệt Bạch Nhị, nàng cũng nhất định hỗ trợ hắn một phen. Đương nhiên, nàng đây cũng là muốn nhìn thấy đáng về chặt vật bị người cự tuyệt của Bạch Nhị nha.

Bất thành linh, Hoa Bế Nguyệt bên môi gợn lên ý cười thần nhiên, con ngươi ánh lên hơi nước điểm lệ mà xinh đẹp, môi hồng nhợt nhạt, phá lệ động lòng người.

Bạch Nhị nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hoa Bế Nguyệt, y bảo thiếu niên rộng thùng thình theo gió đêm nhẹ nhàng phiêu đảng, quần áo cũng không tính là đẹp để quý giá, nhưng con người mỹ hoặc thế gian, tà trường mỹ nhân, thoáng trong lúc này lung linh huyền ảo dưới ánh trăng, quanh thân thiếu niên đều lộ ra khí tức sạch sẽ như sương, gợn tay nhắc chân đều lộ ra khí chất ung dung quý phái, tựa như tiên nhân, khiến người kinh diễm, nhưng là... một thiếu niên tuyệt mỹ như vậy lại làm cho nàng cảm thấy bất an.

Tuy rằng chỉ trong một cái chớp mắt, thế nhưng nàng lại cảm nhận trong đôi con ngươi khuynh thế kia đối với chính mình mang theo một tia căm hận.

Bạch Nhị tận lực phân tích và quan sát sắc mặt của đối phương, nàng tự biết bản thân chưa từng đắc tội người này, vì sao thiếu niên kia thế nhưng đối với nàng lại nảy sinh tia căm hận? Nàng cư nhiên không có tâm tình suy tư nhiều, dù sao cũng bài danh Hoàng Minh tiên thập đệ tử, gặp chuyện tất không sợ hãi bản loạn.

Hồng Y thiếu niên nhìn mi một chút, ánh mắt đảo qua Bạch Nhị cùng vị sư muội bên cạnh nàng, lạnh nhạt nói: “Nhìn sắc trời đã không còn sớm, các người lại chạy tới đây làm gì?” Lời nói nhẹ nhàng băng quơ, thiếu niên vẻ mặt kiêu ngạo, bên môi gợn lên một cái độ cong mang ý trào phúng, vị sư muội bên cạnh Bạch Nhị lại thích nhất là loại nam tử có cái tính tình này nha, ánh mắt nhìn theo đến ngây ngốc.

Nàng theo sư tỷ mà đến, cũng chính là vì có thể mưu cầu một cái danh phận thiếp nhỏ nhoi. Hoa Bế Nguyệt bóp trán, phát hiện cái tên này cũng là một cái đào hoa sát a!

Đều nói trong kinh thành mỹ nam nhiều như mây, không nghĩ tới vừa đến được, nàng liền đã gặp phải một người.

Bạch Nhị hừ lạnh một tiếng, vị sư muội kia tự nhiên biết mình có chút luống cuống, lùi ra đứng sau Bạch Nhị, Bạch Nhị liền nhẹ giọng nói: “Đương nhiên là thương nghị hôn sự của ta và người!”

Hồng y thiếu niên trầm giọng: “Loại chuyện này để cho trưởng bối tự bàn với nhau là được! Bạch tiểu thư cần gì tự mình đến đây?”

Bạch Nhị không khỏi ngưng mi, thầm nghĩ người nhiều lần đối với hôn sự này qua loa có lẽ, nếu như ta không tự mình tiến đến, làm sao có thể khiến người thân phục dưới váy của ta?

Nhưng mà, Bạch Nhị tự biết mình không thể nói như vậy, con ngươi hạ xuống khẽ khàng: “Tiêu thiếu gia chớ trách, người cùng ta đã có hôn ước, như vậy chúng ta chính là người một nhà, ta tùy thời đều có thể đến Tiêu phủ, hơn nữa Tiêu lão gia cũng hy vọng ta có thể sớm gả vào Tiêu phủ, chính là...” Nàng dừng một chút, ánh mắt ngưng tụ ở cái nắm tay của Hoa Bế Nguyệt cùng hồng y thiếu niên, lại hỏi: “Không biết vị công tử này đến tột cùng là người phương nào?”

Liên tiếp hỏi hai lần, Bạch Nhị cũng là tính tình đa nghi, sâu bên trong, nàng tin chắc thiếu niên này cùng Tiêu thiếu gia có cái quan hệ ái muội gì đó rồi!

Khuôn mặt mỹ ngọc của vị hồng y thiếu niên liền nổi lên ý cười, bên môi cong lên tự tiểu phi tiểu, nhìn chăm chú vào mâu quang của nàng biểu hiện cực kỳ lợi hại, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt, thanh âm bỗng nhiên ảm áp như gió xuân: “Đây là tiểu bảo bối của ta!” Lúc này thần sắc hắn cực kỳ tiêu sái, mặt mày như gió mát thổi vào ánh nắng trong trẻo, Hoa Bế Nguyệt nhìn thấy cũng đều ngẩn ra, trước mắt rõ ràng là một cái thiếu niên công tử sáng sủa như ngọc, làm sao bây giờ chỉ còn có nửa phần kiêu căng cùng không coi ai ra gì.

“Bảo bối” này đúng là ám chỉ người yêu, Bạch Nhị cùng vị sư muội đầu tiên là ngẩn ra, kể đến liền lập tức hoa dung thất sắc.

Hoa Bế Nguyệt sớm đã có chuẩn bị tâm lý, huống chi kiếp trước nàng đã trải qua rất nhiều chuyện, tính tình đã sớm trở nên kiên trì, biểu hiện của nàng làm cho hồng y thiếu niên cực kỳ vừa lòng.

Nhưng mà Bạch Nhị có vẻ cũng xem như hồng y thiếu niên nhất thời nói đùa, lạnh nhạt cười cười, tự nhiên hào phóng nói: “Nguyên lai thiếu niên này là người tình nhỏ của Tiêu công tử, vậy thì có làm sao? Trong nhà những người quyền quý, ai mà không có mấy cái luyến đồng tiểu ca cơ chứ?”

Bạch Nhị dường như cực kỳ rộng lượng, nàng đem Hoa Bế Nguyệt so sánh với luyến đồng tiểu nhân tình, vẻ mặt tất nhiên là khinh thường cực độ, liền ngay cả vị sư muội kia cũng cười nhạo một tiếng.

Hồng y thiếu niên mày kiếm dựng thẳng lên, hừ lạnh một tiếng, ngón tay thon dài như gió mát phất qua hươu lên hai má của Bạch Nhị.

Hắn hơi hơi nhướn mi, bạc môi nhẹ nâng, nhìn sao cũng phi thường thanh tuyệt tuấn mỹ, khiến cho ngay cả Bạch Nhị trong lòng áy náy động tâm, khuôn mặt nhất thời thẹn thùng vô cùng, một mực cúi đầu, thần sắc kiêu mỹ hơn cả hoa sen vừa chớm nở.

“Không có gì hơn cái này mà thôi.” Ngón tay thiếu niên hơi nhích một chút, giọng điệu tràn ngập ý nhạo báng: “Khuôn mặt tiểu bảo bối thế nhưng so với người nữ nhân này lại muốn xinh đẹp hơn nhiều nha!”.

“Tiêu thiếu gia, người... người...” Vì sao lại phải dồn nàng vào thế bí như vậy? Sắc mặt Bạch Nhị trở nên rất khó coi.

“Là do người quá phận!” Hồng y thiếu niên mày kiếm hơi nhíu nhíu, sợ thiên hạ còn không đủ loạn nói thêm: “Người thừa biết ta không thích nữ nhân, chuyện thành thân cùng nói dối tông đường là không có cách gì rồi, ta không dối gạt người, thiếu niên này là người yêu của ta, người làm sao có thể cùng hắn đánh đồng? Người đã chấp nhận gã vào Tiêu gia, sớm hay muộn đều phải nhìn thấy hắn, thân phận ngày sau của hắn vậy mà lại cao hơn người rất nhiều a!”.

Nhìn thần thái nghiêm trang của hồng y thiếu niên, Hoa Bế Nguyệt hơi cong môi, trong lòng cười thầm.

Mà thần sắc Bạch Nhị càng ngày càng khó coi, không tưởng tượng được hôm nay nàng thế nhưng lại bị Tiêu thiếu gia này nhục nhã như vậy!

Dù sao Hoàng Minh nữ tử trước giờ luôn cao cao tại thượng, các nàng được minh chủ đích thân huấn luyện, đều trở thành những nữ tử tướng mạo tuyệt luân, văn thao võ lược.

Cho dù là quốc quân nước Đại Sở cùng triều thần, thậm chí còn có thể gia trên giang hồ đều lấy việc cưới được nữ đệ tử Hoàng Minh làm vinh dự, mà Hoàng Minh cùng anh hùng khắp nơi trong thiên hạ luôn có mối quan hệ phức tạp, khó gỡ.

Nếu phu quân của nàng lại sủng ái một gã luyến đồng chi thích, điều này há chẳng phải làm cho nàng ở trong Hoàng Minh không thể ngẩng đầu lên?

Bạch Nhị tự hỏi thế gian này còn không có ai có thể thắng được Hoàng Minh nữ tử, nếu nàng đây lại bị bại bởi một gã luyến đồng, nàng làm sao còn mặt mũi sống tiếp?

Nhớ tới Tiêu thiếu gia ngày thường đối với nàng bộ dạng qua loa đại khái cho xong, nàng cơ hồ hoài nghi là Tiêu thiếu gia này từ nơi nào tìm ra một gã tiểu quan đến đối phó mình, nhưng trước mắt là một thiếu niên mỹ mạo tuyệt không nhuốm bụi trần như vậy, chỉ làm cho người người cảm thấy một mảnh thê lương, con người đen tuyền băng sương trong suốt... Nhìn qua thì có chút trong trẻo lạnh lùng, lại có tình trung ra thần thái tuyệt thế mị hoặc!

Đến tận cùng cái thiếu niên tuyệt sắc này là như thế nào đây? Bạch Nhị gần như bị lạc trong ánh mắt của hắn, nhưng nàng thời thời khắc khắc đều tự nhắc nhở chính mình, này chỉ là một tên luyến đồng tiểu quan mà thôi!

Hoang đường, thật là vô cùng hoang đường! Hắn như vậy cũng dám nhục nhã mình! Trong tai Bạch Nhị không ngừng thấy ong ong vang lên!

Nghĩ nghĩ, sắc mặt Bạch Nhị càng ngày càng trầm tĩnh lại, nàng làm sao có thể thua một cách chật vật như vậy được? Vội vàng cấp vị sư muội bên cạnh một cái ánh mắt.

Cũng chỉ là một cái tên tiểu quan bán mộng mà thôi, cũng dám làm tỷ muội các nàng chật vật khổ sở, Hoàng Minh tiểu sư muội kia lập tức lấy tay áo che miệng, hèn mọn đến trước mặt Hoa Bế Nguyệt, dùng ánh mắt bễ trên nhìn nàng, thân mình cúi xuống, thanh âm gần ở mức chỉ có Hoa Bế Nguyệt có thể nghe được: “Vị công tử này, người thân là đường đường nam nhi, thế nhưng lại lấy sắc dụ người, thật sự là muốn quăng hết mặt mũi nam nhân a! Đương nhiên, tốt nhất người nếu không muốn cùng Hoàng Minh ta kết thù, thì không cần trêu chọc sư tỷ của ta, nếu không cẩn thận thế nào cũng có ngày chết không toàn thây!”

Nàng có ý đem hai chữ “Hoàng Minh” ép ra thật nặng, thế gian này có ai mà không biết đến người của Hoàng Minh, có ai mà không e ngại người của Hoàng Minh?

Nàng có ý cho hắn một ít uy hiếp mà thôi. Đương nhiên, nàng biết Bạch Nhị cũng không ngại làm cho người này vĩnh viễn biến mất!

Lời nói này tuyệt đối không phải Bạch Nhị sư tỷ dạy cho, thế nhưng nàng cần phải cấp gã luyến đồng này một đòn phủ đầu!

Cái Tiêu gia này cũng thật đáng giận, thế nhưng lại dễ dàng dung túng Tiêu thiếu gia đưa đến một tiểu luyến đồng tình nhân, hắn nghĩ tỷ muội Hoàng Minh đều dễ dàng bị khi dễ như vậy phải không

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Hoa Bế Nguyệt phản kích

Ánh trắng sáng tỏ chiếu từng tia sáng ngân bạch giống như muốn đua nhau chạy về phía cuối chân trời.

Nghe thấy lời nói bao hàm tia uy hiếp kia, Hoa Bế Nguyệt không khỏi cười lạnh.

Nhìn vị nữ tử Hoàng Minh tự cho mình thông minh trước mặt đi, nàng tưởng chỉ với vài câu như thế cũng có thể khiến Tiêu Sâm tin sao?

Thật ra nàng cũng đã nhận ra nàng ta, trước kia, vị tiểu sư muội này đi theo Bạch Nhị giả làm tiểu thiếp cho Bắc Cung Khiếu, khi đó, bản lĩnh uy hiếp người khác của nàng ta đã luyện tới trình độ cao thâm, đám thị thiếp của Bắc Cung Khiếu cũng bởi sự uy hiếp của nàng ta mà đều quy phục Bạch Nhị, Bắc Cung Khiếu cũng vì thế mà dần bắt hòa với nàng.

Hoa Bế Nguyệt nhớ tới chuyện cũ năm đó, trong mắt xẹt qua tia âm đạm, cho dù bây giờ không tái diễn lại chuyện năm đó nhưng nỗi đau khắc cốt ghi tâm kia nàng không thể quên được, khóe môi câu lên nụ cười lạnh, "Cảm tạ cô nương nhắc nhở, tại hạ ghi nhớ trong lòng."

Vị Hoàng Minh sư muội kia thấy Hoa Bế Nguyệt phản ứng như thế thì trên mặt không thể che giấu tia đắc ý, trong lòng thầm nghĩ uy vọng của Hoàng Minh còn có thể ép tới triều đình còn nể sợ, huống chi là một tên lươn lẹo nhỏ nhoi này.

"Nhưng mà ta cũng phải nhắc nhở người một câu, được cái này thì mất cái kia." Hoa Bế Nguyệt lại cười, trong tuyệt mỹ có chút nghiêm nghị quý khí.

Tiểu sư muội Hoàng Minh giật mình, không ngờ tên đồng tính này có thể nói ra suy nghĩ của nàng, rốt cục đang có chuyện gì xảy ra?

Nhưng nụ cười trên môi Hoa Bế Nguyệt càng lúc càng lạnh, giọng nói cũng mềm mòng không ít, tựa như vang vọng từ trong rừng trúc kia, giống như vang xa từ cuối chân trời lại giống như gần sát bên tai, "Ta nghe nói Hoàng Minh mình chủ Bạch Nhị rất giỏi chuyện trong phòng, rất thích chuyện thái dương bổ âm, những nữ đệ tử sau khi học thành đều thành thạo việc quyến rũ nam tử quý tộc, chẳng lẽ nữ nhân Hoàng Minh không phải đi lấy sắc thị nhân sao?"

Lời của Hoa Bế Nguyệt đánh thẳng vào chỗ đau của hai người! Sắc mặt của Bạch Nhị cùng tiểu sư muội kia đồng thời trầm xuống, không ngờ tên đồng tính thân phận tiện cũng dám nhạo báng các nàng.

Thiếu niên hồng y nghe thấy thế thì khẽ cười, dung nhan tuấn mỹ như trăng tuyết đẹp mê người, lại giống như tuyết đầu mùa đông, cặp mắt phượng tà từ kia nhẹ nhàng tà nghệ quét qua hai người kia.

Không ngờ thiếu niên tiện tay nhặt về này lại thú vị như thế, dám châm chọc nữ đệ tử Hoàng Minh, mấy lời kia rất có ý tứ, dường như hẳn nhìn thấy rất nhiều huyền cơ trên người thiếu niên này.

Từng trận gió thổi qua, lạc diệp phi toàn, không khí trong đình viện mát lạnh.

Giờ phút này, dưới ánh trăng tròn, trong đôi mắt xinh đẹp của Hoa Bế Nguyệt không hề che giấu tia khinh thường cùng châm chọc.

Trước mặt người khác Bạch Nhị cao quý chẳng khác nào thánh nữ, tính tình cao ngạo như thế tất nhiên sẽ không chấp nhận bị người khác nhục nhã như thế.

Chỉ là phản đối trá phát ra từ trong xương của nàng ta, Hoa Bế Nguyệt đã trải nghiệm đầy đủ từ mười năm trước rồi.

Dường như bị ánh mắt kia của Hoa Bế Nguyệt chiếu tới, Bạch Nhị cực kì tức giận, nhưng khi nhìn tới Tiêu thiếu gia, ánh mắt kia lại hóa thành ẩn nhẫn không dám phát tác.

Không đủ, vẫn còn chưa đủ, vẫn còn giả vờ ôn nhu được.

Lại nghe thấy bên tai trào ra giọng nói trào phúng của Hoa Bế Nguyệt, "Nữ nhân Hoàng Minh các người cao quý hơn nữ tử lâu xanh bao nhiêu chứ? Chẳng phải cũng là tay ngăn người năm hay sao?"

Một câu cuối cùng này tựa như sấm rền bên tay nàng so sánh nữ tử Hoàng Minh cao quý với kĩ nữ, trong đầu Bạch Nhị "ồ" lên một tiếng. Cuối cùng không thể nhịn tiếp được nữa, trong mắt xẹt qua tia sát ý, nàng chính là quý nữ của Hoàng Minh, thiếu niên này nhiều lắm cũng chỉ là tên kĩ nam dê tiện, thế mà dám thị sùng mà kiêu, dám nói lời càn rỡ như thế với chủ nhân chưa vào cửa như nàng ư?

Nếu bây giờ mà còn nén giận thì chẳng phải đang đánh vào uy nghiêm của Hoàng Minh sao?

Bạch Nhị yên lặng ra hiệu với sư muội, vị sư muội kia mặc định rằng có Bạch Nhị làm chỗ dựa, không chút kiên kị, giương tay hướng về phía mặt của Hoa Bế Nguyệt.

Hoa Bế Nguyệt cũng không tránh đi, mắt không nháy lấy một cái, tựa như đang chờ tay nàng ta ập lên mặt!

Bỗng nhiên bàn tay của thiếu niên hồng y tựa như ma quỷ xuất hiện ở trước mắt hai người, giữ chặt bàn tay kia của tiểu sư muội Hoàng Minh, cười lạnh, "Vị cô nương này hơi quá phận rồi, đây là Tiêu Phù, không phải Hoàng Minh của các người, người này là ý trung nhân trong lòng ta, nếu các người dám đụng tới một cọng tóc của hắn thì cũng phải hỏi ta một tiếng."

Khóe môi của vị sư muội Hoàng Minh kia run rẩy, không cam lòng nhìn Bạch Nhị.

Đôi mắt của Bạch Nhị hiện lên tia giận dữ, Tiêu Thiếu gia này đối đãi với tình nhân như thế chẳng khác nào tát thẳng vào mặt nàng!

Còn tên kĩ nam ý được sủng mà kiêu kia quả là đáng ghét! Nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hoa Bế Nguyệt biết Bạch Nhị đã động sát ý, bỗng nhiên ngoái đầu nhìn thiếu niên hồng y, "Tiêu thiếu gia, nếu ta là "bảo bối" của ngươi, lại có người muốn đánh ta, vậy ngươi sẽ làm gì?"

Thiếu niên cau môi cười, ngao nghể nói, "Nếu có người muốn đánh bảo bối, vậy thì bảo bối phải đánh trả mới phải đạo."

Từ "Bảo bối" này quả là mang rất nhiều nhu tình, giống như băng tuyết tan bởi mùa xuân, Hoa Bế Nguyệt cũng cười, trong mắt mang theo ánh sáng diễm lệ như nắng, bỗng nhiên nâng nâng tay, hung hăng đánh vào mặt mũi mũi Hoàng Minh kia hơn mười cái tát, vừa đánh vừa cười nói, "Người không phạm ta ta không phạm người, cái này là do ngươi tự chuốc lấy." tất nhiên là nàng không thủ hạ lưu tình, chỉ là mười cái tát này đánh lên mặt Bạch Nhị sẽ tốt hơn.

Kiếp trước khi gả cho Bắc Cung Khiếu, nghe từng câu thề non hẹn biển của hắn, nàng từng mơ tưởng sẽ nắm tay hắn đến cuối đời.

Trong đêm tân hôn, Bắc Cung Khiếu từng cười gọi nàng là thiên mệnh nữ tử của hắn, nàng cũng cười không nói, dù sao nàng cũng là thiên mệnh nữ tử thật, không thể nghi ngờ!

Nàng thậm chí còn hi sinh hết thầy thay hắn giành nửa giang sơn, giúp hắn thành công lên ngôi đế vị.

Khi đó, bên cạnh hắn đã là thiên kiều bá mị, muôn tía nghìn hồng, nào nhớ tới lời thề nàng là nữ nhân hắn yêu nhất.

Thiên hạ đã định, nàng cũng không đặt tâm tư của mình vào việc tranh đoạt quyền lợi, chỉ ở trong hậu cung học cầm kì thư họa, chờ ngày hắn hồi tâm chuyển ý.

Nhưng nhiều năm nàng vẫn không thể sinh con, hắn bắt đầu nghi ngờ thân phận thiên mệnh nữ tử của nàng, hắn cho rằng nàng chỉ là đồ giả, vì thế mâu thuẫn giữa hai người càng sâu.

Thậm chí hắn còn có quan hệ không rõ ràng với Hoàng Minh mình chủ, miễn cưỡng cho nàng một thân phận quý phi, dần dà cho thị thiếp trèo lên đầu nàng.

Sau khi hoàn toàn buông bỏ hi vọng với Bắc Cung Khiếu, nàng cũng phản kháng vận mệnh của mình! Chính vì như thế, mỗi cái tát của nàng đều không chút lưu tình.

So sánh với những thủ đoạn ti bỉ của các nàng trước kia, mấy cái tát này cũng không thấm vào đâu.

Cái tát cuối cùng Hoa Bế Nguyệt vận năm phần nội lực, đánh nàng ta té vào bụi cỏ, sợ là răng nàng ta đã gãy vụn, từ nay không thể quyến rũ nam nhân.

Mũi mũi Hoàng Minh kia "Phốc" một tiếng phun ra một ngụm máu, đau hô, "Sư tỷ, cứu ta!"

Môi Bạch Nhị khẽ run lên, mặt cắt không còn giọt máu, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, tên nam kĩ nhỏ này lại dám can rỡ như thế. Mi thanh tú không khỏi nhướng cao, hung hăng trừng mắt về phía thiếu niên hồng y, giận không thể át, "Tên nam sủng này của ngươi dám dẫm thương sư muội của ta... Tiêu thiếu gia, không lẽ ngươi không có lời giải thích nào sao?"

Thiếu niên hồng y có chút buồn cười nhìn Hoa Bế Nguyệt, trong lòng kinh ngạc với trình độ không biết thương hoa tiếc ngọc của nàng, nhíu mày nói, "Bạch tiểu thư, chú ý cách dùng từ, hắn không phải nam sủng của ta mà là người trong lòng ta. Vừa rồi sư muội của ngươi muốn đánh bảo bối của ta, hắn cũng chỉ là tự bảo vệ thôi, không lẽ chỉ có sư muội ngươi có quyền đánh người còn người khác không có quyền tự vệ à?"

Lời hắn nói chẳng khác nào mệnh lệnh không thể cãi, Hoa Bế Nguyệt vỗ tay, không nhìn được cười cười.

Bạch Nhị lập tức chỉ vào Hoa Bế Nguyệt, hung tợn nói, "Ngươi làm người của Hoàng Minh bị thương, Hoàng Minh nhất định trả lại gấp trăm lần, ngươi chết chắc rồi!"

Hoa Bế Nguyệt tao nhã cười, "Tiêu thiếu gia, vừa rồi ta đã tính toán xong nợ nần rồi, nhưng nếu có người muốn giết bảo bối của ngươi thì phải làm sao?"

Thiếu niên hồng y thấy nàng ném củ khoai lang nóng về phía mình thì khóe miệng cong lên thì độ cong bí hiểm, tròn mắt đen như hắc ngọc dừng lại trên người Bạch Nhị, cười như không cười, "Nếu thế thì ta cũng sẽ cho nàng chết không được từ tế."

Bạch Nhị nghe thấy thế thì máu nóng lại dồn lên não, được, được lắm! Giỏi cho một Tiêu thiếu gia, nói là làm, nhất ngôn cửu đỉnh. Nếu đã kết thù thì nàng nhất định không bỏ qua cho tên nam sủng này.

"Đúng rồi, sắc trời cũng đã muộn, Bạch tiểu thư cũng nên sớm về Hoàng Minh! Còn vị sư muội bị thương tới thế kia cũng đừng nên chậm trễ, nếu không sau này lại không thể gả ra ngoài!" thiếu niên hồng y không chút khách khí lệnh đuổi khách, trên môi là nụ cười kiệt ngạo bất tuân, giống như ánh mặt trời giữa mùa đông giá rét.

Trên môi Hoa Bế Nguyệt cũng là nụ cười, ý xấu nhìn bộ mặt kinh ngạc của Bạch Nhị khi bị người ta cự tuyệt, đúng là thống khoái!

Giờ phút này Bạch Nhị hung hăng trừng mắt liếc hai người, đỡ sư muội từ từ rời đi, nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của Bạch Nhị và mũi mũi Hoàng Minh, thiếu niên hồng y nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, ánh trăng bạc chiếu lên cái trán trắng nõn của thiếu niên làm nổi bật ngũ quan tuấn tú, làn da

tinh tế mang theo tuần dật không chề vào đầu được, mê đảo chúng sinh.

"Chúng ta đi thôi." thiếu niên hồng y bỗng nhiên nhìn Hoa Bể Nguyệt nói.

"Đi đâu?" Hoa Bể Nguyệt nao nao.

"Tất nhiên là ra khỏi Tiêu phủ! Nhất là ngươi!" thiếu niên cúi đầu nói, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi lại mang theo tia nghiêm túc không thể hoài nghi.

"Thiếu gia không thể đi! Nếu không chúng tôi biết ăn nói thế nào với lão gia a!" bỗng nhiên ba gia nô từ đầu vọt ra, ánh mắt thê thảm thăm thăm nhìn thiếu niên. Một màn vừa rồi bọn họ đều nhìn kỹ, quả là vô cùng thê thảm, thật không biết nói thế nào với lão gia.

Thiếu niên thân nhiên nhìn bọn họ, "Chẳng có gì để ta ở lại, khi ông ta biết chuyện chẳng phải sẽ phạt cấm túc ta sao, không thì lại phạt nửa năm tiêu vật, thế nên thay vì ở một chỗ chờ ông ta phạt, ta thấy trốn đi vẫn tốt hơn."

"Thiếu hia, người muốn trốn đi?" sắc mặt của người nọ thoáng chốc tái nhợt.

"Lần này người đi bao lâu?" trái tim của người khác co rút lại.

"À! Ai mà biết, dù sao lần này cũng có tiểu huynh đệ này đi cùng, các ngươi không cần lo lắng." thiếu niên không thèm liếc họ thêm cái nào, vươn một tay thân mật kéo bả vai của Hoa Bể Nguyệt, hơi thở nam nhi nhẹ nhàng khoan khoái đến từ chính diện khiến Hoa Bể Nguyệt không khỏi cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Kiểm tuyệt Tiêu Sâm

Trăng thanh gió mát, bên trong Tiêu phủ đèn đuốc huy hoàng.

Xa xa nhìn lại có hai thiếu niên sóng vai nhau đi ra bên ngoài Tiêu phủ, bóng dáng thanh tú tuyệt lệ dưới ánh trăng hình thành nên hai cái bóng thật dài.

Trước cửa lớn sơn màu đỏ thắm của Tiêu phủ, điều đầu tiên mà gã sai vặt trông thấy chính là một nữ tử Hoàng Minh đột nhiên rời đi, trong lòng nảy lên nghi ngờ thật mãnh liệt.

Ngoài đầu nhìn lại, liền bắt gặp Tiêu thiếu gia cùng một vị thiếu niên khác thông thả đi đến, ngăn ra một lúc, khi hắn thấy rõ ràng bộ dạng của thiếu niên nọ, tâm hung hăng co rút.

Không nghĩ tới thiếu niên xinh đẹp này lại đúng là có quen biết với Tiêu thiếu gia, vậy mà mới vừa rồi hắn lại muốn người ta nhìn sắc mặt hắn mà cư xử, quả thực không biết sống chết là gì, liền cúi đầu cũng không dám ngẩng lên nữa.

Hai người rời khỏi Tiêu phủ, xa xa kính hồ sóng gợn lăn tăn, đình đài lầu các giăng đèn kết hoa, cảnh vật trong đêm toát lên ánh sáng rực rỡ huyền ảo.

Hồng y thiếu niên tựa như rừng mây đỏ vô thường đến xuất trần trong bầu trời đêm, đắm chìm trong ánh trăng sáng tỏ, gió nhẹ cuộn cuộn thổi bay quần áo của hắn, nền vải đỏ bao phủ như ẩn như hiện.

Hồng y thiếu niên cứ như vậy một đường sai bước đi về phía trước cũng không quay đầu lại, ánh mắt uy phong凛冽, khí độ hơn người, nhưng đáng hắn đi lại như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, hơi thở nội liễm, như rất bừa bãi mà lại thông dong.

Hoa Bể Nguyệt mơ hồ phán đoán ra điều gì đó, Tiêu thiếu gia này chỉ sợ chưa tới hai mươi tuổi đã là một cao thủ tuyệt đỉnh rồi! Lại không biết là hắn cùng vị sư thúc kia có liên quan gì với nhau hay không?

Nàng liền khiến nàng phục hồi tinh thần lại, bước chân cũng nhanh hơn, vội vàng đuổi theo hồng y thiếu niên kia: "Tiêu thiếu gia, chờ ta với!"

Cước bộ thiếu niên nọ hơi chậm lại, mắt liếc nhìn thoáng qua Hoa Bể Nguyệt: "Ta đã nhận lời ngươi sau này có việc gì đều có thể đến tìm ta, ngươi còn chuyện gì nữa?"

"Tiêu thiếu gia, ta hiện tại đang có chuyện quan trọng muốn nhờ, không thể chờ đến ngày sau a!" Giờ phút này, Hoa Bể Nguyệt mặt mày tựa làn nước hồ thu, một đôi mắt xinh đẹp kiều mị như hoa như ngọc.

"Nếu đã nói đến vậy, ngươi tốt cùng là có chuyện quan trọng gì hả?" Hồng y thiếu niên nghe lời nói ấy, liền lập tức lấy đá chặn giữa đường, cắt ngang bầu không khí, khẽ miêng nhẹ nhàng cong lên, chậm rãi nở rộ ra nụ cười lạnh nhạt mà kiều ngạo. Trên bầu trời sao sáng chiếu rọi, trong mắt hiện lên tia

tinh quang sáng loáng, nhưng âm thanh trầm thấp của y lại tựa như gió đêm phát qua mặt hồ.

Hoa Bế Nguyệt dùng đôi tròng mắt lộ vẻ tìm tòi nghiên cứu chống lại ánh mắt hần, chỉnh đốn trang phục thi lễ: “Ta đến Tiêu phủ là vì muốn tìm một vị đồng môn sư thúc, làm phiền Tiêu thiếu gia có thể hay không báo lại với người một tiếng?”

Nghe vậy, thanh âm trầm thấp mà có từ tính của hồng y thiếu niên từ từ cất lên: “Đồng môn sư thúc của ngươi ở trong Tiêu phủ liền có tin vật gì không?”

Lập tức, Hoa Bế Nguyệt xoay người từ vạt áo trong lấy ra một lá thư đã ố vàng.

Hồng y thiếu niên nhận lấy lá thư liền mở ra, nương theo ánh đèn đường mà đọc, mới đầu không chút để ý, sau nhìn nhìn, khóe miệng dần dần câu lên, lộ ra tia mỉm cười không kiềm chế được.

Bỗng nhiên, ánh mắt hần còn thật sự quay sang nhìn chằm chằm Hoa Bế Nguyệt, hỏi: “Ngươi chính là hậu nhân của Hoa gia?”

“Đúng vậy!” Tia mị hoặc trong ánh mắt Hoa Bế Nguyệt chợt lóe, nhưng lại nghiêm nghị sáng láng.

“Rất tốt, xem như ngươi đã hỏi đúng người, vị sư thúc kia cũng không cần phải tìm nữa!” Hồng y thiếu niên dường như đang trấn an, vỗ nhẹ bả vai của nàng.

Ánh mắt Hoa Bế Nguyệt khó hiểu nhìn hần, hồng y thiếu niên mảy mai hơi hơi nhướng lên, hai gò má của hần dưới ánh đèn đường nhuộm đậm một tầng vàng rực, con ngươi như băng tuyết dừng lại trên người nàng, cổ tình trong mắt lại sinh ra một tia sức quyến rũ mê người vô cùng: “Nói ra rất dài, tổ mẫu ngươi là đại sư tỷ của ta – một trong Tam đại đệ tử của Huyền Kiếm môn, mà ta là người nhỏ nhất trong Huyền Kiếm môn Tam đại đệ tử, cũng có thể nói ta đây chính là tiểu sư thúc mà ngươi muốn tìm.”

Giờ phút này, cho dù là Hoa Bế Nguyệt tâm kiên định như sắt thiết, vừa biết được thiếu niên trước mặt này hiển nhiên là bản môn sư thúc, vẫn như cũ cảm thấy không thể tin được.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới Huyền Kiếm môn sư thúc vậy mà lại là một tên thiếu niên không kiềm chế được, nhìn qua so với chính mình cùng lắm chỉ hơn có mấy tuổi.

Trong đầu hiện lên một cái hình tượng lão giả đức cao vọng trọng như gió cuốn mây bay tan vỡ không còn sót lại chút gì!

Hồng y thiếu niên nhìn thấy trong mắt xẹt qua tia bất khả tư nghị của Hoa Bế Nguyệt, rồi lại thấy sắc mặt nàng nháy mắt đã khôi phục như thường, định lực sáu khôn lường, tựa như băng son, cũng không hề biến sắc.

Hần cười vui sướng, thăm nghĩ thiếu niên này tâm tính trầm ổn, thật quả là hần không có nhìn lầm người.

Hồng y thiếu niên khóe môi lộ ra chút ý cười: “Nếu ta là sư thúc của ngươi, vậy sau này ta sẽ che chở cho ngươi! Đừng rồi, ngươi tên là gì?”

Hoa Bế Nguyệt nhân nhạ trả lời: “Ta họ Hoa, tên là Bế Nguyệt!”

Hồng y thiếu niên nhướng mi một chút, khề khàng: “Hoa Bế Nguyệt... tên này có hơi nữ tính, nếu ngươi là con gái thì nghe được hơn!”

Ánh mắt Hoa Bế Nguyệt ngừng một chút, nhẹ nhàng thờ hất ra nói: “Xin hỏi ta phải gọi người là gì?”

“Ta họ Tiêu tên Sâm, ngươi về sau gọi Tiêu sư thúc là được rồi!” Tiêu Sâm tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Tiêu Sâm, cái tên này thật đúng là như sấm bên tai, dung nhan hoa mỹ của Hoa Bế Nguyệt lộ ra một tia kinh ngạc, nàng vô luận như thế nào cũng không ngờ tới, vị tiểu sư thúc trước mặt này thế nhưng lại là một trong thiên hạ ngũ tuyệt – Kiếm tuyệt tiếng tăm lừng lẫy Tiêu Sâm, trong lòng không khỏi chấn động!

Kiếp trước có người nói: Kiếm tuyệt Tiêu Sâm, tùy tâm sở dục, tạo nhĩ tuyệt luân, tính cách kiêu ngạo. Hôm nay vừa nhìn thấy quả nhiên nói không ngoa chút nào!

Hoa Bế Nguyệt nàng vậy mà lại có thể cùng hai trong thiên hạ ngũ tuyệt đại tuyệt sắc nam tử quen biết, thật là may mắn dữ dội nha.

Tính ra kiếp trước, sau khi nàng gả cho Bắc Cung Khiếu, ánh mắt thật thiện cận, nghĩ là đã tìm được phu quân một đời rồi, thậm chí còn toàn tâm toàn ý tranh đoạt chính quyền, Nam chinh Bắc chiến.

Kết cục thì sao? Hồng nhan bạc mệnh, cầu mà không được, chẳng những lần lượt bỏ lỡ cơ hội giao hữu với Y tuyệt Ngọc Lưu Thương, thậm chí còn bỏ qua cơ duyên quen biết cùng Kiếm tuyệt Tiêu Sâm.

Nay nhớ lại, thật là sai một li đi ngàn dặm mà, làm hại chính mình mạng nhỏ cũng không giữ nổi!

Từ từ khôi phục tinh thần sau khi nhớ lại nhân sinh âm đạm, Hoa Bế Nguyệt đè nén sự vui sướng khi hạnh ngộ cùng Tiêu Sâm, ánh mắt sóng sánh lần lần phát ra hào quang bốn phía, mỉm cười đối mặt với hần, yêu kiều chế nhạo: “Ta còn chưa có chính thức nhập môn, vẫn nên gọi người là Tiêu huynh đệ đi, mất công lại khiến một mỹ thiếu niên như người đây tự ti mình quá già, sợ không tìm được thê tử.”

“Tùy người thôi!” Tiêu Sâm cười, toát ra sự trầm ổn không đúng tuổi, nom không giống với vẻ kiêu ngạo bất tuân như trước.

Hoa Bé Nguyệt thấy hắn lại xoay người đi, vội hỏi theo: “Người bây giờ muốn đi đâu?”

Tiêu Sâm cũng không thèm quay đầu lại: “Ta mấy ngày sắp tới không thể trở về Tiêu phủ, đành phải đến Nam Phong học viện phía trước!”

Hắn dợm tiến vài bước bỗng nhiên dừng lại, ngón tay thon dài mon trón vạt áo một chút, đột ngột quay đầu nhìn Hoa Bé Nguyệt nói: “Thôi xong, lần này ra khỏi cửa cũng quên mang theo ngân lượng a!”

Khóe miệng nàng co rút lợi hại, sự thúc nài của nàng thật là không cần cân nhắc thời điểm, lời nói ra luôn làm người ta cứng họng.

“Sư diệt nhị, chúng ta đi kiếm chút bạc đi!” Tiêu Sâm nhũn mày cười, vẻ mặt lúc này có ba phần quý dị, tư thế muốn oai bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Hoa Bé Nguyệt vốn tưởng rằng hắn sẽ đi tiền trang tư nhân đổi ngân lượng, nhưng nhìn sắc trời còn tối đen như mực vậy, tiền trang làm gì đã mở cửa, lại thấy Tiêu Sâm ngạo nghễ nói: “Đi theo ta!”

Lần này Tiêu Sâm lặng lẽ đi trên đường nhỏ, hắn vòng qua chợ, thẳng tiến đến cửa Nam ngoại ô.

Hoa Bé Nguyệt trong lòng không khỏi phỏng đoán, Tiêu Sâm lúc này không phải đang cất giấu ngân lượng đi? Hoặc giả hắn có người quen ở đây?

Nhưng ngó chung quanh cửa Nam ngoại ô sương mù giăng lối, không khí âm u. Nơi này rậm rạp âm trầm, như thể tùy thời đều sẽ có quái chạy ra dọa người.

Đang nghĩ vẩn vơ, bỗng nhiên có hơn mười đạo bóng đen từ bên trong rừng cây nhảy ra, trong tay ánh đao chói lọi đến lóa mắt, nhất thời sát khí tràn lan tứ phía.

“Đều đứng lại hết cho ta, lấy những thứ đáng giá nộp ra đây!” Kẻ cầm đầu quát to.

Hoa Bé Nguyệt xoa xoa trán thở dài, không biết là vận khí tốt hay xấu, thế nhưng thời khắc này lại gặp phải cướp cạn.

Tiêu Sâm môi hơi cong lên, thời thời khắc khắc đều buông ra một kiểu cười cười cao ngạo mà lạnh lùng, cả người luôn tản mát hơi thở an nhàn tự tại, ánh mắt hơi hơi nheo lại, nhìn nhìn lũ người đến gây sự xung quanh, thần sắc bề ngoài, thoáng chốc dường như trở thành một người khác, dùng một loại ánh mắt thương hại lẫn khinh miệt nhìn chúng, mắt liếc qua bên trái khơi mào: “Bạc tự tìm tới rồi!”

Hoa Bé Nguyệt cùng hắn tiếp xúc có vài canh giờ thôi đã phát hiện mỗi lần tên này động thủ dường như chả phát sinh chuyện tốt gì hết.

Vừa nghĩ tới đã thấy Tiêu Sâm lạnh lùng nói: “Gặp phải gia xem như các người xui xẻo, ngày thường nhất định đã cướp không ít đồ hay ho, nhanh một chút đem bạc giao hết ra đây!”

Dứt lời, khóe mắt Hoa Bé Nguyệt giật giật, hơn mười tên cướp cũng bốn mắt nhìn nhau, bọn họ chặn đường cướp bóc nhiều năm như vậy rồi... Không nghĩ cư nhiên lại gặp phải tình cảnh đen ăn đen này!

Đám cướp đảo mắt nhìn hai gã thiếu niên trước mặt, trong lòng cũng thấy có chút kỳ quái, rõ ràng là bộ dạng con nhà có tiền, bên trong hoàng thành cũng toàn tụ tập đủ loại nhân vật có thân phận tôn quý, nếu là quý tộc bản địa tại kinh thành chắc chắn sẽ không ra đường vào ban đêm như thế này, xem ra là người giàu có từ bên ngoài mới đến, trọng điểm là vì sao thiếu niên họ lại biết bọn họ thường mai phục vào lúc này? Thậm chí còn muốn cướp bạc ngược lại bọn họ?

Bọn họ cũng là thổ phi lợi hại, võ công người người bất phàm, thậm chí thiếu niên này nếu không phải là ghé con mới đẻ không sợ cộp, thì cũng là nhà giàu mới tới.

Tên cầm đầu do dự hỏi: “Xin hỏi các hạ là vị nào trên giang hồ?”

Nghe thấy thế, Tiêu Sâm hừ lạnh một tiếng, trên mặt ảm ảm lộ ra mấy phần lệ khí.

Hắn không nói lời nào, liền tuốt trường kiếm ra khỏi vỏ, tốc độ nhanh như chớp vọt vào giữa đám thổ phi, trong giây lát vung ra từng mảnh kiếm quang màu trắng liên miên không dứt, trường kiếm hoành tảo, khuấy đảo sóng gió động trời, như Du Long ẩn mình trong biển, sóng lớn cuộn cuộn, mũi nhọn chói mắt. Chỉ thấy bên trong rừng rậm bóng dáng màu đỏ không rõ ràng di chuyển tựa hồ điện xẹt lại thoăn thoắt như thoi đưa, phong thái thiếu niên trong không gian hiện ra ngạo nghễ mà thông dong tuyệt mỹ, thức tỉnh từng đóa hồng liền nở rộ!

Kiểm pháp hoa lệ như vậy, chính là Hoa Bé Nguyệt năm đó miễn cưỡng cũng giống hắn ba phần đi!

Trong lúc nàng còn đang khiếp sợ tuyệt đỉnh kiếm pháp của Tiêu Sâm, đã thấy mười mấy tên cướp bị đâm trúng yếu huyệt, liền tiếp ngã xuống đất không dậy nổi. Tiêu Sâm thuận tay từ trong vạt áo bọn xấu lôi ra tài vật, thu được không ít ngân lượng.

Đem ngân phiếu cất vào lòng, vẻ mặt Tiêu Sâm như thể không vừa ý cho lắm: “Lần này hơi ít, được có năm trăm lượng bạc thôi!”

Khóe mắt Hoa Bé Nguyệt lại co giật, thậm chí oán không hổ là thiếu gia nhà giàu, năm trăm lượng bạc đủ để cấp một năm chi phí ăn mặc cho một nhà dân chúng bình thường nhà!

Bất thành linh, Tiêu Sâm một cước đâm lên ngực gã đầu mục: “Nói! Tài sản còn thừa đều giấu ở đâu? Gia liền tha chết cho các ngươi!”

Bất gặp ánh mắt toát ra lệ khí mười phần hung thần ác sát này, tên đầu mục làm sao dám giấu điểm nữa: “Làm ơn tha mạng, bọn tôi đều chỉ là toán cướp nhỏ lẻ, thỏ khôn đào ba hang, làm sao dám giấu bạc ở chỗ khác, toàn bộ ngân phiếu bọn tôi đều mang theo bên người a!”

“Thật là làm cướp vậy mà cũng khổ ghê!” Tiêu Sâm rất không khách khí ném lại một câu, liền đá một cước, tên cầm đầu kia khóc không ra nước mắt, hết sức thương tâm.

“Quên đi, tha cho bọn họ thôi!” Hoa Bế Nguyệt cũng không phải là đồng tình bọn chúng, mà là thấy đám tặc nhân này đụng phải Tiêu Sâm cũng đủ nhọ hết ngày rồi.

“Xem như các ngươi may mắn!” Tiêu Sâm đương nhiên biết suy nghĩ của nàng, lạnh lùng cười, bỗng nhiên giơ tay một chưởng vỗ nhẹ vào ngực Hoa Bế Nguyệt: “Sư diệt nhĩ nếu đã nương tựa vào ta, yên tâm, ta về sau cũng sẽ không bạc đãi ngươi!”

Hoa Bế Nguyệt sớm đã có chuẩn bị, dùng vải trắng vắt gao cuốn lấy ngực, nhưng cũng không thể để cho nam nhân đụng vào người mình, không nghĩ tới hần lại nhanh tay như vậy hại nàng không kịp né thoát.

Nhìn bàn tay to chụp trước ngực mình, trên trán Hoa Bế Nguyệt lộ ra gân xanh, rõ ràng viết ra một chữ “Nhẫn” to tướng.

Từ hôm đó trở đi, Tiêu Sâm mang theo Hoa Bế Nguyệt đến khách điểm mua lại hai con tuần mã, suốt đêm theo hướng Nam Phong học viện mà đi.

Cuộc đời Hoa Bế Nguyệt dần dần lệch khỏi quỹ đạo so với kiếp trước, đương nhiên nàng cũng không biết, Bắc Cung Khiếu ở Hoa gia cũng không có nhìn trúng nữ tử nào, nhất thời nhân rồi liền hướng đoàn xe theo kinh thành mà đến, chính vì vậy mà nàng cùng Bắc Cung Khiếu lại một lần nữa tái kiến!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chồng trước

Xa xa nhìn lại, hai thiếu niên giục ngựa đi vào học viện Nam Phong.

Ánh trăng thân nhiên rơi xuống, chiếu rọi lên người hai thiếu niên giống như phủ lên người học một tầng ngân sa mỏng manh.

Hoa Bế Nguyệt đi vào trong phòng Tiêu Sâm, vừa rảo bước vào phòng, một cỗ hơi thở màu tùng bách đập vào mặt, cực kì giống mùi trên người của thiếu niên nọ.

Nhớ lại khi người nọ đập vào vai nàng, tay lại chụp lên ngực nàng, đôi gò má của Hoa Bế Nguyệt lại đỏ hồng.

Đã nhiều ngày từ khi chuyện xảy ra, trong lòng nàng cũng có chút mơ hồ, chợt lại nghe thấy người nọ nói, "Phòng này chỉ có mình ta ở, không cần câu nệ."

Nhớ tới tình cảnh của mình, Hoa Bế Nguyệt nhìn khắp bốn phía, phát hiện ra trong phòng chỉ có một cái giường, nghĩ tới chuyện mình phải cùng nam tử này sống chung một phòng, trong lòng nàng cũng có đôi chút khó chịu, sau khi phục hồi tinh thần, nàng lại phát hiện Tiêu Sâm đã rút đi áo ngoài nằm trên ghế tựa bao giờ.

Lúc này Tiêu Sâm chỉ mặc một thân áo lót trắng, tóc dài như mây tản ra khắp bờ vai, mềm mại như nước, ánh trăng ôn nhu từ cửa sổ tiến vào, chảy xuôi vào đôi mắt lạnh nhạt của hắn, làn da trắng nõn dưới ánh trăng trở nên trong suốt, thiếu niên im lặng khiến thần thái của hắn phảng phất như mây bay trên núi tuyết, đôi lông mày lịch sự tao nhã không nói nên lời, lại như một gốc cây Không Linh Mặc Lan ôn nhã nội liễm.

Không ngờ bộ dạng yên lặng của hắn lại tao nhã không nói nên lời như vậy, Hoa Bế Nguyệt không khỏi hơi giật mình.

Tiêu Sâm nhìn nàng, bỗng nhiên hắn nghiêng người chừa lại cho nàng nửa cái giường, khoe miệng nhếch lên, khôi phục lại thái độ bình thường, "Chỗ này chỉ có một cái giường thôi, nếu ngươi mệt thì có thể ngủ bên cạnh ta."

Khóe môi của Hoa Bế Nguyệt gọi lên nụ cười khổ, trong lòng nghĩ vị sư thúc này thật thích làm khó nàng, cự tuyệt, "Không cần, ta ngủ trên bàn."

Nghĩ tới suốt một chặng đường dài, nàng cùng với Lý Ngạn và Lý Tổ ở trên một chiếc xe ngựa, suốt bảy ngày bảy đêm bão tuyết; khi hành quân đánh trận nàng cũng từng nữ phần nam trang sống chung một trường với rất nhiều binh sĩ, ăn thịt uống rượu không chút kiêng kị.

Chỉ là cái giường trước mắt nàng rất hẹp, nàng không muốn ngủ cùng vị sư thúc trẻ tuổi này cả đêm như thế!

"Ngươi muốn ngủ trên bàn thật sao?" ánh mắt của Tiêu Sâm mang theo chút châm chọc.

"Ta không thích ngủ cùng nam nhân." giọng điệu của Hoa Bế Nguyệt không có chút khách khí nào.

"Tùy ngươi, bốn thiếu gia cũng không có hứng thú với nam nhân." trên mặt Tiêu Sâm có ý đùa cợt, ánh mắt chột tót, trên môi là nụ cười lạnh lùng tựa như gợn mà không gợn, vui mà không vui, trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân lộ ra tia khinh thường, hai tay bắt chéo trước ngực, con ngươi thanh lãnh không hề để ý nàng.

Đêm càng lúc càng sâu, mọi nơi đều chìm vào tĩnh lặng.

Hoa Bế Nguyệt chậm rãi nằm trên bàn, ánh mắt bình tĩnh dừng lại trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tiêu Sâm, nghĩ tới truyền thuyết lưu khắp dân gian ba năm sau về kiếm tuyệt.

Nghe nói tính tình hán kiều hoành ngang, kiệt ngạo bất tuân, thật ra lại nhạy bén thiện biến, cơ trí thông minh, nhưng mà cho tới nay nàng chưa hề nhìn ra điểm ấy.

Lại nhớ tới tình hình khi nãy của Tiêu Sâm, nàng không khỏi lắc đầu thở dài.

Ban đêm, Hoa Bế Nguyệt không cởi áo ngoài nằm trên bàn, khó đi vào mộng, vì thế nàng bắt đầu âm thầm vận công.

Hơi thở dần dần hòa vào bóng tối, nhanh chóng tiến vào không gian hư không xa lạ, bốn phía hiện lên khung cảnh kì quái.

Ảo cảnh này bị một loại không khí ngưng trọng bao phủ, chỉ có một mình nàng giống như đang ở không gian vô thủy vô cùng hoang vu, chung quanh chỉ có đầm lầy cùng sương mù mênh mông. Bên trong sương mù dường như xuất hiện một bóng người, không thể nhìn rõ diện mạo. Cảm nhận được tầm mắt của người no dừng trên người nàng, Hoa Bế Nguyệt cảm thấy khăn trương nổi nóng khó nhịn.

Nàng nhịn không được nói, "Ngươi là người phương nào?"

Người nọ ẩn sau sương mù, thần bí nói, "Ta là nhân gian tiên tri."

Hoa Bế Nguyệt hơi hơi kinh ngạc, "Là tiên tri, tại sao ngươi lại xuất hiện lúc này?"

Người nọ dùng giọng điệu lạnh nhạt nói, "Vận mệnh của Hoa Bế Nguyệt là duyên sinh duyên diệt, như ảo như mộng, người hữu duyên cuối cùng thì cũng là người hữu duyên, bất luận thế nào cũng sẽ gặp được, nên duyên của người chính là duyên của ngươi, nếu muốn tránh cũng uổng công!"

Hoa Bế Nguyệt nghe thế thì lòng lạnh băng, mím môi nói, "Nếu đã như thế, vì sao ta lại trùng sinh? Chẳng lẽ muốn ta lại giẫm lên vết xe đổ sao?"

Người nọ lắc đầu nói, "Cũng không phải, tựa như một quân cờ có thể hạ trong rất nhiều ván cờ khác nhau, các ngươi đều là những quân cờ trên bàn cờ, nhưng các ngươi cũng chính là kì thủ của bàn cờ đó! Vận mệnh nằm trong tay của mình, nhưng đã là duyên thì không thể trốn! Chỉ có thể nhìn ngươi hóa giải duyên này thế nào thôi. Mọi sự vạn vật đều có duyên, nhưng vận mệnh lại nằm trong tay ngươi!"

Lời vừa dứt, bóng dáng người nọ lại ẩn bên trong sương mù, biến mất hoàn toàn.

Nhưng lời nói của người nọ lại luôn lẩn quẩn trong đầu Hoa Bế Nguyệt, trong đầu xẹt qua mười ba năm nàng từng trải qua, không cam lòng đến cực độ từng chút từng chút nhỏ giọt trong lòng nàng, vô tình lại cảm thấy bị ai khó nhịn, nàng dường như chìm sâu vào mộng, đau khổ đến mức không thở nổi, hận không thể để mình chìm mất vào đau khổ.

Nhảy mất dường như có cái gì đó chặn ở yết hầu của nàng, loại cảm giác này cực kì thống khổ, muốn sống không được muốn chết không xong!

Giống như băng lạnh tới tận xương, lại giống như lửa đốt nàng thành tro.

"Ư..." cổ họng Hoa Bế Nguyệt nhịn không được phát ra âm thanh rất nhỏ.

Giờ khắc này, không biết nguồn nhiệt lưu từ đâu theo gân mạch của nàng chậm rãi ngưng tụ hơi thở hỗn loạn trong thân thể nàng, tích tụ thành một khối chảy vào đan điền.

Theo nguồn nhiệt kia rót vào đan điền, đau đớn cũng giảm bớt, giấc mộng cũng vì thế mà chấm dứt. Sau khi nàng bình ổn trở lại thì cũng từ từ lâm vào mộng.

Không biết đã ngủ bao lâu, Hoa Bế Nguyệt mở con ngươi thanh lệ, lông mi thật dài tựa như cánh bướm phát hiện bên ngoài đã muốn sáng tỏ, nắng sớm yếu ớt chiếu lên người nàng ánh thành một mảng tái nhợt chói mắt, chỉ có thân mình đơn bạc hơi lạnh, nàng ngưng thần tĩnh khí suy tư về lời nói trong mơ, nàng cảm thấy tương lai cần phải thận trọng.

Mọi chuyện đều có nguyên do, giấc mơ này tất có thâm ý!

Suy nghĩ một chút, nàng lại dời tâm trí về chuyện ở học viện Nam Phong, không biết bây giờ rốt cục đang xảy ra chuyện gì?

Trong lúc bất giác, nàng lại nhớ tới kiếp trước, Bắc Cung Khiếu xưng đế, nàng cũng lui về hậu phương, trở thành một trong những nữ nhân của hắn.

Mặc dù nàng thích đối địch trên chiến trường, lại không thích tranh giành trong hậu cung, cả ngày không làm việc gì nhân quá đành mời danh sư ở Nam Phong vào cung chỉ dạy cầm kì thi họa.

Nhìn đi nhìn lại nàng cũng có thể coi là một học viên của học viện Nam Phong! Hơn nữa còn biết rất nhiều về nơi này.

Nghe nói tên ban đầu của học viện Nam Phong là thư viện Nam Phong, do một danh sư đức cao vọng trọng thành lập vào năm trăm năm trước, vị danh nho này còn cưới Giang Nam đệ nhất tài nữ.

Nữ nhân này tài hoa hơn người, khi Võ Tắc Thiên còn tại vị, nàng còn mời vị tài nữ này vào luận bàn học nghệ.

Học viện này cũng là nơi đầu tiên thu nhận nữ đệ tử.

Cái gọi là yếu điệu thực nữ quân tử hào cầu chính là như vậy, con mỗi dòng của các bậc vương tướng đều học ở đây, nhân số còn hơn cả quốc tử giám, có thể nói là nhiều vô số kể! Dần dần tiếng tăm của thư viện Nam Phong cũng lan xa, y thuật, võ nghệ, cầm kì thi họa gì cũng có, thậm chí còn có võ sư chuyên môn truyền thụ võ công. Đệ tử của thư viện vẫn có thể trị quốc, võ có thể an bang, vì thế thư viện Nam Phong được đổi thành học viện Nam Phong.

Khi Bắc Cung Khiếu xưng đế, Hoa Bế Nguyệt cũng có quen biết vài vị danh sư của học viện, học tốt cầm kì thi họa, đáng tiếc nàng ở trong hậu cung, không thể tiếp tục học nhiều.

Không ngờ sau khi trùng sinh vẫn có thể vào nơi này! Trong lòng nàng không khỏi cảm khái.

Trong đầu không ngừng lưu chuyển, tinh thần dần dần sáng sủa, bỗng nhiên quay đầu, bây giờ nàng mới ý thức ra thiếu niên hồng y trên giường này giờ vẫn đang tròn mắt nhìn nàng, thật là dọa người.

Hoa Bế Nguyệt vội vàng ngồi dậy, mày nhướn thật cao, "Ngươi nhìn ta chăm chăm như thế làm gì?"

Tiêu Sâm vẫn nhìn nàng thêm một lát, ánh mắt tựa như băng, hơi nhướn mi nói, "Đêm qua ta không ngủ được!"

Hoa Bế Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, hắn không ngủ được thì liên quan gì tới nàng? Ít nhất nàng cũng chưa giành giường với hắn mà.

Tiêu Sâm bắt chéo hai tay, bỗng nhiên nhếch môi, "Đêm qua hơi thở của ngươi rất nặng, nếu không có ta truyền nội lực sợ là ngươi đã nhập ma."

nghe vậy Hoa Bế Nguyệt trừng mắt thật to, nhìn chăm chăm Tiêu Sâm, không ngờ mình suýt nhập ma vì giấc mơ kia.

Càng không ngờ là cổ khí ám áp kia lại là nội lực của Tiêu Sâm chuyển cho nàng. Xem ra đêm qua hắn không ngủ được cũng là do nàng, nghĩ tới đây, mặt nàng không nhịn được đỏ lên.

Thiếu niên này biết đồ mắt? Thần sắc của Tiêu Sâm mang theo ý cười tà nghệ liếc nàng một cái, chậm rãi đứng dậy nói, "Nếu đã ngủ xong rồi, vậy chúng ta đi Tô Tâm đường dùng bữa đi."

Hoa Bế Nguyệt hạ mi, hơi hơi gật đầu, tất nhiên nàng biết Tô Tâm đường là quán ăn của tầng lớp quý tộc trong học viện, với thân phận hiện tại của nàng thì sao có thể vào được, lại nghĩ tới vị sư thúc mà nàng ngàn dặm xa xôi tìm kiếm này, tuy hắn có chút trẻ tuổi, cũng có một chút quý tộc, chiều cổ nàng cũng không mấy tốt, nhưng ít ra cũng coi như "nhân nghĩa".

Sau khi rửa mặt, Hoa Bế Nguyệt cùng Tiêu Sâm đi về hướng Tô Tâm đường, từng hòn đá trên đường cũng vì ánh ban mai mà sáng lên ánh xanh.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá khiến những cái lá kia thoát nhìn như ngọc thạch trong suốt.

Dưới ánh nắng tươi đẹp kia, mặt hồ càng thêm sáng rõ, gió xuân phất qua gột rửa mọi thứ xung quanh, quanh hành lang là từng khóm thực dược đỏ thắm, đóa hoa mị nhân đua nở ngoài theo chiều gió, học sinh khắp nơi đều mặc một màu trắng tinh khôi, càng làm nổi bật hồng y Tiêu Sâm cùng giản dị Hoa Bế Nguyệt, nàng thanh tú, hắn ngạo nghễ, vẫn có rất nhiều nữ sinh nhìn hai người đỏ mặt.

Nhưng Hoa Bế Nguyệt vẫn ần ần cảm nhận một tia bất an, luôn có một loại thấp thỏm trong lòng nàng.

Cảnh trong giấc mơ đêm qua rốt cục là ý gì? Cái nhân duyên mà tiên tri trong mộng nói là gì? Làm sao để hóa giải?

Ánh mắt nàng nhìn sang một bên, sóng mắt không ngừng di chuyển mang theo tia mị hoặc làm người ta hồn xiêu phách lạc.

Ngay giây phút nàng ngoái đầu nhìn lại, tầm mắt nàng xuất hiện một bóng dáng cao lớn tuấn lãng, bóng dáng kia xuất chúng trong đám đông, khuôn mặt tuấn nĩ như yêu nghiệt, mày kiếm thật dài, con ngươi lộ ra tia ngạo nghễ, môi thật mỏng cực kì vô tình.

Nhưng khi nhìn tới gương mặt tuấn tú kia, sắc mặt Hoa Bế Nguyệt không tự chủ mà biến sắc.

Không ngờ... Bắc Cung Khiếu lại ở nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Khác nhau một trời một vực

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bắc Cung Khiếu mặc hồ phục màu tím hoa hoa lệ lệ đứng giữa Nam Phong học viện tất sẽ gây chú ý cho nhiều người.

Hồ phục chính là cách ăn mặc của man di phương Bắc, trong kinh thành cũng không gặp nhiều, cũng bởi vì quần áo của hán cực kỳ hoa mỹ, chỉ thêm màu đen khảm viền vàng, đầu đội mũ miện bạch ngọc, bội sức bên sườn thắt lưng cũng là vàng khối kim khoáng, cả người toát lên ung dung quý khí, đậm chất vi hành của quý tộc phương Bắc.

Mà hiện tại tất cả mọi người đều theo dõi cùng âm thầm phán đoán thân phận của hán. Bắc Cung Khiếu vừa đến, lập tức gây chú ý, liền có người vội vàng đi báo cho viện trưởng của Nam Phong học viện biết, dù sao thì tại Nam Phong học viện vẫn là lần đầu tiên xuất hiện bóng dáng của quý tộc người Hồ.

Nam Phong học viện tuy rằng tụ tập nhiều danh sĩ, nhưng đối với hoàng thân quốc thích hay quan to, thân thế cao quý hiển hách cũng không hề ngoại lệ, vẫn cực kì lễ kính tôn sùng.

Giờ phút này, cũng giống như người bình thường bị ảnh hưởng bởi hào quang chói mắt kia, Hoa Bế Nguyệt hạ thấp tầm mắt, đè nén tâm tình âm đạm xuống.

Dù sao trải qua mười ba năm đau khổ, cũng không phải một sớm một chiều liền có thể tiêu tan.

Trước một màn quen thuộc ngoài ý muốn này, Hoa Bế Nguyệt nội tâm phi thường hoảng hốt, nhớ rõ lần gặp gỡ đầu tiên vào mười ba năm trước, nụ cười tươi của hán từng khiến nàng lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Chỉ có điều, lần này nhìn lại người nam tử những tưởng là hồng trang tình lang kia, tiểu nữ oa tâm tình từng vì hán mà rung động sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Bất tri bất giác, nàng chỉ cảm thấy ngực hơi khó chịu một chút, chứ còn đôi mi băng lãnh vẫn tĩnh táo như thường.

Vận mệnh đến tận cùng là cái quý gì? Trong lòng nàng không tự giác nảy lên vô số tư vị khó hình dung.

Thân hình Hoa Bế Nguyệt nhin không được run nhẹ nhẹ, Tiêu Sâm đứng bên cạnh tâm tư kín đáo, hiển nhiên nhìn ra được điểm bất thường của nàng, hồng y theo gió nhẹ bay, dung nhan ngạo nghễ tuấn mỹ dưới nắng sớm nhuộm đậm sự tinh tường thấu triệt, bỗng nhiên đưa tay đè lại bả vai nàng, đôi mắt tà nghệ nói: “Người bị động kinh sao? Hay là tẩu hỏa nhập ma? Người kia bất quá chỉ là một nam tử phương Bắc mà thôi! Chẳng lẽ hán cùng người có ân oán?”

Cái gã này nói chuyện lần nào cũng xát muối vào vết thương người ta mà, thế nhưng lần này lại triệt tiêu những xúc cảm phức tạp trong lòng nàng.

Ném cho Tiêu Sâm ánh mắt khinh miệt xong, Hoa Bế Nguyệt nhin không được tự giấu đứng lên!

Hoa Bế Nguyệt a Hoa Bế Nguyệt! Chuyện tới nước này, người cùng Bắc Cung Khiếu đã là hai người xa lạ, trong lòng còn có cái gì không thể bỏ xuống được?

Nàng không khỏi nhớ tới cảnh hư ảo trong mơ vào đêm qua, người thần bí kia nói chuyện đầy thâm ý, nàng vừa là quân cờ trên bàn cờ, đồng thời cũng là kỳ thủ, thời khắc quan trọng này, còn e ngại cái gì a?

Chính vào lúc Hoa Bế Nguyệt hoàn toàn khôi phục sự bình tĩnh, bỗng nhiên đám người xung quanh huyên náo rầm rĩ đứng lên, nàng xoay chuyển ánh mắt, dừng ở trên người một vị trưởng giả đang vội vàng chạy tới, râu dài ba thước, vẻ mặt hiền lành, mà người này trong kiếp trước nàng cũng có biết, đúng là vị viện trưởng của Nam Phong học viện – người đã truyền thụ tài nghệ cầm khúc cho nàng, chỉ tiếc hán hiện tại cũng không quen biết Hoa Bế Nguyệt.

Viện trưởng Nam Phong học viện chấp tay, nhìn chằm chằm thanh niên ăn vận như người Hồ trước mặt nói: “Ta là viện trưởng của Nam Phong học viện, không biết các hạ từ đâu đến đây?”

Không đợi Bắc Cung Khiếu trả lời, thị vệ bên cạnh hán đã ngạo nghễ đáp: “Chúng ta đương nhiên là từ phương Bắc đến.”

“Các hạ đường xa mà đến... Chẳng lẽ là người của Bắc Cung gia tộc?”

“Không sai, công tử nhà ta đúng là xuất thân từ Bắc Cung gia tộc.”

Lời vừa nói ra, đám người xung quang tức thì trở nên nhốn nháo, thanh âm ong ong sôi trào, toàn là những môn đệ quý tộc có tư tưởng đã ăn sâu vào

trong cốt tủy về việc miễn là danh môn sĩ tộc trong phạm vi của Đại Sở, nghe nhiều sẽ thành thuộc nằm lòng. Đặc biệt là Bắc Cung gia tộc ở phương Bắc lại là một đại gia tộc cực kỳ có thế lực, trong tay Bắc Cung gia nắm giữ những điểm trọng yếu của phương Bắc, ví dụ như một nửa binh quyền của Đại Sở, tộc nhân đều là khai quốc công thần, cho nên bất luận kẻ nào thuộc Bắc Cung gia nếu đã đến thì đều có thể khiến cho đám người trong Nam Phong học viện coi trọng.

Có điều, Bắc Cung gia tộc vốn dĩ là danh môn phiên vương, nhưng chỉ họ trong tộc cũng đã có hơn mười vị, không biết công tử tuần mỹ trước mắt này đến tột cùng là vị nào?

Viện trưởng Nam Phong học viện cũng không có bởi vì trước mắt là một người trẻ tuổi mà tỏ thái độ ngạo mạn, lão tất cung tất kính nói: “Không biết... các hạ là?”

Bắc Cung Khiếu đối với thái độ của lão cực kỳ vừa lòng, cười cười đáp: “Tại hạ là con trai thứ ba trong Bắc Cung gia, Bắc Cung Khiếu.”

Âm thầm hít vào một ngụm khí lạnh, viện trưởng tự cảm thấy may mắn vì bản thân không có tự ý đoán mò, cũng bởi vì thân phận của Bắc Cung Tam công tử đây so với nhóm vương tôn, thế tử trong kinh thành không hề thua kém.

Mà lịch đại phiên vương của Bắc Cung gia đều là cha truyền con nối, nghe đâu Bắc Cung Khiếu này còn đúng là người ưu tú nhất có quyền thừa kế vương vị.

Người này thủ hạ lương tướng cùng binh mã mang theo không ít, lại nghe nói trong lúc hấn ngàn dặm xa xôi bên ngoài, chỉ dựa vào một tờ giấy bỏ câu đưa tin, trong một đêm đã thu phục được ba bộ lạc lớn phản nghịch.

Viện trưởng không khỏi đánh giá hấn một lúc lâu, trong lòng bội phục không thôi, vội hỏi: “Nói vậy không biết Bắc Cung Tam thiếu gia ngài ghé qua tể viện đến tột cùng là có chuyện gì a?”

Viện trưởng vừa dứt lời liền khiến cho người người xung quanh toàn bộ đều dừng ánh mắt về phía hấn.

Bắc Cung Khiếu ung dung tùy ý để mọi người một phen đánh giá, bạc môi khê cong, trong nụ cười có một loại mỉa mai hoặc không nói thành lời, lại ngôn ngữ có chút làm càn đáp: “Ta sớm đã nghe qua, trong Nam Phong học viện có muôn hình vạn trạng mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn, ta đây đương nhiên là tới chỗ này để... Săn điểm a!” (mình để nguyên văn “săn điểm” nghe nó sexy hơn 🤔)

Lời vừa thốt, mọi người cùng “ồ” lên! Cũng có vài người đối với thái độ cuồng ngạo này của hấn tỏ ra khinh thường.

Nam Phong viện trưởng nhăn mày nhăn mi: “Bắc Cung thiếu gia thật biết nói đùa!”

Đám người viện trưởng cư nhiên ra vẻ chê cười không thôi, chỉ có Hoa Bế Nguyệt biết nam nhân này không hề điều ngoa, nam tử Bắc Cung gia mười tám tuổi đã phải cưới chính thê, Bắc Cung Khiếu không tìm được nữ tử hợp ý ở Hoa gia, đương nhiên sẽ đem ánh mắt bắn tới bên trong Nam Phong học viện, trừ bỏ thiên mệnh nữ tử trong truyền thuyết của Hoa gia, có thể khiến cho Bắc Cung Khiếu bị hấp dẫn nhất tất nhiên là vô số quý nữ trong Nam Phong học viện rồi. Bất giác, trong đáy mắt nàng không khỏi âm thầm vài phần, không có ai oán, không có phẫn hận, không có sầu khổ, nếu có, thì chỉ là một chút tự giễu cho chính mình.

Thế nhưng một nụ cười này của Bắc Cung Khiếu lại thu về được không ít ánh mắt của khuê tú quý tộc, lúc bấy giờ, cái người ta tôn sùng là cường quyền, liền như vậy mà vị tuấn nam quý tộc người Hồ trước mắt đây xác thực cũng rất được hoan nghênh.

Nhắc thấy đã xem đủ náo nhiệt, Hoa Bế Nguyệt khịt khịt mũi, liền xoay người có ý từ trong đám đông chui ra ngoài.

“Ngươi muốn đi đâu?” Tiêu Sâm tà nghệ liếc mắt sang nhìn nàng một cái.

“Nơi này thật chán, ta muốn ra ngoài dạo một chút!” Hoa Bế Nguyệt ăn ngay nói thật.

“Ngươi nói đúng, chỗ này thật nhàm chán!” Nói xong, Tiêu Sâm đã thả người phi thân ra khỏi đám đông, sai bước đi xa.

Hồng y thiếu niên rào bước tìm đường né người xung quanh, Hoa Bế Nguyệt cũng dợm theo hấn rồi đi, đáng tiếc khinh công không kịp hấn, liền một loạt hành động này tự nhiên cũng thu hút ánh mắt của những người xung quanh, dĩ nhiên ánh mắt Bắc Cung Khiếu cũng bị hấp dẫn, dừng trên thân người nàng, nhìn thấy nàng dung nhan tuyệt mỹ, phẳng phất nét trong sáng, sạch sẽ như tuyết trắng, lại như đóa hoa kiều diễm ướt át nở rộ vào buổi bình minh, nhất là đôi mắt được ánh nắng soi rọi, lưu chuyển không gian thanh mị âm sinh, con ngươi khê khàng động lòng người, mang theo hơi thở thanh thuần, tinh khiết, có thể nói là mỹ đến tận cùng, khiến người người không khỏi hít vào một ngụm lạnh khí.

Bắc Cung Khiếu dù rằng đang có hứng đánh giá một chút, tuy nhiên hấn lại nhận ra thiếu niên này nha, bất quá chỉ gặp mặt có một lần nhưng cả đời liền khó có thể quên được.

Trong giây lát, mây cuốn trăng mờ, vật đổi sao dời, bãi bể nương dâu, vận mệnh dường như hết thấy đều quay về xuất phát điểm.

“Vị tiểu huynh đệ này khoan hãy đi!” Bắc Cung Khiếu bóng dáng bỗng nhiên vừa động, nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Hoa Bế Nguyệt.

Mọi người thấy thế, chặc chặc thờ dài: “Thần pháp thật cao siêu, không hổ danh là người của Bắc Cung gia! Nghe nói thần pháp trên chiến trường đối địch có thể lấy một chọi ba a!”

Hành động này so với lúc mới cùng nàng gặp gỡ không khác là bao, hần thể nhưng ngay cả khinh công bộ pháp của Bắc Cung gia cũng đem ra sử dụng luôn rồi! Hoa Bế Nguyệt khoe mỗi bất đắc dĩ cong lên một chút, nhìn xem, vận mệnh cũng thật là trở trêu...

Lúc này mọi người đã bắt đầu nhỏ giọng cất tiếng nghị luận: “Mỹ thiếu niên này khuynh thành tuyệt luân như thế, không biết là vị công tử thiếu gia của nhà quý tộc nào nha, cư nhiên lại có thể lọt vào mắt xanh của Bắc Cung Tam công tử!”

Tùng trận âm thanh phỏng đoán không ngừng truyền đến, Bắc Cung Khiếu khẽ nhếch môi, ánh mắt sáng quắc nói: “Ta dường như đã từng gặp qua người!”

Trong tai nghe thấy thanh âm quen thuộc, Hoa Bế Nguyệt mắt cũng không thèm nhìn tới hắn, cúi đầu trả lời: “Công tử nhận lầm người rồi!”

Bắc Cung Khiếu nhíu mày lại hỏi: “Có thể thỉnh giáo cao danh quý tánh của tiểu huynh đệ hay không?”

Hoa Bế Nguyệt xưa nay đứng không thay tên, ngồi không đổi họ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên cảnh trong mơ kia, trầm mặc thật lâu, xoay chuyển ánh mắt, đảo qua phong cảnh tú mịch như họa, tâm tình bất chợt âm u âm đạm, đột nhiên thấu hiểu sâu sắc rằng cái nghiệt duyên này có trốn cũng trốn không xong, liền đơn giản căn cứ nói: “Ta họ Hoa!”

Trong lúc này, nàng ninh mi, thanh âm có điểm rơi vào mờ mịt vô hình vô trạng, hoàn toàn không giống như phát ra từ trong miệng nàng.

Bắc Cung Khiếu tất nhiên cũng có chú ý tới điều đó, thâm nghĩ thì ra thiếu niên này họ Hoa, làm cho hắn không khỏi nghĩ tới Hoa gia ở Giang Nam, thời gian trước hắn cũng vừa từ họ Hoa ở Giang Nam rời đi, chẳng lẽ người này lại là nam tử Hoa gia? Rồi bỗng nghĩ tới cái gì đó, Bắc Cung Khiếu thần sắc mang theo một tia bất khả tư nghị, cúi đầu hỏi: “Họ Hoa, không lẽ là Giang Nam Hoa gia?”

Dù sao thì nước Đại Sở này số người mang họ Hoa cực ít, hơn nữa một thiếu niên mỹ mạo như vậy mang họ Hoa lại phi thường hiếm thấy!

Suy nghĩ thật lâu, Hoa Bế Nguyệt cố ý tránh đi tầm mắt của hắn, cố nén lại một tia mắt kiên nhẫn muốn rời đi, lại nghĩ chính mình cũng là nữ phần nam trang, liền không hề cổ kị gật gật đầu.

Nhất thời mọi người chung quanh ánh mắt có chút khiếp sợ, có chút nghi hoặc, có chút tìm tòi nghiên cứu, còn có... một chút khinh bỉ!

Những cô gái xung quanh ánh mắt đối với Hoa Bế Nguyệt vốn đầy hảo cảm, nhưng sau khi biết được hắn là “Hoa” gia nam tử thì lập tức tràn ngập ý khinh thường.

Những thiếu nam thiếu nữ ở đây đều ở độ tuổi đầy tò mò, trong lúc nhất thời đối với Hoa Bế Nguyệt luôn bình luận, chỉ trích, hơn nữa lại thấy nàng mới vừa rồi còn có vẻ mặt né tránh, hoàn toàn kết luận thân thể của nàng thật sự khó có thể mở miệng! Mà Hoa gia nam nhi nghe đồn rằng đại đa số đều không có tư cách làm người.

Bốn phía đã có thêm vài tên tiểu thiếu gia nhìn không được cúi đầu xì xầm: “Ta nghe nói nam tử Hoa gia đều một dạng lấy sắc dụ người, hắn có bộ dạng như vậy quả nhiên cùng lời đồn không sai biệt lắm!”

“Tuy rằng Nam Phong học viện đang trong lúc chiêu mộ học viên mới, như thế nào ngay cả hoa tiểu nhi luôn trốn phía sau đình viện người ta cũng muốn tới đây ghi danh báo tên?”

“Nơi này đều là nhân vật có tiếng tăm, hắn tới đây há chẳng phải làm hồng quy củ đi?”

Viện trưởng của Nam Phong học viện cũng nhìn không được nhíu mày, thâm nghĩ tuy rằng Hoa gia ở Giang Nam cũng rất có tiếng, thế nhưng đó đều vin vào truyền thuyết thiên mệnh nữ tử gì đó, chứ còn nam tử Hoa gia cố nhiên có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, đa số đều là cái hạng nam quan, đông tính, thậm chí trong triều còn có vài trai lơ Hoa gia cực kỳ nổi danh! Đáng tiếc thiếu niên này đẹp thì đẹp thật, nhưng nam tử Hoa gia thì phi đều là bề ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong mục ruỗng!

Cũng không biết từ lúc nào thì những tầng lớp quý tộc có tiếng khi nói đến nam tử Hoa gia, dần dần đều gán ghép với những gã nam quan chuyên lấy sắc thị nhân.

Nam Phong học viện chính là chỗ tụ tập của nhiều quý tộc có tiếng, mà khi không xuất hiện một kẻ như vậy, há chẳng phải bôi đen môn đình Nam Phong học viện hay sao?

Tại thời điểm Bắc Cung Khiếu biết được Hoa Bế Nguyệt là nam tử Hoa gia, không khỏi nhớ lại một tháng trước, hắn đi Hoa gia cầu hôn không thành, chủ tử Hoa gia vậy mà lại muốn đưa đến hai gã thiếu niên Hoa gia cho hắn làm nam sủng, bị hắn buông lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, hắn tuy là háo sắc, nhưng cũng không có thích nam sắc nha, bây giờ nghĩ đến thiếu niên trước mắt này lại là người của Hoa gia, ánh mắt lập tức toát ra vẻ lạnh lùng xa cách đầy sắc bén.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Hoa Bế Nguyệt, thần sắc cực kỳ phức tạp, nàng không khỏi thật sự ngưng mi, trong lòng bỗng nhiên thu thập vô số tin tức từ xa.

Dù sao thì sau trùng sinh, nàng cũng đã có muốn nghĩ cách rời khỏi Hoa gia, sớm quên một vài chi tiết nhỏ của mười ba năm trước, nhất là đặc thù thân phận nam tử Hoa gia.

Nàng bỗng nhiên hiểu được vì sao lúc đi chung đường với An Dương Vương, Phù Nhi quận chúa kia lại cứ tìm mọi cách để khiêu khích, mà nàng từ

trong miệng dân đen cũng có ý tứ tương tự, ra là vậy, hóa ra là như vậy!

Nếu không có cơ duyên với vị Mẫn tiên sinh nọ, An Dương Vương kia tự nhiên cũng sẽ không đối với nàng phi thường lễ ngộ như thế!

Mà trong đoàn người ngựa của An Dương Vương, tâm tư thuần khiết nhất e rằng đại khái cũng chỉ có hai người Lý Ngạn cùng Lý Tổ đi! Bất giác, Hoa Bế Nguyệt không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cũng không biết bọn họ ở Nam Phong học viện bây giờ ra sao rồi?

Nguyên ngày hôm nay tự hồ là cái ngày cực kỳ không yên tĩnh của Nam Phong học viện, đúng lúc bọn họ đang ra sức chiêu mộ tân sinh, bỗng nhiên lại xuất hiện hai cái nhân vật có thân phận đặc biệt hơn người.

Một là Tam thiếu gia thuộc Bắc Cung gia tộc thanh danh hiển hách – Bắc Cung Khiếu, một lại là cái xú danh bất nhã, mỹ thiếu niên đồng tính – Hoa Bế Nguyệt.

Hai người này tựa như sông Ngân, khác nhau một trời một vực, nghe đồn, hẳn như vậy hào quang vạn trượng, mà nàng cũng là bị người người khinh khi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Nịnh Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.